

naša luč

1976

2

ob srebrnem jubileju

naša luč

25 let v službi resnice, pravice in ljubezni

ZGODBE NAŠEGA RAZNAŠALCA

„Naša luč“ je stopila v tretje leto. Mlad je še ta list, zato pa tem bolj priljubljen.

Slovenci po zahodni Evropi smo po vojni nestrpnost čakali tak list in smo ga tudi pričakali. Ni bilo lahko, lotiti se izdajanja takega lista, in presenetilo nas je, da se je tako hitro razširil in udomačil. Je naša zveza in naša last in v njem je zapisana naša izseljenska zgodovina. Listu ne gre za dobiček, gre mu le za blaginjo naših rojakov.

(1954, šte. 1)

IZ DOMAČIH KRAJEV

„Slovenski poročevalec“ je 22. decembra prinesel odlok vlade, da je božični dan v Jugoslaviji navaden delavnik. Da bi spomin na sveti večer še bolj zakrili, so za 24. decembra ob 11. uri sklicali novi parlament na otvoritev. Namesto sv. Miklavža in Jezuščka pa je otrokom nosil darove „dedek Mraz“.

(1954, šte. 2)

PA JE LE RES!

Nekateri se v „Rodni grudi“ trudijo, da bi verne in poštene izseljence prepričali, da pri nas doma vere ne preganjajo.

Pišejo, da so vse cerkve odprte. Naj povedo še to, da sta Marijini božjepotni cerkvi na Ptujski gori in blejskem otoku odvzeti službi božji in spremenjeni v muzej! V veliki cerkvi sv. Jožefa v Ljubljani — kaj počenajajo? Križevniško cerkev v Ljubljani so dali starokatoličanom. Pravijo, da vsak lahko ve-

ruje, kar hoče. Res ima vsak lahko svoje verske misli. Vera je svobodna tam, kjer tam živi večji človek (ne turist!) lahko brez strahu, da mu bo kaj škodovalo, da bo ob službo, da ga bodo zaničevali in zapostavljali itd., živi po veri: kot učitelj v šoli, uradnik v uradu, na cesti, pri delu itd.

(1954, šte. 6)

OB KONCU LETA

Ta naš list se je že tako udomačil, da bi brez njega kar težko živeli. Je zares naše gore list, je naše krvi, naš dobri znanec, ki obiskuje stotine in stotine po zahodni Evropi.

(1954, šte. 11)

leto 1955

Naša luč

OB NOVEM LETU

Kakšen namen ima „Naša luč“?

Njen namen je postati živ-

ljenjski spremljevalec slovenskim bratom in sestram, ki so kakor kapljice razkropljeni v tujem morju zahodne Evrope, ter jim ustvarjati košček domovine v tujini.

Kako „Naša luč“ dela za ta cilj?

S svojimi uvodniki, verskimi in socialnimi članki hoče govoriti v imenu katoliške Slovenije, ki se v najtežjih okoliščinah bori za svoj obstanek.

S kratkimi vestmi iz domačih krajev želi nuditi nepopačeno sliko o razmerah v domovini.

V poročilih nam govori o veselih in žalostnih dogodkih iz zasebnega in društvenega življenja naših izseljencev ter tako razkrojene ude našega narodnega telesa povezuje v zavestno izseljensko skupnost.

Slednjič želi z zabavnimi prispevki našim izseljencem nuditi trenutek razvedrila v njihovi težki življenjski borbi.

(1955, šte. 1)

IZ PISEM UREDNIKU

Nekdo nam je napisal 10 strani dolgo pismo, kaj je doživel v taboriščih za prisilno delo v Sloveniji, od koder je nedavno prišel. Le nekaj odlomkov:

Taborišče je bilo v Medvodah, skrito v gozdu. Veliko fizičnih delavcev je zahtevala hidrocentrala na Savi. Tam sem prvič naletel na duhovnike v taborišču. Ti so navadno opravljali najtežje delo in sicer v gramoznici. Sicer so se obso-

Slika na naslovni strani:
V hribih se dela dan...

„Naša luč“ - vez med nami

Kmalu po koncu zadnje vojne so se začele širom po Evropi poleg že obstoječih slovenskih dušnopastirskih postojank oblikovati povsod tam, kjer so bile večje skupine Slovencev, nove. V naslednjih letih se je ta mreža tako razvejala, da je mogla dejansko zajeti vse Slovence po Zahodni Evropi. Nikdar prej se kaj takega ni posrečilo.

Kdo so bili in kdo so člani teh slovenskih župnij?

Najprej naši izseljenci iz časa pred vojno. Belgija in Holandija, vestfalski in alzaški rudniki so bili že od nekdaj področje, kamor je bil odliv slovenske delovne sile močan.

Takoj po koncu vojne so prišli v tujino ideološki izseljenci, to je tisti, ki se niso hoteli sprijazniti z novo družbeno ureditvijo doma. Večina teh je odšla čez „lužo“, nekateri so pa ostali v Evropi.

Kasneje so prispeli gospodarski zdomci, to je, večinoma mladi ljudje, z namenom, da si v nekaj letih na Zahodu zaslužijo denar za uresničitev svojih načrtov, potem se pa vrnejo za stalno domov. V visoko razvitih industrijskih državah na Zahodu si lahko zaslužijo ta denar dvakrat ali celo trikrat hitreje kakor doma.

Vse te ljudi je bilo treba doseči in zajeti v slovenske župnije ter ustvariti stik med dušnopastirskimi središči in verniki in pa med verniki samimi.

Dejstvo, da so ti naši rojaki izvirali iz najrazličnejših koncev Slovenije in da so prihajali v tujino iz neenotnih nagibov, ni bilo največja ovira za oblikovanje župnij. Najhujše je bilo in ostaja to, da živijo običajno daleč vsak-sebi. Nič nevsakdanjega ni, da živi naš človek 100 km oddaljen od župnjskega središča. Koliko jih pa živi še mnogo bolj daleč!

Kako doseči te ljudi?

Seveda bi bil najprimernejši za to osebni stik, a ravno ta je zaradi daljav otežkočen.

Tudi občasne prireditve so ugodna priložnost za povezavo. A prav njihova občasnost stik slabi.

Tako se je sama od sebe rodila misel o tiskanem glasilu te velike slovenske družine na evropskem Zahodu. Iz te misli je nastala „Naša luč“. Slovenski dušni pastirji so revijo ustanovili in sami prevzeli zanj vso skrb (zbiranje denarja, pisanje, urejanje, tisk, širjenje).

Začeti je bilo treba iz nič. Ker pa je znala revija že takoj skrajša uginiti potrebe in želje svojih bralcev — kdo pozna naše ljudi boljše kot duhovniki, ki stalno med njimi živijo? — je brž premostila začetne težave in polno zaživela.

Dušni pastirji so sporočali svojim vernikom kraje, datume in ure slovenskih bogoslužnih opravil, jih vabili na skupne prireditve, jim pisali o življenju svojih župnij. Treba je bilo dajati navodila in jasne odgovore, vzpodbude in poguma, saj je tujina mačeha v vseh ozirih: v človeškem, narodnem in versko-moralnem. Tako je „Naša luč“ hitro našla svojo podobo: postala je vez, zveza med slovenskimi kristjani v evropski tujini.

Po tridesetih letih je jasno, da je revija opravila lepo nalogo. Pa tudi to, da si teh naših župnij brez nje ne moremo več predstavljati. Sicer pa: le kdo od tistih, ki imajo naše ljudi v tujini radi, bi si želel, da bi „Naša luč“ ugasnila?

naša luč

1976 2

mesečnik
za slovence
na tujem
leto 25
februar 1976

Ureja uredniški odbor.
Odgovorni urednik:
Dr. Janez Hornböck.

Založba: Družba
sv. Mohorja v Celovcu.
Tisk: Tiskarna Družbe
sv. Mohorja v Celovcu.
Izhaja vsak mesec razen
julija in avgusta.

Naročnina:

Anglija	2 angl. f.
Avstrija	75 šil.
Belgija	200 bel. fran.
Francija	20 fr. fran.
Italija	2200 lir
Švica	16 š. fran.
Nizozemska	12 n. gld.
Nemčija	15 n. mark
Švedska	20 š. kron
Avstralija	5 av. dol.
Kanada	6 kan. dol.
ZDA	6 am. dol.

Razlika v cenah je pogojena zaradi neenakih poštnin v posameznih državah in različnih deviznih preračunavanj.

Naročnike sprejemajo po-verjeniki in uprava „Naše luči“.

Uredništvo in uprava:
Viktringer Ring 26,
A-9020 Klagenfurt,
Austria.

Printed in Austria

kaj se je zgodilo zadnji čas doma?

njihovo delo, najbolj zgovorno po ve podatek, da je od 11. t. m. pa do včeraj zvečer, torej v 13 dneh, v Jugoslavijo dopotovalo prek slovenskih mejnih prehodov kar 1.517.873 potnikov. Med njimi je bilo 539.631 jugoslovanskih zdomcev, od tega 57.728 z območja Slovenije." (Da govori „Delo“ o „novoletnem navalu,“ in o „novoletnih praznikih“, ko vsi vemo, da so šli zdomci domov za božič, kar potrjuje tudi dejstvo, da je do svetega večera „večina že prišla“ — tako se glasi naslov te novice v „Delu“ — je namerno zakrivanje dejstev.)

VESPLOŠNO PRAZNOVANJE BOŽICA DOMA

„Četudi je bil letošnji božič delovni dan, ni mogel zakriti svojega obeležja. Za vse je bil praznik sprave in miru, domači praznik, praznik družinske sreče, prijetnega sožitja.“ („Družina“, 4. 1. 76).

Da božič v Sloveniji, ki jo sestavlja prek 80 % deklariranih kristjanov, ni tudi od države priznan praznik, je očitna krivica kristjanom. Res je, da ljudje ta praznik kljub temu praznujejo, a krivice le ni mogoče tako mimo-grede požreti.

ELEKTROGOSPODARSTVO

V Sloveniji je trenutno načrtovanih ali v gradnji 30 elektroenergetskih objektov. Predračun za ta dela znaša preko 16 milijard dinarjev. Poslovanje v minulem letu je prineslo deficit. Prav tako se

obeta še dve leti do dokončne zgraditve atomske elektrarne v Krškem. Primankljaj bo krit s krediti in posojili.

KABARET 7 D

Zabavni večeri z Dudekom in Šimekom so po celi Sloveniji želi neverjetno veliko uspeha. Dudeka so preimenovali v „Don Kihota“. Njemu lastnemu načinu zabavanja in sodelavcem je uspelo, da so se poslušalci in gledalci nasmejali do solz. Dvorane so bile povsod razprodane in po popularnosti je kabaret zasenčil celo slavne Avsenike.

KONCERT „SLAVE KLAVORA“ V GRADCU

V okviru proslav Graške filharmonije je nastopil moški pevski zbor „Slava Klavora“ iz Maribora. S kvalitetnim nastopom so mariborski pevci dokazali, da sodijo med najboljše tovrstne zборе v Evropi. Izvajali so zelo zahtevna dela tujih in domačih skladateljev. Umetniški vodja zbora prof. Jože Gregorc je za dvajsetletno mojstrsko vodenje zbora prejel Gallusovo zlato plaketo.

POHIŠTVO ZA OTROKE

Tovarne pohištva se vedno bolj ukvarjajo s proizvodnjo opreme za otroške sobe. Na razstavi v Ljubljani je „Novoles“ prikazal standardne in novejšje dosežke v opremi za najmanjše, nekoliko večje in prav velike otroke. Na salonu pohištva so ob tej priložnosti dobili priznanje za uspeh — Ljubljanskega zmaja.

BOŽIČNI NAVAL V SLOVENIJO

Ljubljansko „Delo“ je (25. 12. 1975) poročalo: „Slovenskim obmejnim organom in vsem, ki so bili zadolženi za ‚sprejem‘ naših zdomcev, gre vsa pohvala, saj so se ob njihovem novoletnem navalu resnično izkazali. Široko zasnovana akcija, s katero so se pripravili na prihod zdomcev za novoletne praznike, je tako povsem uspela. Kako obsežno je bilo

Dva posnetka odhajajoče zime v Ljubljani.

žarko petan

telefonski imenik

Jalovo je, če snemamo dokumentarne filme s kratkovidnimi kamerami.

Ali ni značilno, da so med jugoslovanskimi filmi najbolj uspele risanke?

Paradoks sodobne civilizacije: ob nebatičnikih se množijo kletna gledališča.

Naše gospodarstvo šepa, strokovnjaki pa mu natikajo čevlji z visoko peto — na daljšo nogo.

Voda nam teče v grlo, naši gospodarstveniki pa priporočajo kot rešitev grgranje.

Predlagam, da uvedemo v gospodarstvu ista pravila kot v košarki: po petih osebnih napakah mora igralec z igrišča.

Toliko časa bomo zaman iskali grešnike, dokler jih ne bomo začeli uvažati.

Ideologi se borijo za svoje ideje do zadnje kapljice črnila.

Zgodovinarji ponarejajo preteklost, ideologi prihodnost.

Lahko je igrati z odprtimi kartami, če imaš vse adute v svojih rokah.

„Ta vloga je pisana na moj hr-

bet,“ je rekel igralec brez hrbtenice.

Laže se dá kimati s prazno kot s polno glavo.

Pri nas premalo kontroliramo kontrolorje.

Poznam uglednega kulturnika, ki prodaja celó svoje spomine na prihodnost.

Je že res, da naša kultura usiha, ampak kljub temu je ne bi smeli zalivati z gnojnico.

Kdo pravi, da pri nas ni likvidnosti? Denar že lep čas išče v iste žepe.

Verjamem v ljubezen na prvi pogled, če mi dovolite, da pogledam vašo hranilno knjižico.

ZANIMIVA RAZSTAVA SVETOPISEMSKIH KNJIG

V adventnem času so ljubljanski frančiškani pripravili razstavo Svetega pisma. Obenem so imeli svetopisemska predavanja. Ob grških in hebrejskih izvornikih je bilo razstavljenih še nad petdeset prevodov. Posebno zanimanje so vzbujali kitajski, japonski in arabski prevod, prav tako Dalmatinska Biblija s Trubarjevim podpisom in hrvaško Sveto pismo za slepe v Braillovi pisavi.

250 LET SEMENIŠKE KNJIŽNICE

V veliki stavbi ljubljanskega semenišča se skriva mimoidočim dragocen zaklad: Semeniška knjižnica ni samo najstarejša knjižnica v Sloveniji, temveč je najbolj pomemben kulturni spomenik naše preteklosti. Iz nje so zajemali učenost vsi naši slavni možje kakor tudi nešteti izobraženci v preteklosti in danes. Hrani mnoge rokopise (najstarejši je star 700 let!), inkunabule in najstarejše slovenske tiskane knjige. Umetniško iz-

polnjen prostor krasi Quagliava stropna freska.

DR. ANTON TRSTENJAK

Letos obhaja ta znani profesor bogoslovja sedemdesetletnico svojega plodnega življenja. Ni Slovenca, ki se ne bi srečal z njim

(Dalje na 13. strani)

Tudi od podnožij gora se sneg poslavlja.

ne le izhod v sili

Krščansko ljubezensko službo bi povsem nápak razumeli, ko bi jo pojmovali le kot izhod v sili ali kot neke vrste prvo pomoč v nesreči ali kot obliž na pravkar prizadeto rano. Ta služba je veliko več, mora biti mnogo več.

SILA, KI MORE SPREMENITI DRUŽBO

Krščanska ljubezen mora biti spreminjanje vzrokov in družbenih razmer, pa tudi z v bodočnost

uprtimi očmi načrtno preprečevanje raznih stisk.

Če krščanska ljubezen vstopa v ta svet, potem mora vstopati tudi v zakonitost in zgradbo tega sveta. Ta ljubezen ni nikakršen nasprotni pol družbene pravičnosti ali civilizacijskega napredka, ampak naj bi postala med drugim vzgibalna sila teh dveh.

Ljubezen dela z odprtimi očmi. Zato ne sme krivice pokrivati, ampak jo mora odkrivati. Svetu more odpirati oči za resnične nepravilnosti, neporabljene zaloge in nove možnosti graditve pravičnejšega in boljšega reda.

V „Veroizpovedi“ je zapisal M. Ohly:

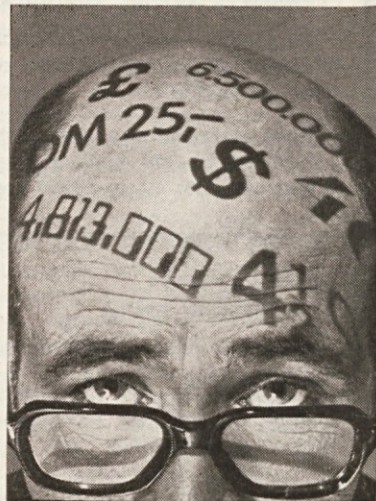
*Verujem, da je prišel z Jezusom na svet nov duh,
ki uči sprte ljudi isti jezik
in to, da se imajo za brate;
ki nam daje pogum, da nada-
ljujemo z uporom ljubezni proti
sovraštvu;
ki ostri našo misel,
ki premaguje obup
in ki stori, da je celó zgrešeno
življenje vredno plačila.*

ENERGIJE OSTAJAJO NEIZRABLJENE

Mnogo mladih ne sodeluje več pri delu za boljši svet. Takšen kot je, se jim svet gnusi. Izstopajo iz

tega vlaka in prestopajo k mamilom, odpravljajo se v boljši svet, ki se kasneje izkaže kot življenje ubijajoči privid.

Mnogi drugi mladi hodijo po drugi poti. Tudi ti ne sodelujejo več. A ne izstopajo iz tega vlaka, ampak se hočejo zavzemati za boljši svet. Protestirajo proti hudobiji in oznanjajo ljubezen do vsakega človeka. „Slehernika imam rad“ si pišejo na srajce in sukniče. Demonstrirajo proti svetohlinstvu, vojni, poneumljanju množic, zlorabi oblasti, politizaciji

recepti za življenje

Slavni ruski pisatelj Merežkovski je zapisal tole:

„Vsak dan sem bral sveto pismo Nove zaveze. In bral ga bom, dokler mi bodo oči služile, naj bo ob sončni svetlobi ali ob plamenu z ognjišča, podnevi ali ponoči. Če sem srečen ali nesrečen, zdrav ali bolan, poln vere ali poln obupa, poln zanosa ali potr, vedno se mi zdi, da berem nekaj popolnoma novega, nekaj,

o čemer nisem doslej niti slutil, nekaj, česar ne bom nikoli do konca dojel in izčrpal. Moja Nova zaveza je razcapana. Zlata obreza je obleдела, papir je porumenel, vezava razpada, hrblta sploh ni več in nekaj listov je izpadlo. Moral bi ga dati na novo vezati. Pa se ne morem odločiti. Zgrozim se že ob sami misli, da bi moral biti nekaj dni brez nje-ga.

Kaj sem naredil v življenju pomembnega? Bral sem sveto pismo.“

Veliki švedski pisatelj Avgust Strindberg je bil dolga leta brez vere in je užival življenje na naj-

različnejše načine. Ob koncu življenja je pritiskal na srce Kristusov evangelij in rekel svoji hčerki:

„Samo v tej knjigi je resnica.“

Recept za življenje: Vsak dan prebrati eno poglavje svetega pisma. Potem prebrano kratko premisliti. Tako se učimo živeti evangelij. Ta pot vodi do pravega krščanstva.

o

Gospod je rekel: „Laže je velblodu iti skozi šivankino uho, kakor bogatino priti v božje kraljestvo.“

Mi pa smo mislili: „Nimamo velikega premoženja, torej nam

Cerkve. Potegujejo se za prijateljstvo prek vseh mej, za bratsko delitev dobrin. Često sploh niso kristjani, a vse pogosteje zadevajo pri svojem nastopanju za boljši svet na osebo Jezusa iz Nazareta.

Ameriški teolog Harvey Cox pravi o hipijih: „Resno mislim, da imajo hipiji kljub svojim pogosto čudnim zunanjim izrazom nalogo, prinesiti Cerkvi in družbi neko oznanilo.“ Morda doživljamo začetek novega časa. Morda smo danes spet sposobni doživeti Jezusa iz Nazareta kot resnično pomoč za naše življenje, za naš svet.

Tudi pri mnogih starejših je opaziti, da so razočarano spustili roke ob sebe in da le še tožijo nad „hudobnim“ svetom ali pa uporabljajo roke in usta le sebi v prid.

A vse omenjeno ravnanje mladih in starejših zadošča: oddaljiti se od tega „pokvarjenega“ sveta ali sem in tja s krikom protestirati oziroma šušljaje tožiti. (Da o tistih, ki delajo samo zase, ne govorimo!)

V svetu, v katerem velja kot običaj, da gledamo druge le kot tekmece, ki jih je treba pustiti za seboj, v svetu, v katerem potegne slabotnejši nasproti močnejšemu vselej kratko, moremo dosehati

človečnost le, če se združujemo in skušamo živeti po besedi sv. Pavla: „Sprejmite drug drugega!“

Če naj slehernik drugega sprejme, revež bogataša, politik tistega, ki nima posluha za politiko, Nemec tujca, črnc belca — in obratno, potem ne ostane nič drugega, kot da stopi vsakdo iz sebe. Tega „stopanja iz sebe“ pa se je treba učiti, to je treba vaditi.

PODIRATI STENE IN GRADITI MOSTOVE

Sedemnajstletna frizerka Ema ima precej poveljevalno staro mater, ki živi v Emini družini. Proti njej vodi Ema mrzlo vojno. Kjer le more, se ji izogne. Kadar hoče babica Emi deliti nauke ali opozorila, se Ema naredi izrazito zdolgočaseno. Potem pa se, ko je spet v svoji sobi, nad njo maščuje. Prav ob steni proti babičini sobi ima gramofon. Cele ure navija ze-

bo božje kraljestvo lažje dosegljivo kakor bogatinom.“

Pa smo napak mislili, zakaj vsi smo bogatini, dokler ne zaživimo v nas Bog v vsej polnosti.

Celó berač je bogatin, če se tako naveže na svojo malho, da ni v njegovem srcu prostora za Boga.

Pa saj denar ni edino bogastvo.

Ta ali oni je bogat z znanjem. Toliko domišljavosti je v njem, da je izpodrinila prostor duhu božje modrosti.

Nekdo je bogat s prijatelji. Tako se navezuje na ljudi, da ne najde več poti do Boga.

Marsikdo je bogat s skrbmi. Vse življenje mu preplavljajo in popolnoma pozablja, da je Gospod rekel: „Ne bodite v skrbeh za svoje življenje!“

Lahko smo bogati celó z grehi. Toliko jih objokujemo in se zaradi njih mučimo, da ne najdemo časa za ljubezen do Boga in do bližnjega. Bolje bi bilo, da bi se zanesli na božje usmiljenje in bi ljubili Boga in bližnjega še za ves tisti čas, ki smo ga zapravili z grehom.

(Chiara Lubich)

o

Iz naše narodne zakladnice:
Z Bogom začni vsako delo, da bo dober tek imelo!

Kjer ni Boga, ni sreče doma. Bolje je krivico trpeti kakor storiti.

Dobrota ni manjša, če pade na nevrednega.

Ko Bog zapre vrata, odpre okno.

Kdor hitro dá, dvakrat dá.

Lepa beseda lepo mesto najde.

Če mož reče: „To je črno!“, naj žena pristavi: „Kakor oglje.“ Če žena reče: „To je belo!“, naj mož pristavi: „Kakor sneg.“

lo močno pop-muziko. Ve, da gre babici ta muzika na živce.

Stene, ki so se same zgradile, nas ločujejo od soljudi. To so stene predsodkov, odpora, družbenih stopenj, razlik med generacijami ali stene manjvrednostnih duševnih vozlov, ošabnosti in zagledanosti vase. Največkrat pa so to stene egoizma. Vse te stene bo treba podreti.

Neka revija je prinesla pod naslovom „Mostovi do bližnjega“ sledeče primere „mostov“:

Prijazen obraz

sredi enoličnosti vsakdanjega dela.

Previdno molčanje,

če vidiš napake drugih.

Beseda priznanja

za dobre lastnosti človeka ob tebi.

Majhna usluga

tistemu, ki ti je podrejen.

Potrpežljivo govorjenje

z nepotrpežljivimi in nadležnimi.

Sočuten pogled

za tistega, ki nosi skrito bolečino.

Pošteno priznanje,

da si storil krivico.

ali imam še pravico postati mama?

Op. Edini namen objave sledeče resnične zgodbe mlade žene je, s tem posredovati bralcem izkušnjo nekega človeka v težkem življenjskem položaju. Za svoje misli odgovarja le avtorica teh vrst.

Ko sem prišla prvič v L. (mesto z 200.000 prebivalci), se mi je zdelo, da sem odkrila čudovit svet. Moji starši in učitelji na katoliški šoli v nekem trgu v C. so se bali, da bi od njih odšla. Prepričani so bili, da bo zame prehod iz trga v mesto težak, in bali so se, da se novemu okolju ne bom znala prilagoditi.

Diplomo za tajnico sem imela v žepu. Blizu domačega kraja ni bilo nikakršnih možnosti za delo. Dovoljenja, da odidem od njih, mi niso mogli odreči (imela sem devetnajst let), ko me je neka prijateljica opozorila, da išče zavarovalna družba, pri kateri je bila ona nastavljena, strojepisko-začetnico.

Res, v mojem novem življenju

ni bilo nikakega „prilaganja“, ampak samo „potapljanje“ v neznano, pri tem pa nova odkritja, privlačnosti, veselje.

Najprej seveda pri delu v pisarni, potem pa tudi pri naklonjenosti mojih kolegic. One so me vpeljale v različne kroge, mešane, se razume. Zame, ki nisem nikdar odšla od svojih staršev in katerih poznanstva so bila omejena na krog prijateljev iz otroških let v našem trgu, je bilo čudovito, da so se fantje, starejši od mene, zanimali za to, kar sem rekla, da so resno jemali moje opombe in da so mi kaj kmalu ponujali ob odhodu iz pisarne srečanja.

Nisem opazila, da sem s tem, da sem sestanke sprejemala, začela drseti, takorekoč proti svoji volji, naproti drugačnim odnosom in naproti zaupnim razmerjem, ki naj bi si jih, tako se je moralo zdeti mojim prijateljem, želela. Moji starši so me bili zelo opozarjali na nevarnosti, ki me bodo čakale, če bom šla s fantom sama

pozor, otroci gledajo!

„Eden od gangsterjev je naslonil cev svojega revolverja na njenčevo lobanjo.“ — „Zavihtel je sekiro, nato se komaj opazno nasmehnil.“ — „Mož, zadet od samokresa na rentgenske žarke, je pordečel, potem se je

pa stalil kakor vosek, ki drsi s prižgane sveče.“ — „Zaslon je razsvetlila eksplozija v zemljo zakopane mine, ki je raztrgala sovražne vojake na stezi v džungli in jih razmetala po listju.“ — „Pod nebom, ki ga je veter pometel, so stali možje visokih postav, oblečeni v črno, in ženske, s klobuki na glavah, pred odprtim grobom“.

To je nekaj stavkov iz oddaj, ki jih lahko ameriška mladina vsak dan gleda na TV. Stavki, eden bolj izrojen, krut in divji kot drugi, nakazujejo smer zapleta v policijskem romanu „Pozor, otroci gledajo!“, ki sta ga napisala Američana Lair Koenig in Peter L. Dixon.

Smo v Malibu, slavnem kopališču v južni Kaliforniji. Otroci Martyja in Pavle Moos (ki sta za več tednov odpotovala v Italijo snemat film) preživljajo poletne počitnice v neki razkošni vili ob morju. Cathy, Sean, Marty in Cary imajo od 4 do 8 let. Nanje pazi dobra Meksikanka Avocados. TV je otroke čisto prevzela in od jutra do večera gledajo vojne prizore, kavbojke, shrljivke ali znanstvene umišljenke. Te oddaje določajo, kako bodo otroci porabili svoj čas: zaman jim skuša to določiti Avocados.

Da bodo imeli mir, otroci pustijo, da se njihova dobra

ven, in na neizogibne poljube ob slovesu.

Kljub temu se nisem znala upreti naraščajoči zaupnosti in nisem znala reči „ne“, ko me je Tomaž povabil v svojo sobo, kjer naj bi nadaljevala veseli večer, ki sva ga prebila v kinu.

Res je, Tomaž je še študiral na neki tehnični šoli, a bil je bolj ljubiv, bolj obziren kot njegovi kolegi. Presenečena sem bila drugo jutro, ko sem se zavedla, da sem sicer svojo čast prodala, da pa sem vseeno srečna, ker sem bila nekaj časa čisto njegova.

Niti enkrat mi ni prišlo takrat na misel, da spravljava v igro tretje življenje. Ko sem se nekaj tednov kasneje spraševala, če morda nisem noseča, me je najprej navdala osuplost. A odločiti sem se morala brž.

Na poroko s Tomažem ni bilo mogoče misliti: njegovi starši so se dobesedno pritrgovali od ust, da je mogel še naprej študirati. Še dve leti ne bo mogel delati nobenih načrtov za bodočnost.

Prav tako brez pomena bi bilo govoriti z mojimi starši. Nepopisno bi trpeli, ko bi zvedeli, da sem zapravila svojo čast. Kljub temu, da smo se zares radi imeli, bi ta vest pomenila popoln prelom med nami. In ker se vse zve, bi bila zame tudi kasnejša vrnitev domov nemogoča.

Poleg vsega: odločitev sem morala prevzeti sama.

resnično podaja jezik in običaje ameriških otrok. Pa tudi zato, ker je alarmni klic. In hinavsko bi bilo trditi, da je treba ta klic sprožiti le onstran Atlanti.

V nekaterih evropskih državah je TV-program še pod nadzorstvom, ni razpet prek celega dneva in na srečo ni tak kot v Ameriki. A v luči te knjige se bi bilo prav vprašati o odmevih, ki jih povzročajo v občutljivosti naših otrok ponavljani vojni filmi, policijska poročila in kriminalni filmi — skratka ves ta svet nasilja, zločinov, grdobije vseh vrst, ki postajajo vedno bolj vsakdanji kruh tudi evropske TV.

starka utopi. Ker živijo v zamišljenem svetu, brez stika s človeško reničnostjo, prepuščeni samim sebi in posnemajoč to, kar vidijo v TV, si izmislijo nekaj svoj zločin, „saj se bo itak vse uredilo“.

Ko se zakonca Moos vrneta, niti ne slutita, kaj se je zgodilo. Njuni otroci pridno sedijo na preprogi v sprejemnici in z odprtimi usti gledajo film o vampirjih.

Dixon in Koenig pišeta besedila za filme in TV in dobro poznata avdiovizualni svet, v katerega je pogreznjena ameriška mladina. Njun roman je zastrašujoč, ker natančno in

gledati tudi zvezde, ne le blata

„Izza rešetke sta gledala dva, ki sta bila že dolgo v ječi. Eden je videl blatno cesto, drugi zvezde na nebu.“

Stavka sta iz neke pripovedi. Pa veliko povesta: človek si more celó iz svoje nesreče skovati kapital, če zna pri vsaki stvari odkriti tudi dobro stran.

„Tu ne vzdržim niti minuto več!“

„Če ne bo tega konec, bom znorel!“

„To delo se mi je čisto uprlo, ne morem več!“

Morda smo že kdaj kaj takega rekli.

Najprej se vprašajmo, ali nismo morda v veliki meri sami krivi, da nam gredo stvari tako na živce. Mogoče vidimo pri njih le senčno stran, sprevidimo pa sončno. Če se od tu umaknemo, se lahko zgodi, da bomo kje drugje naleteli na podobne težave. Treba bo spremeniti nas same, ne pa stvari.

Veren človek si bo v težavah dejal: „To Bog hoče ali dopušča.“ Ta misel drži, a to je šele pol rešitve. K božji volji spada prav tako to, da skušamo najti iz vsake zagate najboljšo pot.

Res, prišla mi je na um misel na splav. Po kratkem omahovanju — zares zelo kratkem — sem jo z grozo zavrnila: zrasla sem bila v globoko krščanskem okolju. Vse v meni se je upiralo, da bi uničila

nastajajoče življenje. Odločila sem se, da bom svojega otroka donosila in da se bom s pomočjo, ki mi jo bo mogel nuditi Tomaž, sprijela s težavami, ki jih bom morala premagati.

Nekaj tednov kasneje se je zgodilo. Stopila sem na stol, da bi vzela kovček z omare. Pri tem sem naredila napačen gib in sem padla. Ponoči se je pojavilo krvavenje. Spremljale so ga silne bolečine. Gospa, pri kateri sem stanovala, je slišala moje zdihovanje in je poklicala zdravnika.

Njegova ugotovitev je bila jasna: več mesecev moram ostati v postelji, če nočem tvegati ne le otrokovega življenja, marveč tudi težkih posledic za svoje zdravje.

Ostati v postelji? Kdo bo medtem skrbel zame? In kako bom mogla z najbrž razdejanim zdravjem kasneje skrbeti za otroka? In če se rodi otrok bolan ali pohabljen? Neka prijateljica mojih staršev je dobila med nosečnostjo rdečke in je rodila slepega otroka. Takrat sem bila zelo majhna, a besed starih sosed nisem pozabila: „Trebalo bi bilo vse storiti, da

bi tak otrok ne bil rojen.“ Te besede so nekako vplivale na vse moje otroštvo.

Tomaž je bil prav tako obupan kot jaz. Čutila sem se prisiljeno storiti nekaj, česar nisem hotela. Neka zelo svobodomiselná kolegica v pisarni mi je bila nekoč dala („Človek nikoli ne ve...“ mi je dejala) naslov neke osebe, ki je sama sebe imenovala „bolničarko“ in ki je bila navajena takšnih posegov. Prišla je zvečer. A naslednji dan so me morali brž odpeljati v bolnico.

Kako rada bi znala pojasniti, kaj vse sem v tistem trenutku trpela! Ne toliko telesno kot duševno. Ne, splav ni takšna operacija, kot so druge. Ne verjemite tistim, ki vam takó govoré! Pri splavu gre za del tebe, ki odhaja, za nekaj, kar je s teboj združeno in česar boš za vselej oropana. Stvar je še slabša zato, ker si se ti sama za to odločila. Biti razparana v najbolj pristnem smislu besede, v istem času se pa še čutiti ponižano, propadlo — ne, tega ni mogoče pojasniti. Le ženske, ki so to same doživele, lahko razumejo, kaj hočem reči. Za trenutek se zdi

kako pišeš svojo knjigo?

Ko smo bili otroci, smo radi mislili in sami sebi verjeli, da drži naš angel varuh v roki lepo knjižico. Z zlatimi črkami vpisuje, kar storimo dobrega: če pomagamo staršem, če ubogamo, če molimo in sploh kaj dobrega napravimo.

Mislili smo, da tudi hudič tišči v krempljih svojo knjižico. Pa ne lepe, ampak umazano, strgano, sajasto. Vanjo vpisuje, kar gre njemu v račun in korist.

Ko smo odraščali, smo vse to seveda pozabili.

V resnici ne angel ne hudič ne držita knjižic. Pa vendar ni bila naša otroška vera brez resnice. Mislim: brez večje, globlje resnice...

Je neka knjiga, v kateri so popisana vsa naša dela. Sveto pismo jo imenuje knjiga življenja.

Zakaj ji pravi knjiga? Ker je res kot knjiga. Ker je sestavljena iz posameznih listov. Vsak dan je kot prazen list, ki mi ga zjutraj daje Bog in mi zraven po vesti govori: „Vzemi in glej, da boš kaj lepega napisal in narisal! Zvečer bova pa pregledala in nato shranila v arhiv!“

Da, vsak dan je kot nepopisan list, ki mi ga izroča Bog. Tako kot učitelj deli učencem

liste, da bodo napisali nalogo. Tako mi Bog vsako jutro pripravi list, zvečer ga pa pobere in ga priloži drugim mojim listom. Ko bo dobil zadnji list, bo kot knjigovez vse skupaj uvezal v knjigo in jo postavil predse, v svojo večno knjižnico.

Zakaj se tej knjigi pravi knjiga življenja? Ker je v njej res moje življenje.

To knjigo namreč sestavljamo mi sami. Od nas je odvisno, kaj bo na tem ali onem listu.

Ali bo šel iz naših rok prazen, morda celo počečkan in zapackan list. Ali pa bo na njem ohranjen lep zapisek o dobroti in plemenitosti. Morda pa kar pesem o ljubezni...

človeku, da dela pogodbo z nečem, kar ga bo za vedno ponižalo.

Niti Tomaževa nežnost mi ni mogla odpraviti gnusa nad menoj in nad mojim življenjem, ki sem ga tedaj čutila.

Tomaž je prevzel v svojih prostih urah službo raznašalca časopisov. Tako je mogel zbrati potreben denar, da je plačal kliniko.

Ko sem se vrnila v svoje stanovanje, sem spet dobila počasi svoje sile nazaj. In prišel je dan, ko sem si hotela reči in samo sebe prepričati, da je bilo to, kar sem storila, prav. A sem dobro vedela, da sem si lagala. Zdravniki imajo prav, kadar govoriš o nepopravljivem živčnem pretresu, telesnem, duševnem in duhovnem, ki ga vsak splav povzroči...

Spet sem bila prosta, da sem lahko mislila samo nase, a sem kljub temu potrebovala več kot dve leti, da sem bila taka, kot sem bila „prej“...

V teku teh dveh let sem se oddaljila od Tomaža. Za to nisem

imela pravega povoda, a — vem, da po krivici — nisem mu mogla odpustiti, da je splav dopustil. V tem neugodnem ozračju, ki mi ga je njegova navzočnost povzročala, se ljubezen med nama pač ni mogla razviti.

Poročila sem se z nekim kolegom iz pisarne. Rada sem ga imela. Povedala sem mu vse o svoji preteklosti in odločil se je, da mi bo pomagal, da se je bom rešila. Vendar kadar sva načela vprašanje o „otroku“, se je vselej nekaj v meni uprlo, kot da bi otrok, ki sem ga bila odpravila, zahteval svoje pravice.

Nežnost mojega moža in njegovo razumevanje sta mi pomagala, da sem šla naprej. Ko sem si bila na jasnem, da pričakujem otroka, sem šla k zdravniku. Vse sem mu povedala. Opozoril me je, naj bom previdna. Spremlja me od blizu.

A sedaj se pričinja zame nova preskušnja: Ali bo moj otrok le prišel srečno do konca? Ali imam jaz po vsem tem, kar sem storila, še pravico postati mama?

Čas je dar, ki nam ga daje Bog. Zahteval bo obračun, vendar se ne smemo bati: ni namreč slab oče, ki bi naložil delo, ne dal bi pa potrebnih sredstev.

M. Quoist

Za jutri vemo eno stvar: da bo Bog vstal pred soncem.

G. Lamennais

Vsaka, tudi najmanjša stvar je na božji dlani, kakor da bi bila njegova edina skrb.

A. Casel

Na svoji rami moramo čutiti božjo roko, da smo lahko njegova roka na rami drugih.

P. Zeissig

Današnjemu človeku povzročča nemir to, da zvečer ne ve, zakaj je danes vstal in čemu bo jutri znova začel.

P. Doncoeur

Morda bo na njem umetniška zgodba o tem, kako je treba dan prav obrniti v korist svoje družine. Ali pa bo naslikana umetnina: mož, žena na svojem mestu.

Včasih bo dan tako lep, da bo vpisan z notami kot melodija in popevka, da bodo sami nebeščani prisluhnili tej lepoti. Drugič bo dan opisan kot po prečen dan.

Spet kdaj bo dan kot napečta drama, kot spopad in grozeč pogin in končna zmaga.

Na vsakem listu bo kaj drugega, kaj novega, kaj večjega.

Kako zanimive bodo te naše knjige! Jok in smeh, tragedija in komedija, romani in novele in povesti bodo v njih...

Pa ne bodo vpisane s črnolom in tudi ne z zlatom, ampak z našimi besedami in dejanji in mislimi.

Vsi pišemo tako knjigo, če hočemo ali ne.

Važno pa je to: po tej knjigi bom listal vso večnost. Da, ta knjiga bo moja večnost. Nič več in nič manj ne bo moja večnost, kot kar bo vsebovala ta knjiga.

S kakšnim veseljem si bom ogledoval vsako lepo umetniško stran in s kakšno žalostjo bom obračal prazne in prečrtane liste!

Pravočasno je treba misliti na to. Že zdaj, vsako jutro, pri jutranji molitvi.

Svoj dan bom začel z resnostjo. Kot otrok, ki bo danes pisal šolsko nalogo, pa ni gotov, ali se mu bo posrečila. Da, na svoj dan bom gledal kot na nalogo. Ne kot na zabavo ali šalo.

Potem bom ves dan bolj resen. Vedno bom mislil: zdajle pišem knjigo svojega življenja. In knjigo svoje večnosti.

Prosil bom Učitelja za nasvet in pojasnilo.

Nato bom pa vesel. Ker bom videl, da gre, da kljub moji nerodnosti nastaja na listu pesem, slika, umetnina ljubezni.

In spet bo en lep list priložen knjigi mojega življenja.

Miha Žužek

smeh od doma (s stisnjenimi zobmi!)

Pismo bratu v Nemčijo: „Dragi Francelj! Hotel si nam za praznike prinesiti barvni televizor, pa ti sporočamo, če ne zameriš, prinesi nam raje vrečo čebule!“

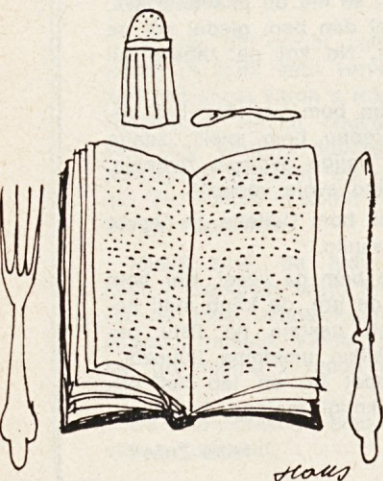
NE PLJUVAJTE NA TLA, TAM SMO MI!

V trgovini. Kupovalka: „No, če že nimate kaviarja, si bom pa privoščila četrt kilograma fižola...“

DA BI ZVEDELI RESNICO, NI DOVOLJ, DA SAMO GOVORIMO. VČASIH JE POTREBNO TUDI POSLUŠATI.

Carinik zdomcem: „To je pa zelo neodgovorno od vas, zdomcevi! Mi in banka smo se pripravili, da vas čim lepše sprejmemo, vi pa prihajate s praznim kovčkom in prazno denarnico...“

OSEL JE ŠEL DVAKRAT NA LED, ZATO NI ČUDNO, DA SE JE NAUČIL DRSATI.

KUHARSKA KNJIGA

iz slovenskih listov

Z izrezki iz slovenskih revij in časopisov ki izhajajo doma in in po svetu, skušamo zasledovati dogajanje med Slovenci. Za utemeljenost komentarjev in mnenj ne odgovarjamo.

NAŠ TEDNIK

TIHA GERMANIZACIJA NA ZEMLJEVIDIH KOROŠKE

„Es gibt keinen Pečovnik — nur den ‚Steinhügel‘“. (Ni nikakega Pečovnika — ampak le ‚Steinhügel‘.) Pod tem naslovom je znani strokovnjak za manjšinska vprašanja prof. dr. Theodor Veiter v dunajski *Die Furche* objavil članek, ki se ukvarja s ponemčevanjem slovenskih imen po zemljevidih. Veiter prikaže razne oblike „prekrstitev“ starih slovenskih imen v nemška.

Večkrat se izcimijo iz tega postopka prave spakedranščine, ne glede na to, da skoraj nobeden od prevodov ne odgovarja prvotnemu imenu. Taki „prevodi“ so med drugim: iz Golega vrha je nastala Golihöhe, iz Grintovca Kärntner Grintozz, iz Suhega vrha Trockenberg, iz Kočne v dolini Bele pa je nastal Vellacher Hochtal. K zadnji oznaki je pripomnil Veiter, da se celó v tretjem rajhu ni nihče dotaknil.

Veiter se postavi odločno proti temu umetnemu ponemčevanju. V zadnjih letih tako „Avstrijska karta“ (urad za mere in merjenje) kot tudi založba Artaria-Freytag & Berndt, ki se opira na uradne podatke, spreminjata imena na zemljevidih. Veiter pravi, da je to jasna in namerana germanizacija, ki je v direktnem nasprotju s smislom člena 7 državne pogodbe.

Veiter izraža zaradi tega bojazen: „Trebalo se je bati, da bodo nekdo rekli: ‚Le kaj pravzaprav hočejo Slovenci? Ali Slovenci sploh obstajajo? To ni mogoče. Saj imena gora in polj jasno govore: Kahlkogel, Zinnenwand, Kaltenberg, Frauenberg, Steinhügel. Sama pranamška imena. Nikolaj ni živel v teh krajih kdo drug kot nemški ljudje. Poglejte le zemljevide Artaria-Freytag & Berndt pri avstrijski karti!“

Naš tednik, Celovec, 19. decembra 1975, str. 1.

Katoliški GLAS

TEDNIK KATOLIŠKIH PRIMORCEV DOPOLNIL 30 LET

V tridesetih letih izhajanja sta oba goriška katoliška tednika (*Slovenski Primorec* in njegov naslednik *Katoliški glas*; op. NL) želela biti predvsem v službi slovenskega primorskega ljudstva. V letih 1945/47 onega ljudstva, ki je tedaj živelo v coni A, po letu 1947 pa tistega, ki je ostalo pod Italijo.

Nekaterim ni pogodu, da *Katoliški glas* izhaja. Rajši bi videli, da bi se povezali s Slovenijo in se zadovoljili s tiskom, ki tam izhaja, češ da je tisti tisk bogatejši, zanimivejši, bolj pester in zlasti bolj verski. *Katoliški glas* da ima vsega malo, verskega premalo.

Na ta ugovor povemo najprej, da smo v Gorici imeli po vojni svoj katoliški tednik, ko so bili v Sloveniji še brez verskega tiska.

Potem vemo, da v Sloveniji tisk ni svoboden, tudi verski tisk ne sme in ne more vsega povedati, kar bi hotel in bi moral. Lansko leto zaplenjena *Družina* priča, da je še zmeraj tako.

Ali naj se tudi mi, ki živimo v svobodni demokraciji, odgovorimo svoji svobodi in se zadovoljimo s kontroliranim tiskom? Črtomir je svojim junakom rekel: „Kdor hoče se podati, mu ne branim;... neproste dni živeti, nočem enake, ne branim mu...“ Tudi mi ne branim tistim, ki *Katoliškega glasa* nočejo brati in ki želijo, da bi ga ne bilo. Mi osebno rajši sledimo Črtomiru, ko pravi: „S seboj povabim druge vas junake, vas, k'terih rama se ukloniti noče...“

Kot glasilo primorskih katoličanov si je goriški katoliški tednik prizadeval, da bi med njimi gojil cerkvenega in demokratičnega duha.

Prav to dejstvo, da sta *Slovenski Primorec* in *Katoliški glas* kasneje „neoportuno“ pisala o raznih zadevah v Sloveniji (zadnja zadeva je bil novi verski zakon), je krivo, da je *Katoliški glas* trn v peti določenim ljudem tostran in onstran meje. Vemo pa, da ga kljub temu zelo pazljivo berejo in pretresajo na raznih sejah.

Katoliški glas, Gorica-Trst, 8. januarja 1976, str. 1.

OB ZAKLJUČKU TRIDESETLETNICE

Odšlo je leto, v katerem smo se Slovenci skupno z drugimi narodi spomnili konca grozot druge svetovne vojne... Bežen pregled čez proslave v svobodni Evropi nam najprej pokaže, da je bila Italija v tem daleč na prvem mestu. Psiholog naj ugiblje, če je v tem ostanek kakega kompleksa krivde, ki bi jo utegnili vzbujati fašistična preteklost (seveda vsiljena!) te države.

Poleg uradnih, resnobnih, zgodovinsko obarvanih svečanosti je bilo veliko ideološke, aktivistične zagnanosti, predvsem z leve. Tako smo le malo slišali o ameriških, angleških, poljskih armadah, ki so poleg garibaldincev tudi nekaj prispevali k osvoboditvi Italije. Čutiti je bilo neko naelektrenost, značilno za državno skupnost v hudih krčih družbenopolitičnih pretresov. Nepogrešljivo je zadišalo o nekem pohodu na oblast.

Poglavje zase bi bilo razmišljanje o simbolih, ki smo jih videvali na določenih prireditvah.

Najprej rdeča zvezda. Spoštujemo jo pri komunistu, ki veruje v svojo idejo. Odklanjamo pa jo kot vsiljen skupni simbol za vse, ki so bili in ki so še proti fašizmu.

Druga stvar so italijanske zastave. So želeli organizatorji z njimi poudariti neko ozemeljsko dokončnost, ki je potem prišla z jugoslovanskim pristankom prav za 30-letnico? So pa italijanske barve na onih slovenskih prireditvah vsaj demokratu vzbudile neko spoštljivo misel, o kateri se levičarskim prirediteljem kajpak niti ne sanja. Spomnile so nas na državo, v katero smo bili vključeni, in nam ponudile neko primerjavo. Italija je svojo protifašistično „Resistenzo“ (=odporniško gibanje; op. NL) izvedla v pluralizmu. Ko je prišla svoboda, ni nihče iz oborožene koalicije prevzel oblasti in vsilil vsemu narodu novo diktaturo. Iz boja proti fašizmu so Italijani izšli svobodni in so to do danes tudi ostali.

Katoliški glas, Gorica-Trst, 8. januarja 1976, str. 2.

JASNA BESEDA ITALIJANSKIH ŠKOFOV

Na koncu večdnevnega zasedanja je stalni svet Italijanske škofovske konference podal izjavo, ki se nanaša na tri probleme. Gre za odnos do marksizma, za uvedbo zakonitega splava in za oporečništvo znotraj Cerkve.

Glede marksizma se italijanski škofje sklicujejo na papeško okrožnico *Octogesima adveniens*, v kateri je rečeno, da bi kristjan prišel v opreko s samim seboj, če bi se pridružil svetovnonazorskim sistemom, ki so v bistvenih zadevah v nasprotju z vero in krščanskim gledanjem sveta. Med take svetovne nazore je šteti tudi marksizem, ki je brezbožen in materialističen in je našel v Italiji svoj izraz zlasti v komunistični stranki.

Kar se tiče uzakonitve splava, so italijanski škofje zelo odločni:

„Časopisi se zdaj bero kot pravljice. Tule spet piše, da je nekoč nekdo nekje pri nas po neveril veliko denarja...“

NEKOČ SMO GOVORILI O ŽELEZNIH REZERVAH, DANES NAM PA TUDI ZLATE NE POMAGAJO VEČ.

„Zakaj si ob vsakem novem letu želimo, da bi bilo srečno in zadovoljno?“

„Zato, ker smo se doslej še vsakokrat uštelili!“

„KAKŠNE PA SO, TOVARIŠ RAVNATELJ, PRI VAS MOŽNOSTI ZA CELODNEVNO ŠOLO?“
„VSE JE PRIPRAVLJENO, SAMO DENARJA, UČITELJEV IN PROSTORA ZANJO ŠE NIMA-MO.“

Mož ženi pred odhodom na silvestrovanje: „Zapomni si, Polona, v malem kovčku je tvoja in moja garderoba, v večjem pa denar za silvestrovanje.“

DAJTE MI, PROSIM, KAKŠEN NASVET ZA LETOŠNJE SILVESTROVANJE, DA BO ČIMBOLJ PRIMA! PRIPOMINJAM, DA SO FINANČNA SREDSTVA ZAGOTOVLJENA.

● Tudi brez finančnih sredstev se lahko imaš prima — če ugasneš televizor.

SNEŽENA MOŽA MED SEBOJ.
„TI SI PA KAR BREZ NOSU?!“
„PRI TAKIH CENAH KORENJA SI GA NE MOREM PRIVOŠČITI!“

„Ali vam prinesem čevapčiče s čebulo ali brez nje?“

„Kakor hočete, saj je vseeno!“

„Oprostite, ni vseeno: s čebulo so trikrat dražji!“

IMAM DVA SINOVA: EDEN VES SUKNJIČ RAZTRGA NA KOMOLCIH, DRUGI PA VSE HLAČE NA KOLENIH. KAJ VENDAR POČNETA?

● Čisto po tebi! Najprej si se plazil, pozneje si pa odri-val!

„Menda veš, da so obrisi ljubljanske obvoznice že znani?“

„Vem, vem. Ampak mene bolj zanima, koliko let se bomo zdaj vozili po teh obrisih.“

DIREKTOR PREDSTAVI DIREKTORJU PRIŠLEKA: „TA TOVARIŠ OBVLADA SEDEMNAJST JEZIKOV IN JE DOKTOR VED, PA BI BIL MOGOČE PRIMEREN, DA BI PREVAJAL V SLOVENŠČINO VSE, KAR NA SESTANKIH GOVORIMO...“

Direktor v pogovoru z drugimi direktorji: „Sestanek študijske komisije ob sedmih, kolegij popoldne, ob dveh poslovno kosilo, za katerega sami veste kdaj se konča... Tega ne zdrži niti konj, kaj šele človek!“

KAKO PRIDE ČLOVEK DO SVETLE BODOČNOSTI, ČE IMA TEMNO PRETEKLOST?

● Kot v temni preteklosti: z modro kuverto.

● Z bogato sedanostjo.

„Hoteni splav jezločin, je uboj nedolžnega. Nikomur ni dovoljeno ubijati; nihče nima pravice odločati o smrti nedolžnega in brezbrambnega bitja. Naj se zato politiki in zakonodajalci varujejo, da ne zadajo s sprostitvijo splava tako hud udarec zdravemu moralnemu čutu in spoštovanju do življenja.“

Škofje tudi z obžalovanjem ugotavljajo, da so se nekateri v Cerkvi še bolj zakrknili v svojem oporečništvu.

Katoliški glas, Gorica-Trst, 18. decembra 1975, str. 1.

„DEDEK MRAZ“ V ZAMEJSTVU

Najprej so „dedka Mraza“ z ukazom od zgoraj uvedli v Sovjetski zvezi. Po letu 1945 se je prav tako na ukaz partije pojavil v Sloveniji. Nadomestil naj bi sv. Miklavža kakor novoletna jelka božično drevesce.

Pri nas v zamejstvu so tudi levičarski Slovenci ostali pri sv. Miklavžu. Čutijo, da bi „dedek Mraz“ ne bil pristen, da bi bil uvoz tujega blaga, da bi ne uspel. V pluralistični družbi namreč ni mogoče z ukazom od zgoraj en običaj nadomestiti z drugim.

Katoliški glas, Gorica-Trst, 1. januarja 1976, str. 2.

zaliv

PO KOČBEKOVI AFERI

„Naša luč“ je spremenila prvotni naslov PO NEVIHTI. Poleg tega je nekatere tujke nadomestila s slovenskimi izrazi, a tako, da je ostal smisel nedotaknjen.

Ko sta podpisana pozimi 1975 izročala tiskarju rokopis Kočbekovega Intervjuja za knjigo *Edvard Kočbek, pričevalec našega časa*, sta se zavedala, da ne dajeta iz rok neke medle celuloze: o tem jasno priča že njun skupni uvod v publikacijo. Kljub temu pa nista mogla predvidevati, kar se je potem zgodilo: da bo njuna *Sinja knjiga* povzročila na eni strani nekakšno „državno“ afero, na drugi strani pa da bo odjeknila v evropskem tisku tako, kakor niso odjeknili pomembnejši dogodki v naši kulturni zgodovini...

Vse baterije novega sveta so se osredotočile na tistih borih 26 straneh, ki jih je s svojim Intervjujem prispeval slavljeneč, slovenski pesnik, pisatelj, mislec in politik Edvard Kočbek...

Vse hudiče na domovinskem Kleku so prebudile reci in piši tri same strani: 147, 148, 150 — usoda vrnjene domobranske vojske v poletju 1945. Ali: stvar, ki jo bova v pomiritev namen odslej imenovala Dogodek...

In vendar: je Edvard Kočbek res prvi, ki je izrekel neznansko bogokletje v slovensko nebo?

Pustimo popolnoma ob strani emigrantski tisk, kot da ga ni: pustimo popolnoma ob strani domači zamejski tisk, ko da ga ni: omejimo se na — državno nadzorovani — tisk znotraj meja SR Slovenije.

Mirno lahko rečemo: samo iz tega, kar je o Dogodku izšlo v tem tisku, bi se dala sestaviti mala zbirka.

Od buenosaireškega intervjuja slikarja Jožeta Ciuhe s Tinetom Debeljakom na celi strani v ljubljanskem *Delu* do knjige *Hvalnica zemlji* Jožeta Javorška, od namigovanj v reviji *Problemi* do kakšne vse premalo nepredušno zaprte pesmi v ne tako časovno odmaknjeni številki revije *Sodobnost*.

Z eno besedo: Dogodek ni samo kakor ves čas po vojni strupeno tlel naprej v slovenskih vesteh in neizogibno pronical v vsak prizadetejši razgovor o revoluciji, ampak je — bolj ali manj razločno — izbijal na dan tudi v tisku SR Slovenije.

En primer naj zaleže za vse.

Vzemimo knjigo, ki je bila ne samo tiskana v velikanski nakladi, ampak tudi ponatisnjena doma, na Primorskem in Koroškem, dramatizirana, televizionirana, prevedena v socialistične jezike. Še več, knjigo, ki jo je njen avtor na posebnem sprejemu poklonil predsedniku Titu.

Odrimo tretji del te knjige. Zgostimo nekaj strani — zakaj ne gre za vrstice, ampak za strani! — v bistveno.

Tam najdemo, v pripovedniško dovolj prostodušnem spominskem navajanju domobranskega stotnika Valjhuna:

Umik domobranske vojske na Koroško; vožnja nazaj na Jesenice; nočni prevoz s kamioni na Kočevski Rog.

Potem dobesedno in skraćeno na najmanjši obseg iz razlivaajoče se opisnosti:

„Kolona avtomobilov je zavozila v gozd... Nepretrgoma so odmevali rezki rafali... Stroji se so ustavili... Vase jih je sprejel tekoči trak, ki jih je nosil v pogubo... Na obeh straneh so stali stražarji drug ob drugem, z brzostrelkami v rokah... V vrstah po pet in pet so jih pomikali proti žgočemu bobnenju... Nenadoma je zasijala pred njimi temna brezna... Proti njemu so šli pohlevno, dokler jih ni požrla zemlja...“ (Tone Svetina, Ukana, Tretja knjiga, str. 836—842 nenepretrgoma).

Sledi daljše opisno zamujanje ob grozljivem dogajanju v breznu, kamor izpod brzostrelk ne padajo samo mrtva trupla, saj Valjhun potem spleza iz jame: opis, ki ga ne bomo navajali. Toda celotni Svetinov prikaz pokola je tako soroden prikazu v znani buenosaireški brošuri, da bi ju veljalo ponatisniti stolpec ob stolpec, v zgledovanje Dolini šentflorjanski (= Sloveniji, op NL).

Takšne reči torej najdemo v knjigi avtorja, ki si ga estet Josip Vidmar ne pomišlja uvrščati med vidne predstavnike povojne slovenske literature, ideolog Boris Zihlerl pa mu odkazuje mesto nič manj kot v duhovnem loku Prešerna in Cankarja.

Ukana je torej vse drugače zgovorna kakor Intervju. Zakaj če tiste tri kar se da skope, pretresljivo ubrane in krščansko obzirne strani „blatijo“ NOB, potem Svetina s svojimi neolepšanimi kamioni in brezni in trupli razgrinja čeznjo pravo poplavo blata.

In, glej čudo, ob tisto „sramotilno pisanje“, ki se že deset let streže v vseh mogočih omakah tako v Sloveniji kakor zamejstvu, se ni obregnila ena sama samcata slovenska literarna nona (= babica, op. NL): reci in piši NIHČE.

Niti en samcat Tone Fajfar se ni izcimil iz kakšnih *Naših razgledov*, da bi dal duška ogorčenju domovine.

Celotno zamejstvo ni zmoglo enega samega žurnalističnega gosaka, ki bi zbudil speči slovenski Kapitol: niti enega samega Boga Samse. (Gosi v mestni trdnjavi na kapitolskem griču v starem Rimu so ponoči z gaganjem opozarjale na bližajočega se sovražnika; op. NL).

Zakaj takšna neznansko velika različna dvojna mera?

Morda, ker je šlo pri Svetinovi *Ukani* za to, kar se reče roman? Potemtakem si sme romanopisec v delu, ki ima pričevalne, če že ne umetniških namenov nekakšnega slovenskega *Tihega Dona*, saj vpleta v zgodbo resnične dogodke in ljudi, do take mere IZMIŠLJEVATI, POTVARJATI, BLATITI, kakor se glasijo glagoli, ki se spregajo na rovaš Kocbeka?

Ali ni moral nekoč Kocbek odstopiti kot podpredsednik Prezidija SR Slovenije in se umakniti v desetleten molk zaradi povsem domišljjske in vsebinsko dosti manj kočljive knjige novel *Strah in pogum*? Zakaj torej tisti čudoviti molk ob *Ukani*?

Nehajmo se sprenevedati. Saj je vendar odgovor sončen: ker je bil avtor *Ukane* politično zasebnik, ne pa sostanovitelj Osvobodilne fronte, minister za Slovenijo v prvi vladi nove Jugoslavije in potem podpredsednik Prezidija slovenske republike.

Potemtakem je Intervju zavpil v slovensko nebo ne zaradi vsebine, ki je bila v njem povedana, ampak zaradi osebe, ki jo je povedala: ker je o Dogodku spregovoril Edvard Kocbek: ker je neko NAVADNO DEJSTVO postalo nenadoma PRIZNANO DEJSTVO in OBŽALOVALNO DEJSTVO.

kaj se je zgodilo zadnji čas doma?

(Nadaljevanje s 3. strani)

po knjigah, ki so v vsakem slovenskem domu. (Samo celjska Mohorjeva družba je natisnila preko pol milijona njegovih knjig, med katerimi je najbolj znana „Med ljudmi“; tudi Mohorjeva tiskarna v Celovcu je v zadnjih letih natisnila že več njegovih knjig.) Večini duhovnikov je kot profesor na ljubljanski teološki fakulteti delil svoja bogata spoznanja o Bogu in psihologiji ljudi. S strokovnimi psihološkimi knjigami je prodir v svetovno javnost. Ob vsaki priliki je bil pripravljen utrujenim življenja viliti novih moči in upanja in brezštevili so odhajali od njega srečni, da živijo.

*

BLED — Na Bledu so zgradili umetno drsališče. To sezono že uspešno obratuje. Vsi potrebni dodatni prostori: garderoba, sanitarije, kopalnice in upravni so lepo opremljeni. Nabavili so tudi posebno napravo za čiščenje ledu.

CELJE — V osmih občinah celjskega območja je registriranih 1779 zasebnih obratnih delavnic. Lončarska, brusaška, rezbarska, graverska, kolarska, čevljarska in še nekatere obrti izumirajo, ker niso dovolj donosne. Mnogi si ne morejo opremiti delavnic s sodobnimi stroji, povrh pa jih tarejo še davčne dajatve. Občinska skupščina želi izumirajoče obrti podpreti in jih razbremeniti nekaterih dajatev.

CELJE — Leta 1895 je bilo ustanovljeno „Celjsko pevsko društvo“. Po vojni se je preimenovalo v „Zbor Franceta Prešerna“. Ob svojih 80-letnici so imeli vrsto uspelih koncertov doma in na tujem. Na

programu so imeli kvalitetne renesančne, sodobne in narodne pesmi. Zbor je prejel že več odlikovanj.

CELJE — V decembru je bil organiziran teden domačega filma. Med najuspešnejše se je uvrstil Vavpotičev film „Povest o dobrih ljudeh“ in prejel Badjurovo nagrado za kamero, dve igralski stvaritvi in priznanje za glasbo. Med najnovejše pa šteje Duletičev „Med strahom in dolžnostjo“. Nagrade in priznanja so prejeli še mnogi umetniki na tem področju.

DRAVOGRAD — Na pobudo delovnih organizacij so na koroški železniški progi uvedli šest novih vlakov. V ravenško železarno, industrijsko cono v Dravogradu in Maribor se bo dnevno vozilo več kot 300 delavcev.

KOČEVJE — Folklorna skupina je v kratkem času naštudirala veliko plesov. Z njimi nastopajo na raznih prireditvah. Skupina šteje 25 članov, največ iz vrst dijakov. Kulturna skupnost jim pripravlja narodne noše.

KOPER — Pred novim letom je iz Maribora v Koper pripeljal prvi električni vlak. S tem je zaključena elektrifikacija „slovenike“. Zadnji odsek od Kozine do Kopra je dolg 34 km. Zgrajena je bila napajalna postaja v Rižani in izogibalščica pri Hrastovljah in Črnostičih. S tem se je propustnost proge podvojila. Koprski luki se s tem odpirajo nove možnosti razvoja. Letos bodo podaljšali tire do mesta in zgradili potniško železniško postajo.

KRANJ — V tovarni obutve „Planika“ v Kranju je izbruhnil veliki požar, ki je uničil nove stroje za izdelovanje podplatov in s tem ohromil vso proizvodnjo in trgovsko mrežo. Ob milijardni škodi sta podjetju solidarno priskočili na pomoč tovarni „Peko“ in „Alpina“.

LJUBLJANA — Odstotek strupenih plinov v ozračju Slovenije je največji v Ljubljani, Celju in Jesenicah. Tudi rečne vode nudijo gle-

Zatorej ne štejejo dejstva; šteje to, kdo ta dejstva izreče...
Kultura si takšno varljivo prikazovanje dejstev lahko privoščiti samo za eno ceno: da se poniža v vlačugo.

Neko dejstvo ostaja dejstvo, ... ne glede na to, ali ga prizna ali ne prizna bivši minister.

Sicer pa je slovenska javnost pričakovala od tistih, ki so se lotili Intervjuja — če je sploh pričakovala kaj — dejstev, števil, datumov, torej dokazov, torej zgodovine...

Podpisana... odločno odklanjata upravno poseganje proti narodno in kulturno zavednim Slovincem, ki so s svojim imenom in prispevkom podprli kulturno dejanje, kakršno je v zmeraj bolj folkloriziranem zamejstvu izdaja jubilejnega zbornika na čast predstavniku osrednje slovenske kulture. Odklanjata takšno ravnanje tudi ne glede na to, kako more vplivati na ugled matične domovine v zamejstvu: zakaj če na eni strani more užugati krhkejše duhove, vzbuja pri značajnih odpor.

Kot sinova — delavska sinova naposled — mučeniške Primorske, ki sta rešila svojo narodno zavest in svoj jezik iz fašističnih potujočevalnic, ne da bi tehtala možnost polovičnega ali tričetrtinskega slovenstva, pa na celi črti odklanjata lekcije o narodni in matični zavednosti, in to še posebej s političnih lec, ki nas ves povojni čas zazibavajo v folkloro, kolikor nas dejansko ne pehajo v raznarodovanje.

Za letopise slovenske kulture velja na koncu zabeležiti ceno, ki je bila doslej za *Sinjo knjigo* plačana:

Edvardu Kocbeku je bila črtana s programa Slovenske Matice že najavljena knjiga evropskih potopisov in prav tako knjiga razprav s programa Mohorjeve družbe; Borisu Pahorju je bil za eno leto prepovedan vstop v Jugoslavijo; Alojzu Rebuli pa je bila blokirana v skladišču založbe Lipa že dotiskana knjiga novel *Snegovi Edena*; oba sta bila istočasno izločena iz zbirke del jugoslovanskih pisateljev.

Obsodba na pozabljenje torej, v sezoni helsinškega duha in v objemu enotnega slovenskega kulturnega prostora.

A tudi to je eden od načinov, da trije Slovenci stopajo v zarjo Cankarjeve stoletnice.

Da so morali plačati svoj davek tudi podpisniki knjige — vsaj polovica med njimi — je bilo že omenjeno.

Na koncu hočeta podpisana poudariti, da njuna bistvena sorodnost v oceni pojava Kocbek in v njegovi današnji obrambi ne more odpraviti svetovnonazorske razdalje, ki ju sicer ločuje.

Toda ta razdalja je manjša od tiste, ki ju ločuje od Doline, ki ni nehala kamenjati naših prerokov.

Trst, v oktobru 1975.

Boris Pahor, Alojz Rebula

Zaliv, Trst, november 1975, str. 7—16.

iz tujih listov

Z izrezki iz tujih časopisov osvetljujemo življenje v domovini. Izbor komentarjev skuša biti čim tehtnejši.

SKRB ZA ZDOMCE

Jugoslovansko ekonomsko emigracijo cenijo na prek 1 milijona ljudi (1,400.000 z družinskimi člani), od tega 600.000 v Zvezni republiki Nemčiji, več kot 100.000 v Avstriji, 60.000 v Franciji, 40 tisoč na Švedskem

in prav toliko v Švici, 10.000 v Belgiji, na Nizozemskem itd. Kakih 100.000 se jih je naselilo v Avstraliji, v Kanadi in v drugih čezmorskih deželah.

Razmerje režima do njih je s časom doživelo občuten razvoj. V začetku so imeli odhajajoče bolj ali manj za „izdajalce“, ker so odklonili sodelovanje pri gradnji socializma. Pozneje so uvideli, da pomenijo nakazila, ki jih pošiljajo svojim družinam, krepke vsote v močnih devizah, te je pa Jugoslavija zelo potrebovala. Tedaj je začela država sama organizirati odhode. S prizadetimi državami so bile sklenjene pogodbe o delovni sili, ki so se nanašale na plače, socialno zavarovanje in družinske doklade. S tem je bila rešena gospodarska in socialna plat vprašanja.

Ostaja so vprašanja politične narave. Da bi odtegnila „škodljivim vplivom“ kapitalistične družbe tako visoko število svojih povratnikov, ki jih upa nekoč dobiti nazaj, je Jugoslavija pomnožila in okrepila svoja konzularna zastopstva, odprla informacijske centre, klube in šole za domači jezik in zgodovino za otroke zdomcev.

„Socialni delavci“ čujejo nad obrambo njihovih snovnih koristi in jim pomagajo pri urejanju drobnih vsakdanjih vprašanj. Gledališča, folklorne skupine, popularni pevci, ki prihajajo iz Jugoslavije, jih zbirajo k predstavam v Frankfurtu, Düsseldorfu, Lausanne, Malmö ali Marseillu, da ohranjajo žive njihove vezi z domovino. Veliki domači dnevniki in časopisi, ki jih razširjajo po glavnih mestih Zahodne Evrope, posvečajo posebno pozornost vprašanjem ekonomskih zdomcev in jim dajejo predvsem nasvete in opozorila proti „sovražnemu delovanju“ politične emigracije.

V trenutku, ko režim krepi gonjo proti notranji opoziciji in stalno govori o „zunanjih pritiskih“, katerih tarča naj bi bila Jugoslavija, je zanj izredno važno prepričati „okuženje“.

Le Monde, Pariz, 20. decembra 1975.

CERKEV NE BO NIKAKRŠEN TIHI SLUGA DRŽAVE

Čas, ko se je Cerkev ukvarjala z dnevno politiko, ko so škofje pisali pred volitvami pastirska pisma in priporočila za stranke, je mimo, je izjavil dunajski nadškof kardinal König.

Bo pa Cerkev vernike, pa naj bodo politično kakorkoli usmerjeni, opominjala na njihovo politično odgovornost. Cerkev ne bo nikakršen tihi sluga države: kjer bo morala govoriti, tam bo govorila.

Süddeutsche Zeitung, München, 2. januarja 1976.

BOJAZEN ZA SVOBODNO CERKEV V SLOVENIJI

V Sloveniji je v razpravi zakonski osnutek, ki ureja na novo pravni položaj verskih skupnosti v Sloveniji. Vatikanski radio je v tej zvezi povzel sporočilo ljubljanske nadškofije in izjavil: „Mnogi se bojijo, da gre pri tem kratko malo za omejitev verske svobode. Zakonski osnutek namreč prepoveduje verskim skupnostim kakršnokoli dejavnost splošnega družbenega pomena, kjer je vključeno — kot je v osnutku večkrat posebej poudarjeno — vsako delovanje na kulturnem, šolskem, vzgojnem, športnem, dobrodelnem in karitativnem področju.“

La Croix, Pariz, 11. decembra 1975.

KATOLIČANI V BORBO ZA TEMELJNE KRŠČANSKE PRAVICE

Predsednik nemške škofovske konference, Münchenski kardinal Döpfner je napovedal boj katoliške Cerkve za temeljne krščanske vrednote pri pripravah na zvezne volitve 1976. Rekel je: „Cerkev in mi kot katoličani se bomo morali neizprosno borovati za najboljšo možno zagotovitev svobode proti vsem oblikam kolektivizma.“

Frankfurter Allgemeine Zeitung, Frankfurt, 12. januarja 1976.

de čistosti precej žalostno sliko: Razen Soče, gornjega toka Kolpe, Savinje do Celja in dela Sore, ter Krke so zastrupljene vse slovenske reke. Problem je tudi zastrupljenost vodá v kraških predelih.

LJUBLJANA LETA 2000 — Po urbanističnih in ekonomskih načrtih se bo do konca stoletja število Ljubljančanov dvignilo od sedanjih 270 tisoč na 430 tisoč. V velikem razmahu je kovinska, električna, lesna in živilska industrija. Mesto vedno bolj postaja osrednji trgovski, kulturni, izobraževalni in upravni center cele Slovenije.

LJUBLJANA — Plan 10-letne gradnje cest v Ljubljani se odvija po načrtih. V minulem letu so bila urejena nekatera izvenmivojska križišča z železniško progó. Letos je na vrsti temeljita preureditev Celovške ceste od gostilne „Žibert“ do Tacenske ceste. Teren je že pripravljen.

LJUBLJANA — Ljubljanska tovarna baterij „Zmaj“ gradi v Stegnah nove proizvodne prostore. Tu bo okrog 400 zaposlenih delavcev dobilo boljše delovne pogoje. Tovarna želi razširiti proizvodnjo alkalnih baterij po lastni licenci. Obenem odlično dopolnjuje „Iskrin“ program elektronike.

LJUBLJANA — Po dvajsetletnih pripravah bodo spomladi začeli graditi na ljubljanskih Žalah krematorij. Končan bo v prvi polovici prihodnjega leta. Stal bo na novem delu žalskega pokopališča. Vso opremo bo dobavila angleška firma. Obenem bo odprt nov del pokopališča za žarni pokop. V Ljubljani obsega kremacija 12 % vseh pokopov.

LJUBLJANA — V minulem letu so v Jugoslaviji prodali 300 tisoč koles, poleg tega še sto tisoč otroških. Te številke so precej višje od prejšnjih let. Proizvajalci ponujajo kupcu okrog sto tipov različnih dvokoles in mopedov. Glavni kupci so mladi športniki.

LJUBLJANA — V zadnjem času je bila pozornost slovenske javnosti usmerjena na gradnjo mariborske-

ga letališča, ki se še vedno bori s finančnimi težavami. Ljubljanci pa bi radi čimbolj usposobili svoje letališče za pristajanje in vzlet največjih letal. V ta namen podaljšujejo pristajalno stezo za 300 m in dopolnjujejo elektronske signalne naprave za slepo pristajanje. Le tako lahko obdržijo korak s potrebami gospodarstva in svetovnim razvojem civilnega letalstva.

LJUBLJANA — Na slovenskem glasbenem področju se vedno bolj uveljavlja violinist Dejan Bravničar. Razpolaga z izredno kultiviranim tonom, z veliko spominsko zanesljivostjo in dosledno izpeljanim tehničnim znanjem. Na samostojnih koncertih ga odlično dopolnjuje pianist Marjan Lipovšek.

LJUBLJANA — V prostorih RTV v Ljubljani je bila razstava več sto vrst ptic, od velike papige pa do najmanjših eksotičnih ptic. Razstava je bila namenjena predvsem mladim, da bi v njih zbudila ljubezen do živali.

LJUTOMER — Obrat Mariborske mlekarne v Ljutomeru je v minulemu letu odkupil preko deset milijonov litrov mleka. Še pred desetimi leti je obrat imel petkrat manjše poslovanje. K temu so pripomogle mnoge specializirane kmetije. Podjetje se specializira za izdelovanje trdega in topljenega sira.

MARIBOR — V decembru je Mariborska opera slavila svojo tridesetletnico. Dogodek je proslavila s predstavo Gotovčeve opere „Ero z onega sveta“. V glavnih vlogah so nastopili najboljši domači pevci. Dirigiral je Boris Švara. V tridesetih letih je Opera uspešno izvedla 3519 predstav, ki jih je poslušalo okrog 1,6 milijona obiskovalcev.

MARIBOR — Tovarna TAM je imela v minulemu letu zelo pozitivno izvozno bilanco. Največ kamionov in avtobusov prodajo na Bližnji vzhod in v Afriko. Izvoz je znašal preko 20 milijonov dolarjev.

MARIBOR — V mariborski Unionski dvorani so bili lepo pripravljene večeri opernih arij za delavce. Zaradi velikega zanimanja so morali nekatere predstave ponoviti. Nastopali so najboljši slovenski operni pevci in orkestri.

MARIBOR — Uprava mestnega prometa v Mariboru pripravlja nove taksije. Opremljeni bodo z radijsko povezavo in skupno centralo. Taksi-služba bo delala noč in dan in bo zapolnila vrzeli zasebnih taksistov. Po zgledu ljubljanskih Viatorev taksijev bodo avtomobili R 16 rumeno pobarvani.

MENGEŠ — Mengeški pastoralni delavci že nekaj let pripravljajo razstavo jaslic najbolj znamenitih primerov v Sloveniji. Tradicija jaslic na Slovenskem obstaja že tri stoletja. Prvič so jih postavili v Ljubljani pri Sv. Jakobu in nato so se kmalu udomačile med slovenskim ljudstvom. Poleg najstarejših ohranjenih jaslic so bile na razstavi zelo domišljeno grajene sodobne jaslice posameznih mladinskih skupin.

MURSKA SOBOTA — Pomurska založba je ob svoji dvajsetletnici slavila svoj uspeh z milijonto knjigo. Na svojem področju je založba opravila pomembno kulturno poslanstvo. Tiskala je knjige predvsem domačih avtorjev, ki so odločilneje vplivali na kulturni utrip slovenskega sveta ob Muri. Za madžarsko manjšino so tiskali več prevodov slovenskih klasikov in poskrbeli za dovolj madžarske literature.

ORMOŽ — Kreditna banka Maribor je odprla nove poslovne prostore svoje ekspoziture v Ormožu.

PORTOROŽ — V portoroškem hotelu „Riviera“ so odprli nov bazen z ogrevano vodo, ki meri 18 krat 12 m. Kolektiv pričakuje, da bo novi bazen pripomogel k dvakratnemu povečanju števila nočitev v zimskih mesecih.

RADELJSKI PRELAZ — Na tem prelazu sta Jugoslavija in Avstrija zgradili nov mejni prehod. Obe poslopji sta si zelo podobni. Od Radelj do Radeljskega prelaza so zgradili tudi novo cesto. Nov prehod bo razbremenil glavne mednarodne prehode in domačinom skrajšal mnoge poti.

SEŽANA — Tu so odprli nov dom za upokoјence. Dom je zelo lepo urejen in lahko sprejme 154 upokoјencev z vsega kraškega področja. V Sloveniji je okrog dvesto tisoč upokoјencev. Na razpolago pa imajo le 30 domov, v katerih biva 4000 ljudi, ki so take oskrbe najbolj potrebni.

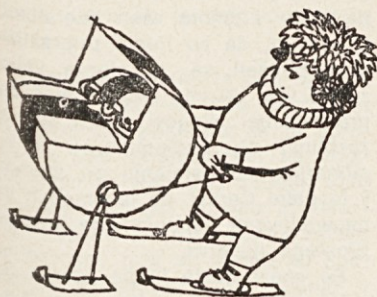
SLOVENJ GRADEC — V Turški vasi, kjer je že športno letališče, pripravljajo Slovenjgraјčani izgradnjo manjšega poslovno-turističnega letališča. Po načrtih inženirjev letališča Brnik bodo zgradili 1000 metrov dolgo in 25 metrov široko pristajalno stezo in temu primerne letališke naprave s hangarjem.

SREDIŠČE OB DRAVI — Na ormoškem področju je v enem letu zrasel že tretji otroški vrtec. V njem je prostora za 85 otrok. Ob otvoritvi so malčki že nastopali. Gradnjo je financirala občinska skupnost otroškega varstva. Vrtec je stal tri milijone dinarjev.

ŠKOFJA LOKA — Tu so podelili nagrade Staneta Severja (iz gledališke umetnosti), namenjene najpomembnejšim stvaritvam v letu 1975. Prvo nagrado je dobila Milena Muhičeva, članica SNG Maribor, za vlogo Linhartovke v Kreftovih „Kranjskih komedijantih“. Podeljena so bila še mnoga priznanja in pohvale vsem amaterskim gledališkim skupinam širom Slovenije.

VITANJE — Od glavne ceste Maribor—Celje proti Vitanju so cesto na novo asfaltirali. Pot do kamnoloma je financirala republiška skupnost za ceste. Krajema Stranice in Vitanje je priskočila na pomoč občina.

ne smejte se, če se vam ne zdi!

„Micka, Micka,“ vpije Janez iz kuhinje, kjer si misli noge umiti.
„Ja, kaj pa je?“ priteče vsa prestrašena Micka v kuhinjo.
„Veš, voda je spet tako vroča kot lani!“

Častnik vpraša vojake v vrsti:

„Kdo zna kuhati?“
„Jaz,“ se oglasi Jure.
„Ali si že kdaj kuhal?“
„Sem. Štiri leta.“
„Tudi v velikih loncih?“
„Tudi.“
„Kaj pa si kuhal?“
„Asfalt.“

Učitelj: „Petrček, ali priznaš, da si med odmorom rekel, da je ravnatelj osel?“

Petrček: „Ja.“

Učitelj: „Naj ti bo za sedaj, ker si povedal resnico in nisi lagal.“

„Ti si se pa prejšnje čase vse lepše oblačil, kot se sedaj.“

„Kako moreš to reči, saj imam na sebi isto obleko kot včasih?“

„Kam potujete?“

„Daleč.“

„Od kod ste pa prišli?“

„Od zelo daleč.“

„No, potem imate pa že lep kos poti za seboj.“

Na Škotov vrt zaide sosedova kokoš.

„Pojejmo jo za kosilo!“ pravi žena.

„Počakajmo do jutri,“ reče mož, „morda nam znese še jajce za zajtrk.“

Gospa sreča na cesti svojega zdravnika. Vesela je, ker upa, da bo dobila od njega brezplačen nasvet.

„Kaj pa vi storite, kadar ste prehlajeni, gospod doktor?“

„Kašljam.“

„Natakar, prinesli ste mi hladno juho!“

„To je puding! Počakajte, da se strdi!“

Gostje so ostali pri neki družini zelo dolgo na obisku. Ob odhodu so hoteli biti vljudni:

„Upam, da se nismo predolgo zasedeli.“

„Ne, ne, nikakor! Ob tej uri tako in tako vsako jutro vstajamo.“

Mož vozi v avtu ženo in taščo.

Žena: „Vozi vendar bolj počasi!“

Tašča: „Poženi malo bolj!“

Mož proti ženi: „Zdaj mi je pa dovolj! Kdo vendar vozi: ti ali tvoja mati?“

Pijančka se vračata domov.

„Janez, nihče ne sme zvedeti, kje sva bila nočno!“

„Jasno! Ampak če si res moj prijatelj, vsaj meni zaupaj, kje sva bila!“

Pred sodiščem.

„Ali ste res zmerjali Toneta Golaža s tepcem, lopovom in tatom?“

„Res.“

„In ste mu rekli tudi, da je idiot?“

„Ne, to sem pa pozabil.“

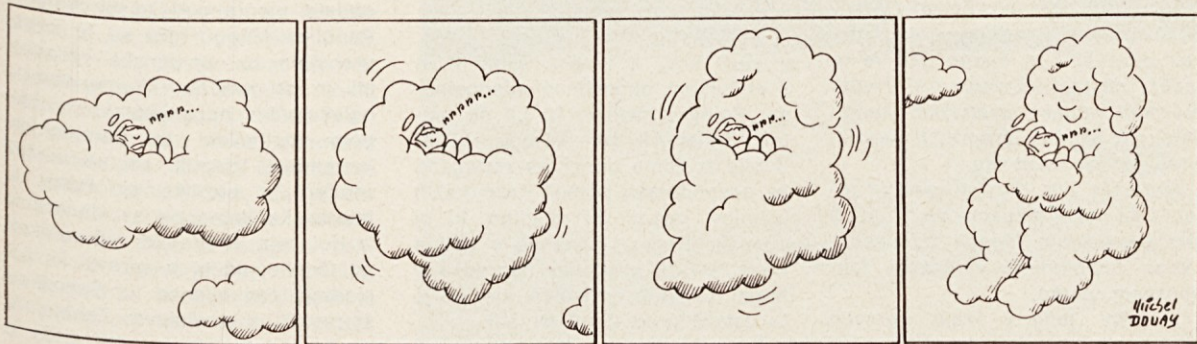
„ČE SEM REKEL, DA BOM NEHAL KADITI, BOM NEHAL KADITI!“

Ravnatelj norišnice se razburi nad telefonistko, ker mu ne dobi takoj medkrajevne zveze:

„Ali sploh veste, s kom govorite?“

„Tistega ne. Vem pa, od kod vi govorite.“

Hudičev advokat

MORRIS WEST —
JOŽE ŠKERBEC

Angleški duhovnik monsinjor Blaise Meredith je zaposlen pri Obredni kongregaciji v Rimu kot „hudičev advokat“: to čudno ime je uradni naslov človeka, ki mora preiskati napake svetniških kandidatov in skušati prepričati razglasitev teh za svetnike.

Meredith zve, da ima raka in torej le še nekaj mesecev življenja. O tem premišljuje lepega pomladanskega popoldneva v nekem londonskem parku.

V južni Italiji v kraju Gemello Minore se je ta čas dogajalo nekaj

čisto drugega: Maria Rossi je že deset ur trpela porodne bolečine, a domači niso pustili priseljenemu zdravniku Aldu Meyerju, da bi naredil cesarski rez kot edino rešitev zanjo in za otroka. Domači in domačini so se zanašali na čudež, ki naj bi ga storil njihov „svetnik“ Giacomo Nerone. S koščkom njegove srajce, pomočene v njegovo kri, je porodnico drgnila njena mati. Cerkev Neroneja še ni prišla k svetnikom in je bilo veliko vprašanje, ali ga sploh bo kdaj: preveč dvomljivega je bilo v njegovem življenju.

Zdravnik Aldo Meyer je iz obupa pil žganje v pivski kleti in premišljal, da teh ljudi kljub temu, da je bil že dvajset let med njimi, ni mogel niti malo civilizirati. Med vojno so ga sem izgnali fašisti. V prvih šestih letih se mu je posrečilo organizirati osnovno zdravniško oskrbo.

Izgnanstvo je bilo zelo grenko, toda doživel je trenutke zmag, dneve, v katerih si je domišljal, da je navsezadnje le prodril v zaprt krog preprostega gorjanskega življenja.

Ko so zavezniki prešli Mesinski zaliv in začeli s počasnim, pa krvavim prodiranjem proti severnemu delu polotoka, je pobegnil in se pridružil gverilcem.

Po premirju je prebil kratko dobo v Rimu. Toda bil je že preveč časa oddaljen. Stari prijatelji so pomrli, nove si je bilo pa težko pridobiti. Majhne zmage njegovih let na podeželju so ga izzivale, da bi dosegel druge, večje. S svobodo, z denarjem in pa z obnovitvenim zagonom bi mogel človek dobre volje delati na jugu čudeže.

Vrnil se je torej v staro bajto, v stari kraj, z novimi sanjami in z občutkom obnovljene mladostnosti. Poleg zdravnika bi bil še učitelj. Ustanovil bi zadrugo, ki bi dobila iz Rima denar za razvoj, in še gospodarsko pomoč čezmorskih ustanov. Vzgojil bi mladino, ki bi ponesla njegovo oznanilo v daljne kraje. Bil bi misijonar napredka v krajih, ožganih od sonca, kjer se je ta ustavil pred tremi stoletji.

Sanje so bile mlade in lepe pred

dvanajstimi leti. Sedaj je vedel, da so bile le žalostno varanje. Zapadel je v zmoto vseh liberalcev, ki menijo, da so ljudje pripravljene poboljšati se, da dobra volja zmore vse, da ima resnica moč za prekvashanje. Njegovi načrti so se razblinili ob podkupljivosti funkcionarjev, ob ostajanju pri starem v fevdalni Cerkvi, ob lakomnosti in nezaupljivosti nepoučenega in preprostega ljudstva.

Še skozi goste hlape žganja je videl vse to s preveliko jasnostjo. Premagali so ga. Uničil je samega sebe in bilo je prepozno, da bi mogel kaj popraviti.

Iz zunanjega mraka je prodrlo zategnjeno zdihovanje ženskih glasov. Dekle in gospodar sta se spogledala in se pokrižala. Doktor je vstal, se napolil z negotovim korakom k vratom in obstal na pragu, zroč sveže pomladansko zahajanje sonca.

„Umrla je“, je dejal gospodar z debelim in mračnim glasom.

„Povejte to svetniku!“ je odvrnil Aldo Meyer, „Jaz grem v posteljo.“

Ko je stopal na pot, opotekajoč se, mu je dekle pokazalo jezik in napravilo znamenje zoper uroke.

Žalostno mrtvaško zdihovanje se je dvigalo in padalo, stokajoče kot veter na spečem hribu, in lovilo Meyerja po kamniti poti in v njegovem domu. Trkalo je na vrata, se vilo okoli oken in ga morilo vso noč v njegovem nemirnem in vročičnem spanju.

Pod večer istega pomladanskega dneva se je kardinal Evgen Marotta sprehajal po vrtu, ki je obdajal njegov podeželski dvorec v Parioliju. Mnogo niže se je mesto prebujalo iz opoldanske zaspanosti in se vračalo k opravljenemu oglušujočim hupanjem vozil, hrupom motociklet in barantanjem kramarjev. Izletniki so se vračali utrujeni iz bazilike sv. Petra, iz lateranske katedrale sv. Janeza in iz Koloseja. Prodajalci rož so škropili šopke, da bi ti spravili še poslednjič zaljubljenca na Španskem stopnišču v skušnjava. Zahajajoče sonce je oblivalo z lučjo griče in

strehe hiš, nad cestami pa je visela gosta in prašna megla in zidovje stavb se je dvigalo sivo in utrujeno.

Zgoraj v Parioliju je bilo ozračje jasno in steze so bile tihotne in Njegova prevzvišenost se je sprehajala pod sklanjajočimi se vejami palm in vdihavala prijetni vonj jasminov. Visoko obzidje in železna mrežasta vrata so čuvala zatišje in bronasti grbi ob vходу so spominjali obiskovalca na stopnjo v Cerkvi in na naslove kardinala Evgena Marotta, nadškofa Akropole, naslovnega škofa pri sv. Klemenu, prefekta Obredne kongregacije, namestnika prefekta pri najvišjem Apostolskem sodišču, komisarja za razlaganje cerkvenega prava, zaščitnika „Sinov sv. Jožefa“ in „Hčera Brezmadežne“ ter drugih dvajset velikih in važnih družb svete katoliške Cerkve.

Naslovi so bili visoki in tudi oblast, ki so jo predstavljali, je bila obširna, vendar jih je Njegova prevzvišenost prenašala z dobro srčnostjo, ki je prikrivala bister razum in gospodovalno voljo.

Kardinal je bil nizke postave in čokat, z majhnimi rokami in kratkimi nogami, sijočim obrazom in izboklo lobanjo. Njegove sive oči so se iskriale blagohotno in mala, rdeča usta so se odražala od olivne kože. Imel je triinšestdeset let, kar je za človeka, ki je dosegel kardinalski klobuk, malo. Delal je z vnamo, a brez pretiranega napora, in še mu je ostajalo sil za vijugasto diplomacijo in izvrševanje oblasti v zaprti vatikanski državi.

Nekateri so mislili, da bo on prihodnji papež, drugi, številnejši, pa so menili, da bi moral biti naslednji papež bolj svetniški, manj zavzet za diplomacijo kot za pravno obnovo, tako med duhovniki kot med laiki. Evgen Marotta se je zadovoljeval s tem, da je čakal na izid. Dobro se je zavedal, da navadno tisti, ki vstopa v konklave kot najverjetnejši kandidat za papeža, ni izvoljen. In čeprav je bil papež res že v letih, še daleč ni bil mrtev in gotovo ne bi gledal

prijazno človeka, ki bi koprnal po njegovih čevljkah.

Tako se je torej Njegova prevzvišenost sprehajala po vrtu svoje vile v Parioliju, opazovala, kako se je sonce potapljaljo za Albanske gore in premišljevala o sprotih zadevah z mirnim občutjem človeka, ki se zaveda, da bo navsezadnje le vedel odgovor na vse.

Lahko si je dovolil to brezskrbnost. Po nepretrganem napredovanju je dosegel do visokega položaja, s katerega ga nista mogli spraviti ne zloba ne nenaklonjenost. Ostal bo kardinal, dokler ne umrje, knez po trdnih določilih, škof po nepreklicnem posvečenju in državljani najmanjše pa najmanj ranljive državnice na svetu. Vse to je bilo veliko za človeka pri čvrstih šestdesetih letih. Pomenilo je še veliko več, ker ga ni ovirala žena,

pa tudi ne nadlegovali sinovi in hčere, pa tudi ni bil podvržen strastem. Dospel je do točke, do katere sta ga mogla pripeljati talent in prizadevnost.

Naslednja stopnja bi bil prestol sv. Petra. Toda to mesto je bilo visoko, na pol poti med svetom in predvorom božanstva. Človek, ki nosi ribičev prstan in trojno tiaro, si nadene na ramena kot svinčen plašč grehe sveta. Je tako sam na najvišjem vrhu, okrog katerega brijejo vetrovi. Pred nogami ima razgrnjeno preprogo narodov, nad sabo pa nezastrito obličje Vsemogočnega. Samo kak domišljav bedak bi mogel zavidati moč in sijaj

(Dalje na 34. strani)

Pokljuka v snegu.

slovinci po evropi

anglija

V Mansfieldu so našli *mrtevga* v njegovi hiši Friderika Strmška. Pokojni je bil star 67 let. Zadnje čase je bolehal in je več tednov prebil v bolnišnici. Pokopan je bil 2. decembra na tamkajšnje pokopališče. Naj počiva v miru! Naše sožalje pokojnim sorodnikom in prijateljem.

Pokopali smo 30. decembra v Enfieldu na pokopališču Lavender Hill Jožeta Žnidaršiča. Star je bil 76 let, doma iz Ločnika, župnija Škocjan pri Turjaku. Kot orožnik je večino življenja preživel v Srbiji. Umrli je 21. decembra za astmo, na kateri je bolehal že več let. Sorodnikom in prijateljem naše sožalje, njemu pa naj Bog nakloni mir in pokoj v tuji zemlji!

Poročila sta se v cerkvi Sv. Marije in Janeza v Snow Hill, Wolverhampton, Bogdan Metelko in Breda Mutrennan dne 3. januarja. Želimo polnost sreče!

„*Miklavž*“ še vedno pritegne mlade ljudi. Tako je tudi lani 7. decembra napolnil „*Naš dom*“ v Londonu. Lepo je bilo. P. Miha nam je pripravil cel koncert pred nastopom. Tudi Betka je zaigrala na piščal, da je bilo razpoloženje bolj prazniško. Angelčka sta zapela in Miklavž je povedal, da se v Sloveniji mora v mestih še vedno skrivati, lepši sprejem pa najde na deželi. Lep običaj, ki ga skušajmo tudi v zdomstvu ohraniti!

BEDFORD

December je bil za Slovence v Bedfordu precej razgiban. V nedeljo, 14. decembra, so imeli svojo točko pri *božičnem koncertu*, ki ga je priredila župnija na Midland Rd. Duet sta zaigrala Tone Trstenjak in Roman Gregorec na harmoniki in trobenti. Posebno odobravanje pa je dobil Tonček Tr-

stenjak, ki je igral na svojo malo harmoniko.

18. decembra so bili povabljeni v metodistovsko cerkev, da bi pripravili nekaj božičnega razpoloženja tamkajšnjim upokojenkam. V enournem programu je predavatelj opisal *božične navade v Sloveniji* s petjem božičnih pesmi, sledil je kratek prizor za božični večer seveda v angleščini.

V nedeljo, 21. decembra, je bilo v župni cerkvi *branje 9 beril*, kot je tu marsikje navada na 4. adventno nedeljo. Med berili pojó božične pesmi. Tudi so bili povabljeni Slovinci, da zapojó svojo pesem.

Na sveti večer smo imeli svojo *polnočnico* ob 7. uri zvečer. Krajevni časopis je prinesel tudi opis slovenskih božičnih navad, poleg poljskih in italijanskih. Vedeti moramo, da je Bedford zelo narodno mešano mesto. In vendar je člankar izbral le tri, med njimi slovensko, da je opisal evropski Božič.

Maks Fras z ženo je že v pokoju, tudi družina se razhaja; tako more uživati svoj mir v Wootonu pri Bedfordu.

Tudi Slovinci iz Anglije radi prihajajo na božjo pot na Sv. Višarje. Tu je ga. Olga Kay s sinovoma.

Krajevni duhovnik, ki je maševal v Kempstonu, nekakem predmestju Bedforda, je naprosil Slovence, da so peli pri njegovi polnočnici. Seveda so morali začeti pol ure prej, da so izpolnili ves program.

Tudi *Silvestrovo* smo začeli z mašo, ki sta jo opravila p. Mihael in naš župnik. Nato smo imeli vesel družabni večer, ki so se ga udeležili tudi Slovinci iz Coventryja in okolice, da so si voščili srečno novo leto.

Tudi drugod smo praznovali praznike po naših navadah. V Rochdale je zbor že pred mašo začel z božičnimi pesmimi v nedeljo, 28. decembra, po maši pa „*lemenatarske*“ litanije. Seveda ni manjkalo družabnega večera ob kavi in potici. Dvorane nismo mogli rabiti, ker je v popravilu. Obljubljena pa je za prihodnjič.

ROMANJE V SVETO DEŽELO

Romanje bo letos 20. aprila, to je v torek po Veliki noči. Izseljenci iz Evrope se bodo zbrali na Dunaju, od drugod bodo prišli naravnost v Tel Aviv ter se bodo pridružili glavni skupini. Romanje bo vodil g. župnik Nande Babnik. Nanj se obrnite za vsa morebitna vprašanja. Njegov naslov je: Rev. d. Nande Babnik, Pfarramt, A-6370 Reith bei Kitzbühel, Austria.

avstrija

GORNJA AVSTRIJA

LINZ. — Božič je za nami. Udeležba pri božjih službah je bila pod povprečjem. Izgleda, da bo treba počasi misliti na „novo metlo“.

Na nedeljo sv. Družine, ko so doma praznovali izseljensko nedeljo, smo imeli izjemoma bogoslužje ob štirih popoldne. Po maši smo se zbrali v Hrvaškem katoliškem centru in tam imeli božičnico. Prebrali smo svetonočni evangelij in nato zapeli nekaj božičnih pesmi. Drugi del je bil namenjen zabavi. Najprej smo se podprli s klobasami iz „tünke“, ki jih je naredil g. Jakob Hrastelj, potem pa se tudi zavrteli. Razpoloženje je bilo tako domače kot še nikoli doslej. Veseli smo se vračali na svoje domove.

16. decembra nas je zapustil naš „stric policaj“ g. Tomas in odšel v večno domovino. Doma je bil iz Žabnic v Kanalski dolini. Ko je bilo še taborišče Asten, so ga oblasti zaradi znanja slovenščine poslale tja. Našim ljudem je bil vedno pripravljen pomagati, zato je tudi dobil priimek „stric policaj“. Tudi k slovenskemu bogoslužju je rad prišel. Zaradi bolehanja na črevesju se je moral zaleti v bolnišnico in je tam po operaciji zapustil ta svet. 18. januarja smo imeli zadušnico za njim.

SALZBURŠKA

TENNECK. — Določba o omejitvi zaposlovanja tujih delavcev je začela 7 naših rojakov v teneški železarni. S 1. januarjem so bili odpuščeni.

Decembra so nas prišli obiskat naši bogoslovci in študentje iz Salzburga. Pri maši so lepo prepevali. V dvorani so nam pa pripravili adventni večer, ki naj bi nas pripravil na božične praznike.

Med mašo sta se poročila g. Jožef Ritonja, doma iz Veržeja, in ga. Marica, roj. Krajnc, doma iz Radoslavcev, župnija Mala Nedelja. Po končani poroki so pevci

zapeli staroslovansko cerkveno zdravico: „Mnogaja ljeta“. Zakonskemu paru želimo vso srečo in da bi božji blagoslov počival nad družino. Našim gostom pa se lepo zahvaljujemo za pomoč in jih prosimo, naj nas čim večkrat obiščejo.

MÜHLBACH am HOCHKÖNIG. — Našemu rojaku Alojziju Gomilšku, ki že leta dela v bakrenem rudniku, in njegovemu bratu Lovrencu, ki je zaposlen v VÖEST-u v Linzu, je 6. novembra doma v Gabrniku, župnija Sv. Lovrenc v Slov. Goricah (Juršinci), umrl oče v starosti 70 let. Naj ju tolaži vera v večno življenje!

KOROŠKA

SPITTAL ob DRAVI. — Letos 5. februarja bo poteklo 25 let, kar sta si g. Izidor Florjančič, takrat taboriščni kuhar, doma iz Dravelj pri Ljubljani, in gdč. Marija, roj. Rajšp iz Drvanje, župnija Sv. Benedikt v Slovenskih goricah, v tedanji taboriščni kapeli v Trefflingu obljubila večno zvestobo.

Ta ali oni bi utegnili vprašati, kako sta ta dva prišla skupaj, ko sta vsak iz drugega konca Slovenije. G. Izidor je bil v tistih majskih dneh 1945 mobiliziran in je moral s svojimi konji voziti na Koroško. Družina Rajšp je bila pa v decembru istega leta preseljena. Doma so imeli lepo kmetijo, ki se je nekemu zahotelo in so družino obdolžili sodelovanja z Nem-

ci. Pa je bila vedno slovenska. Vse nebegunce je angleška okupacijska oblast spravila v taborišče Treffling, kjer se je med njima vnela ljubezen.

V zakonu se je rodilo 9 otrok, šest fantov in 3 dekleta. Obema želimo ob njunem srebrnem jubileju vse najboljše in veliko božjega blagoslova tudi v bodočnosti.

belgija

LIEGE—LIMBURG

V nedeljo, 23. nov. 75. so v Genku nastopili „Zadovoljni Kranjci“ ob sodelovanju z „Veselo mladino“. Goste iz Ljubljane je pozdravila ga. Anica Varszak-Kosova, voditeljica plesne folklorne skupine. Sledil je mešani zbor pod vodstvom g. Vilija Roglja, nato „Vesela mladina“ z muziko, pesmijo in plesom. „Vesele miške“ in „Veseli zvončki“ so nam predstavili dva plesa, „Vesele miške“ pa so nam še zapele pesmico.

Večer je potekal v prav prijetnem vzdušju. „Zadovoljni Kranjci“ so navdušili staro in mlado. Naslednji petek so gostje nastopili v Eisdenu s prav lepim uspehom. Iskrena hvala gostom in vsem sodelavcem!

Društvo „Slomšek“ je imelo v nedeljo po Božiču v Eisdenu božičnico in miklavževanje. Nastopile so vse sekcije s pesmijo ali plesom. Obisk je bil odličen, vzdušje veselo in prijetno domače.

Tenneck pri Salzburgu: Pred poročni oltar sta stopila Jožef Ritonja in Marica Krajnc.

Želimo, da bi v letu 1976 bilo vsaj tako.

Naš mešani zbor je isto nedeljo dopoldne pel božične pesmi pri fiamski službi božji v Winterslagu. V nedeljo pred Božičem pa sta pevski zbor in „Vesela mladina“ z lepim uspehom nastopila v Pepinsteru, v francoskem delu Belgije. Tako naši kulturni delavci vedno uspešneje širijo poznavanje slovenske kulture. Čestitamo!

Naši bolniki: Ga. Žvar iz Eisdena je že dalj časa v bolniški oskrbi v Maaseiku. Prav tam se je nekaj časa zdravila tudi ga. Žerovnik. G. Johan Lipovšek, ki se je težko ponesrečil z avtom na ledeni cesti, je bil v bolnici v Leutu. V Waterscheju se zdravi ga. Pec in ga. Škorjanc. V sanatoriju Lanaken je g. Zupan Matija.

Vsem našim bolnikom pošiljamo posebne pozdrave.

Naši rajniki: V Eisdenu so rojaki spremljali na zadnji poti g. Janca Šnurer iz Prekmurja. V Belgiji je bil dolga leta. Bil je priden delavec in dober družabnik. Dokler je mogel, je rad obiskoval Slovenijo. Zapušča ženo, sinova, hčeri in brata, ki je salezijanski duhovnik v Južni Ameriki. Žalujocim izražamo krščansko sožalje.

V Eisdenu je umrl g. Anton Špec, upokojeni rudar. Bil je plemenita duša, potrpežljiv, skrben mož in

oče, zvest kristjan. Rudniku, kjer je bil cenjen delavec, je dal vse svoje sile. Zadnja leta je precej bolehal. Ohranili ga bomo v lepem spominu. Naj počiva v miru!

CHARLEROI-MONS-BRUXELLES

Dramatski krožek „F. S. Finžgar“ iz Charleroi je ponovil vesele igranje „Kadar zdravnik ni doma“ tudi v Méricourt-sous-Lens (Pas-de-Calais, Francija) v nedeljo, 14. decembra, na tamkajšnjem „slovenskem miklavževanju“. Zelo lepo so jo zaigrali in slovenska publika jim je navdušeno ploskala. Zahvaljujemo se g. Kavaljarju in njegovim sodelavcem za res topel sprejem in pogostitev.

Sedaj se pa že pripravlja nova veseloigra za našo 23. slovensko prireditel, ki bo v soboto, prvega maja 1976, v župnijski dvorani „Familia“ v Gilly-Haies.

Tudi na slovenskem silvestrovanju v Charleroi-Nord je bilo veselo, saj se nas je zbralo okoli 120 rojakov in rojakinj. Slovenian ansambel „Planina“ iz Courcelles je poskrbel, da ni manjkalo slovenskih polk in valčkov in moderne glasbe in ves večer je potekal v res domačem razpoloženju do zgodnjih jutranjih ur novega leta.

Moramo zabeležiti še par žalostnih novic: 11. decembra lani je umrla vdova v Tamines ga. Marija

Jamšek, ki je dočakala lepo starost 77 let, saj se je rodila leta 1893 v Vipavi (Slovenija). Bila je do smrti zvesta naročnica „Naše luči“.

23. decembra lani je pa v Tertre umrl g. Andrej Kuščar, rojen leta 1902 v Kanalu ob Soči (Slovenija).

Naj obadva počivata v miru, svojcem pa naše iskreno sožalje!

„Zveza slovenskih kulturnih delavcev — Charleroi“ je lepo izpolnila svoje začrtane naloge v letu 1975. Tudi v letošnjem letu bo doprinesla svoj delež pri ohranjanju slovenske besede, pesmi in glasbe med slovenskimi izseljenci v zapadni Belgiji.

francija

PARIZ

Sveta maša za Slovence je vsako nedeljo ob petih popoldne v cerkvi sv. Vincencija Pavelskega, 95 rue de Sèvres, Paris 6°, métro Vanneau (za mašo zadnjo nedeljo v februarju glej spodaj!).

Slovenska pisarna — 7 rue Gutenberg, Paris 15°, tel. 577-69-93, métro Charles Michels — je odprta vsak četrtek popoldne, sicer pa po dogovoru z duhovnikom.

Božični prazniki — Božič, Novo leto, sveti Trije kralji — so nas zbrali v lepem številu ob oltarju in ob jaslicah; sedaj so za nami, toda Kristusova luč naj nas vodi vsak dan — vse leto!

Silvestrovanje, ki ga je priredilo Društvo Slovencev, je lepo potekalo in nas privedlo iz starega v novo leto. Vsi, ki so s tako vnemo in požrtvovalnostjo sodelovali, zaslužijo iskreno zahvalo in pohvalo, da so nam pripravili tak prijeten večer.

Za *pustno nedeljo* 29. februarja prireja Društvo Slovencev domače *pustno srečanje* v dvorani na 26 rue Charles Fourier, Paris 13°. Začetek bo ob štirih popoldne: Najprej bo v dvorani skupna nedeljska maša, nato pa domače srečanje z godbo, kranjskimi klobasami in odličnim zeljem, s krofi in dobro kapljico (do polnoči, ker

Prizor s slovenskega silvestrovanja lani v Charleroi. V ozadju lep napis „Srečno novo leto 1976“.

V Slovenski šoli v Parizu smo radi veselji, pa tudi resni, kadar se pridno učimo.

smo samo pod tem pogojem dobili dvorano!).

Dvorani najbližji métro je Place d'Italie, nato pa peš po rue Bobillot do križišča z rue Tolbiac, kjer je vhod v ulico Charles Fournier. Z avtom je najlažje priti preko Place d'Italie in rue Bobillot do križišča z rue Tolbiac.

Vsi prijazno vabljeni! Ne zamudite edinstvene prilike, ki se ne bo tako hitro ponovila, da se srečamo 29. februarja!

CHANTELOUP (Yvelines)

V soboto, 20. decembra, smo pokopali malega Štefana Šturma. Slovenci in Francozi so napolnili cerkev in s tem pokazali, kako so čutili s težko preizkušeno Šturmovo družino. Trije duhovniki (gg. Čretnik in Flis ter duhovnik iz bolnice, kjer je Štefan umrl) so darovali mašo in opravili poslovilne molitve.

Štefanova bolezen se je na zunanost pojavila pred šestimi meseci, skozi katere sta mati in oče živela med upanjem in bojaznijo ter prišla do vdanosti v božjo voljo. Ko je mlado Štefanovo telo vedno bolj podlegalo neizprosni bolezni, pa je bil njegov duh vedno bolj osveščen, zato je pred odhodom v hi-

šo nebeškega Očeta prejel sveto obhajilo in birmo. Bernardki, Slavku in Irenci izrekamo svoje sožalje. Naj jih krepki Kristus, ki je naše Vstajenje in Življenje!

LYON-VIENNE

K skupni maši se bomo zbrali v nedeljo, 1. februarja, ob treh popoldne v Ste. Colombe-les-Vienne. Vsi prijazno vabljeni!

LA MACHINE

V nedeljo, 15. februarja, bo skupna maša ob 11,15, h kateri ste vsi vabljeni.

SLOVENSKI DOM V PARIZU

MLADIKA, Trst, božična številka 1975: „Tako bomo dobili tudi v Parizu svoj slovenski dom...“

KATOLIŠKI GLAS, Gorica, 1. 1. 1976: „Da pa slovenska tragika ni bolj tragična kot pri drugih narodih in ne brez svetlih trenutkov, nam priča razveseljiva novica, kako se v Parizu pripravlja slovenska hiša...“

Za vsakega in za vse naj bi v tem letu bila res glavna skrb, da bi vsak po svojih močeh in po svojih vesti prispeval k uresničitvi našega skupnega „Slovenskega doma“ v Parizu. Vsi smo mobilizirani za to, ne samo koliko bo vsak sam prispeval, za stvar naj pridobi tudi druge. In ne pozabimo: vsak nasvet je dobrodošel.

Tokrat samo par značilnih odmevov iz zadnjih tednov:

„Našel sem prijatelja, ki sem ga

zgubil leta 1932... Prosim Vas, pošljite mu „Našo luč“, gotovo bo zadovoljen. Prilika je mogoče tudi za kakšen prispevek za „Slovenski dom“.“ (3. 12.)

„Naša pomoč je bolj skromna v denarju, Vas bomo pa tembolj podprle z molitvijo.“ (3. 12. — anonimno 1.000 F)

„Akontacija na prispevek za „Slovenski dom“. Bog daj, da bi bil čimprej pod streho! Zato želimo mnogo slovenske velikodušnosti, Vam pa veliko uspeha pri organizaciji.“ (5. 12.) Isti 20. 12.: „Prilagam drugo akontacijo na prispevek za „Slovenski dom“... G. X. Y. je „potožil“, da njemu niste poslali vabila...“ (200 in 300 F)

„Oprostite malemu daru, ker mi ni zdaj mogoče več. Sem vdovica in imam malo penzije. Pa tudi delam največ pri nekem duhovniku in to največ za božji lon.“ (17. 12., 100 F)

„„Ci-joint un modeste apport pour la future „maison slovène“ et espère pouvoir vous aider un peu dans quelques mois... Du succès dans votre programme.“ (18. 12., 500 F)

„Oglasim se iz Nemčije in Vam pošiljam 100 DM kot božično darilo.“ (15. 12.)

„V tem pismu boste našli 3.000 F za „Slovenski dom“... Naj bo to naš skromen prispevek za dom Kristusove toplote Slovencev v Parizu. Naj Vam Bog pomaga izvršiti to trdo nalogo za naše Slovence.“ (27. 12.)

„50 F za dom za Slovence, šte-

Mali Štefan Šturm iz Chanteloup pri Parizu, ki je odšel med nebeške krilatce pred Božičem.

Naši rojaki v prijetnem razgovoru na slovenski prireditvi v Parizu.

roga mislite postaviti v Parizu. To je res dobro delo. Z željo, da bi dosegli z božjo pomočjo Vaš cilj..." (2. 1. 1976)

„Imam dati še zadnji obrok... Vive le Centre slovène à Paris!“

(4. 1. 76. — 500 F)

Vsem darovalcem in vsem, ki z naveti pomagajo pri zbiranju potrebnih sredstev, ljubi Bog plačaj!

Prispevke za Slovenski dom v Parizu pošiljajte na:

MISSION CATHOLIQUE SLOVENE

7 rue Gutenberg
75015 PARIS

C. C. P. (= poštni čekovni račun): PARIS 19.285.04 F.

PAS-DE-CALAIS in NORD

Našim rojakom iz Charleroi (Belgija) se iskreno zahvaljujemo za njih *gostovanje* ob priliki miklavževanja 14. decembra. Komedija „Kadar zdravnika ni doma“ nam je izvalila mnogo smeha. Režiserju g. Kazimiru Gabercu kot tudi igralcem kličemo: Na skorajšnje svideenje!

Iskrena hvala v imenu odbora Društva sv. Barbare tudi vsem sodelavcem, igralcem in pevcem, zlasti pa orkestru „Valetič“. Prav tako g. Jakcu Jazbinšku za dvorano v Boksing klubu „Marcel Cerdan“.

Lepo se zahvaljujemo zbiralcem in darovalcem za kapelo in farno dvorano v Mericourt-Mines. Dela zaradi zimske dobe počasi napredujejo. Vendar upamo, da bomo zapeli alelujo že v novi, čeprav še

v nedovršeni kapeli. Darove še vedno hvaležno sprejemamo. Želeli bi dovršiti vsaj v glavnem do blagoslovitve za vnebohod.

Za svete Tri kralje smo imeli mašo in božičnico za naše rojake v Lille in Tourcoing. Kapelo kot tudi dvorano pri Pomočnicah duš v vicah so napolnili rojaki in zlasti mladina. Med nas je prihitel iz Pariza novi delegat Hrvaške misije g. Vladimir Horvat, ki je zlasti svojim sorojakom dal nove vzpodbude za težke razmere izseljencev v tujini. Najlepša hvala sestrama Angeli in Nevenki za lepo božičnico!

Ob tej priliki sta postala božja otroka: Mate Ribar in Kristijan Škot. Srečnim staršem ob krstu njih prvorojencev naše iskrene čestitke!

AUMETZ

Kako nam je bilo hudo, ko smo zvedeli, da za božične praznike msgr. Grims ne bo mogel priti, da je v bolnišnici in da si je zlomil roko! Tudi zanj in za Slovence v Merlebachu in okolici je bilo to kaj neprijetno presenečenje, ki je vsekakor kazilo božično praznovanje. No pa za Božič sam je monsignor le mogel maševati za Slovence. Zdaj gre na bolje in bo počasi začel vršiti tudi vse drugo apostolsko delo.

V nedeljo, 14. decembra, je prišel v slovensko skupnost Miklavž. Popoldne je obdaroval otroke, zvečer pa upokojuje in vdove. Pod vodstvom Marije Pecovec je na-

stopil otroški zbor, ki je s ponosom in občutkom odpel nekaj pesmi, ki so nam bile vsem v prijetno razvedrilo, samostojno pa mladinski in moški zbor. Ljudje so vse tri pazljivo poslušali in nagradili z močnim aplavzom. Se vé, da je „Miklavž“ postregel tudi z jedajo in pijačo.

TUCQUEGNIEUX-MARINE

Za Miklavževo je podarila žena svojemu možu Kristijanu Ciber krepkega fantka. Čestitamo staršem in očetovi mami, zvesti naročnici „Naše luči!“

Pred Božičem se je zapeljal dopisnik v Piennes, kjer je obiskal Hočevarjeve ter obojne Staničeve. Čeprav že v letih se bolezní še kar s pridom otepajo. Od tam se je pa odpeljal v Pariz, kjer je segel v roko č. g. Flisu in mu izročil pozdrave za ravnatelja č. g. Čretnika, nato na skrajni jugozahod v Auglet pri Biarritz-u ob španski meji. Tam je našel v župni cerkvi svojega vnuka, ki že urno „pleše“ po orglah, druga dva vnuka ministrirata, sin pa pobira denar, bere „berilo“, včasih pa celo pomaga g. župniku obhajati.

Tudi v Lourdes se je poročevallec zapeljal s svojo ženo, in sicer najprej k lurški votlini za tem pa k 81 let stari Virantovi mami, ki je lani izgubila moža, enega sina in eno snaho. Vdana v božjo voljo kar pogumno prenaša svoje križe in težave.

Nazaj gredé je pisec teh vrstic kupil v Bayonne-u vozni listek za

vrnitev na Marino. Gre doč se bo ustavil v Metz pri Ujevičevih in Berdenovih in morda celo skočil v Merlebach pogledat, če so msgr. Stanku že dovolili zapustiti bolnico.

O vsem tem boste pa prihodnjič brali.

VZHODNA LOTARINGIJA

Po svojem poldrugomesečnem zdravljenju v bolnici Hochwald imam še: sedaj priliko poslati nekatera poročila iz naših krajev.

Nedeljske svete maše so imeli v tem času naši prijatelji francoski duhovniki, med tednom pa ni bilo v Merlebachu nobene slovenske službe božje.

Zelo so bili rojaki veseli, da je pred božičnimi prazniki bil 4 dni v naši okolici naš priljubljeni g. Dejak iz Aumetza imel svete maše v Creutzwaldu in Habsterdicku, v spovedal in obhajal vse naše bolnike v vsej okolici — iskreno se mu zahvaljujemo za to! Naš pogumni pevski zbor „Slomšek“ se ni ustrašil nobenih težav in naredil veliko veselje rojakom, ki so za praznike napolnili cerkev Hospice Ste Elisabeth v Merlebachu. Ponovno se zahvaljujemo g. dirigentu Šinkovcu, g. predsedniku Mavu, vsem pevcem in pevkam ter onim, ki so z glasbenimi instrumenti lepo proslavili božične praznike. Pogumno naprej!

Žal moramo poročati zopet o onih, ki so žalostno praznovali zadnje mesece: 9. 11. smo z žalostjo zvedeli, da je *umrla* naša dobra mati Julijana Končina v Beningu. Spominjamo se smrti njenega moža Jožefa; že takrat je bila slabotna. Zdaj pa smo izgubili še njo — dobro, verno mater, rojeno 1899 v Št. Janžu na Dolenjskem. Velika udeležba pri pogrebu je dokazala njeno priljubljenost.

Zelo hudo nas je zadelo tudi sporočilo o *smrti* dragega očeta Štefana Brezavšek iz kolonije Hochwald, ki je umrl v času, ko je podpisani ležal v bolnišnici. Priljubljeni oče je bil član vseh verskih organizacij, pa tudi v „Jadrano“, ki mu je zapel lepe pogrebne

pesmi. S svojo ženko Ivanko je leta in leta raznašal „Našo luč“ po koloniji, se udeleževal redno vseh katoliških prireditev in bil osebni prijatelj vseh slovenskih duhovnikov. Ker je bil ravno ta čas izseljenski duhovnik bolan, bodo sledile svete maše za pokojnim ob raznih primernih prilikah.

Z žalostjo so rojaki spremljali pri pogrebu mater Angelo Bregar iz Hochwalda; pokopana je bila ravno za božične praznike.

Dne 26. dec. je umrl v Cité Jeanne d'Arc naš dobri rojak Ivan Babošek, dolgotrajni pevec cerkvenega zbora v Cité Jeanne d'Arc, star 76 let.

29. dec. je *umrla* v Rosbruck Elfrida Prodnik, 50 let stara, pokopana 31. decembra v Cocheren.

Vsem rajnim želimo, da bi obhajali novo leto in vso prihodnost v družbi božjega Deteta, sorodnikom pa izražamo krščansko sožalje.

Vsem novorojenim in poročenim pa želimo vso srečo v letu 1976.

Z zanimanjem beremo v Naši luči krasne programe naših Misij v letu 1976. Tudi mi ne bomo zastajali: Lepi velikonočni prazniki, zabaven družinski večer, 1. majnik z navzočnostjo našega škofa dr. Leniča iz Ljubljane, naše romanje v Lourdes v avgustu — vse to nas bo razveselilo. Vse bo še pravočasno objavljeno.

Jaz pa se še posebno prisrčno zahvalim za vse dobrote, darove, mnoge obiske ob priliki moje boleznin v bolnišnici in domu.

Vsak dan novega leta naj vam in vašim otrokom prinese mnogo blagoslova!

Stanko iz Merlebacha.

Marsikateri naših rojakov iz Merlebacha in okolice je zastoj iskal v decembrski številki „Naše luči“ novice iz njihovih krajev ter se z zaskrbljenostjo vprašal, kaj se je vendar zgodilo s „Stankom iz Merlebacha“, ki sicer redno v vsaki številki tako zanimivo prikazuje njihove novice.

Za tiste, ki ga ne poznajo, povejmo najprej, kdo je ta Stanko!

Nekoč, ko sem bil ravno k njemu namenjen, sem na poti srečal znanca, po rodu Srba. Ko sem mu omenil kam grem, mi pravi:

„Ovo je naš najboljši pop in najboljši čovjek kojega poznajem“.

„Kako?“ sem se začudil. „Saj je on vendar katoliški duhovnik, Slovenec.“

Pa mi še enkrat zagotovi: „Nije on samo vaš nego je i naš!“

No upam, da srbski prote ne bodo ljubosumni za ta (upravičeni) kompliment. Saj gotovo ni v Merlebachu Jugoslovana, ki ne bi občutil Grimsove dobrote, tako za dušni kakor tudi za telesni blagor.

Posebno mi Slovenci čitimo vsestransko dobroto našega dragega gospoda Stanka Grimsa, ki že nad 40 let z neomajno zvestobo deluje med rojaki v tej okolici; z njimi deli slabe kot tudi dobre strani tuje ter jim z globokočutnimi slovenskimi besedami nudi delček domovine. Za njegovo požrtvovalnost je pred leti prejel zaslužen priznanje, častni naziv „monsignor“.

In kaj se je torej zgodilo, da tokrat ni nič napisal v „Našo luč“ ta naš „Stanko iz Merlebacha“? Roko so mu dali v mavec. Pa ne zato, da ne bi mogel pisati, kot se skoraj dobesedno tako dogaja izobražencem v nekaterih državah s totalitarnim sistemom, ki si upajo pisati resnico, ampak zato, da bi se mu zopet lepo zarastla... Njegova ljubezen do bližnjega ga je „zapeljala“. V ponedeljek, 24. nov., zvečer je zaslíšel pred svojim stanovanjem, na Avenue de l'Europe, nenavadno hreščanje avtomobilov. V skrbi, da je morda kaka nesreča, je pohitel ven, da bi pomagal, če bi bilo potrebno. Ker je preveč pogumno stopil, mu je na stopnicah spodrselo, da je padel in si zlomil roko. Tako je ironija življenja hotela, da so morali drugi njemu pomagati. Dobri rudarji, ki so ravnokar prihajali z dela (in katerih hrup je povzročil zaskrbljenost g. Grimsa), so takoj priskočili k njemu ter ga spravili v bolnico, iz katere se je, hvala Bogu, že vrnil ozdravljen.

Branko M.

Letos so bili redki posamezniki, ki so mislili, da je edino pravilni začetek novega leta, če se na novoletno jutro omamljeni in pijani opotekajo proti svojemu domu. Skupnega silvestrovanja letos nismo pripravili, pač pa je večina dočakala novo leto v krogu družine ali najožjih prijateljev.

Zakaj letos nismo pripravili skupnega čakanja novega leta? — Med tistimi, ki se navadno žrtvujejo za take skupne prireditve, ni bilo pravega razpoloženja. In je treba razumeti težave tiste družine, pri kateri smo navadno pripravljali novoletno prireditev, da se je že naveličala dodatnega dela s čiščenjem, pospravljanjem, pranjem rjuh, ko se mi razidemo. Saj še za vsakdanje hišno opravilo primanjkuje časa.

Je lepo, če pridemo skupaj in je čisto naravno, da se človek včasih povesele in razvedri. Novo leto je tak trenutek, ki kar kliče k skupnemu proslavljanju. Toda če je v družbi le en sam človek okajen, družba ni več prijetna. Če pa se kdo vede neprimerno in če nekateri izgubijo oblast nad svojimi besedami in kretnjami, nas to utruja in spravlja v slabo voljo. In je dobro znamenje, znak zdravega zorenja naše skupnosti, da smo vsi proti temu, da bi se kdo v družbi spozabil in s svojim nekulturnim obnašanjem kvaril veselo razpoloženje.

Zadnja nedelja v februarju je letos *pustna nedelja*. Ta nas tudi

vabi, da se skupaj poveselelimo in razvedrimo. O tem boste še pravočasno obveščeni, da z dobro voljo pridete na Pauliani.

Sv. maša za Slovence je vsako nedeljo v Nici ob 10. uri zjutraj v kapeli sester 6, Avenue don Bosco. Tukaj se že četrto leto vsako nedeljo srečujemo oziroma sestajamo.

MARSEILLE

V Eoures-u smo se zadnjič zbrali v nedeljo pred Božičem. Škoda, da nekateri kljub najboljši volji niso mogli priti, ker so bili zadnji trenutek nepričakovano zadržani! Bilo je lepo in smo se zvečer kar težko razšli.

Prihodnjič se spet dobimo v nedeljo, 22. februarja, ob 5. uri popoldan v Eoures-u. Vsi ste topla vabljeni!

nemčija

ZAPADNI BERLIN

Berlinska katoliška skupnost je začela *ново liturgično leto* z obhajanjem zakramentov Rešnjega Telesa in pokore. Že nekaj let se v adventnem in postnem času pripravljamo skupaj na spravo z Bogom in bližnjim, s Cerkvijo in s seboj, opravimo potem posamično spoved in prejmemo obhajilo. To obhajanje se je med našimi rojaki priljubilo, saj pri njem bolj doživljivo osrečujočnost srečanja med

dobrim Očetom in izgubljenim sinom kakor pri goli spovedi.

Decembra sta se zvrstili *dve predavanji*. Rojakinja Eržika Vereš, strokovnjakinja za prehrano na znani kliniki „Steglitz“, je govorila o zdravi prehrani, dr. Stanko Ojnik, profesor na Teološki fakulteti v Ljubljani, pa o nerazvezljivosti krščanskega zakona. Za podobna predavanja se bomo morali bolj navdušiti.

Čeprav so mnogi rojaki odšli za božične praznike v domovino, so bila slovenska slavja v Berlinu dobro obiskana.

Božični večer smo si takole oblikovali: Najprej so otroci z igrice ponazorili Jezusovo rojstvo, nato smo se pokrepčali z domačimi jedmi, sledila je tombola, katere dobiček smo darovali za gladojuče otroke, zavrteli smo božične plošče in tudi zapeli zraven, zaključili pa smo večer s slovensko polnočnico.

Na praznik svete Družine je bil blagoslov otrok. Število teh v naši skupnosti dobro raste. Naj bi tudi otroci sami rasli „v modrosti in starosti in milosti pri Bogu in pri ljudeh“, kakor to pravi evangelij za Jezusa. Na ta dan smo se z ljubeznijo in molitvijo spomnili slovenskih izseljencev in zdomcev po svetu. Zvečer je imel naš ansambel koncert.

Leto 1975 smo zamenjali s 1976 prijetno kot malokdaj. Ansambel je skrbel za muziko, ki nikogar ni pustila za mizo, ekipa ge. Kotnikove nas je zalagala z domačimi jedmi, skupina E. Kranerja je pridno gasila žejo, F. Klančičar pa je *silvestrovanje* vodil s pravnjo besedo. Kljub raznim naporom smo v novo leto in v jutranjih urah domov prišli z lastnimi nogami.

Januarja je na vrsti blagoslov stanovanj, pogostitev bližnjih sodelavcev, vaje za igro „Županova Micka“ in še marsikaj. V tem mesecu, ko se naroča dober tisk, si bomo morali izprašati vest glede osebnega poglabljanja s primernim, posebno verskim branjem. Le-tega je, sodeč po naročninah, pri nas premalo. Dobra knjiga, verski časopis, kulturna revija itd.

Marseille: „Ko so fantje proti vasi šli...“ so se najprej fotografirali na dvorišču pri Primčevih.

nam tudi posreduje božjo besedo, s tem pa življenjsko modrost in duhovno zadovoljstvo. Sam telesni „kruh“ še nikogar ni trajneje osrečil.

V Berlinu se zdravi prior kartuzijanskega samostana v Pletterjah p. Janez Drolc. Kmalu mu bodo operirali slepo oko. Bog daj, da bi nanj spregledal! Rojaki ga pridno obiskujejo.

Zadnji čas je naša skupnost narasla z naslednjimi novo krščenci: Sonja Pukmajster, Nataša Bertalanč, Benjamin Povh, Danijela Gomboc, Robert Fras, Martin Erman, Štefan Miklič, Marija Moškon. — Veseli smo jih, čestitamo staršem in botrom ter vsem želimo mnogo sreče na krščanski poti.

STUTTGART-okolica

Štefanovanje v Esslingenu: Štefanovanje je postalo že običaj med Slovenci v stuttgarški okolici. Dan je še poln božičnega razpoloženja in družine se tega dne rade med seboj obiskujejo in voščijo praznike.

Najlepši prostor za skupno sre-

V Heilbronnju v Nemčiji smo se poslavljali od starega leta s tombolo. Liter slovenskega brinjevca je zadel Furjanov Matevž.

čanje je pri nas seveda cerkvena dvorana, kjer je vsakdo dobrodošel in se počuti kot doma. V Esslingenu smo na praznik sv. Štefana napolnili farno dvorano pri cerkvi sv. Elizabete. Lučke na božično okrašenih mizah in na bogato obloženem božičnem drevesčku so ves prostor skrivnostno osvetljevale, ki je bil tudi poln svetih melodij božičnih pesmi.

V tihem šepetanju je medtem segla beseda od srca do srca. Toliko novega smo doživeli v pre-

Na zahvalnem romanju pri „Ave Maria“ v Nemčiji 1. novembra lani se je zbrala velika slovenska družina. Le koliko nas je na sliki? Stejte!

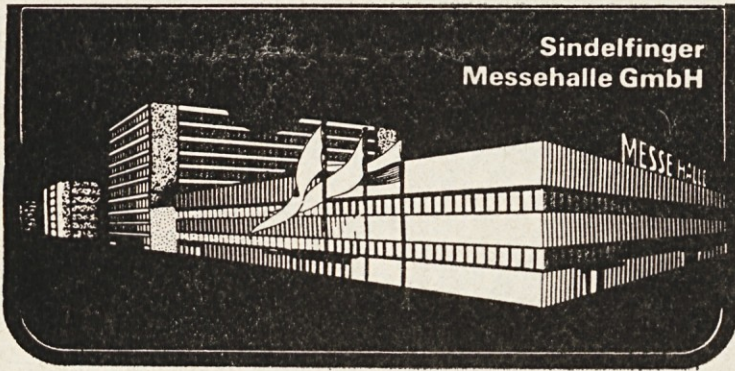
teklem letu in to in ono je moralo ponovno na dan. Po zgledu zadnjih let smo seveda tudi to pot igrali tombolo. Božični drevesček z vsem okrasom in dobrotami je zadela Požlepova Marica. Vesela ga je bila. Ko ga je začela obirati, se je nabrala kopica otrok okrog nje, saj jim je gospodična Marica dajala pokusiti od božjih dobrot, za katere smo se vsi borili.

Sreča pač ni vsem naenkrat naklonjena. To pot se je nasmehnila dobri Marici, drugikrat pa bo izbrala koga drugega.

Top z brinjevcem v Heilbronnju: Od starega leta smo se tudi Slovenci iz Heilbronna skupno poslovili. To je bilo v soboto, 27. decembra, s skupno mašo in srečanjem v farnem domu. Kar okrog 100 nas je bilo skupaj in vsak je našel svojo zabavo: navdušeni pevci so stopili v krog, drugi so prisluhnili domačim božičnim in narodnim melodijam, tretji so se veselili ob kozarčku „trollingerja“ iz heilbronnških goric, otroci pa so naši zabavo med mizami, pod mizami, na stopniščih in na odru. Šele tombola je pritegnila vse

Binkoštno srečanje 1976

V tej moderni dvorani „Messehalle“ v Sindelfingenu pri Stuttgartu se bodo srečali na binkoštno nedeljo, 6. junija 1976, slovenski delavci iz srednje in južne Nemčije.

Začetek družabne prireditve bo takoj po slovesni maši, ki bo letos ob 12. uri v cerkvi Heilige Dreifaltigkeit, Bleichmühlenstraße, Sindelfingen.

na isto mesto: šlo je za liter pristnega slovenskega brinjevca v okvirčku Napoleonovega topiča, lepo božično okrašen in postavljen na oder. Kako si ga je vsak želel

Božičnica v naši sobotni šoli v Stuttgartu. Škoda, da ni okroglega fotoaparata, da bi posnel vse otrokel

in pridno črtal številke na tombolskih tablicah! Pa je odločila številka 4. Ta je vsem jasno povedala, da bo brinjevec pil Matevž Furjan iz Weinsberga. Seveda ga je dal malo poskusiti tudi svojim sotekmecem. Do brinjevca so imeli namreč kar trije pravico. Žreb je potem odločil, čigav bo.

Pfullingen-Urbach-Palestina: V adventnem času hitijo naše misli v svete kraje Palestine. Dogajanje v Nazaretu, Betlehemu in Jeruzalemu pred 2000 leti je še danes živo za vernega človeka.

Da si pred božičem osvežimo dogodke iz Jezusovega življenja, smo si v Pfullingenu (14. decembra) in v Urbachu (13. decembra) ogledali film o romanju slovenskih izseljencev v Palestino februarja meseca lanskega leta. Veliko zanimivega nam je prikazal ta film. „Če Bog dá, bom tudi jaz enkrat obiskal Izrael,“ je pri tem marsikdo sklenil.

Božičnica v slovenski šoli: „V tako šolo bi pa rad zmeraj hodil,“ je zatrjeval Jožek P. iz Esslingena, ki je sedel pri božičnici prav ob jaslicah. Sobotna šola v Stuttgartu je bila 20. decembra res nekaj po-

sebnega. Prostor je bil bolj podoben slavnostni dvoranici kot pa učilnici. Iz vseh kotov je odseval Božič, tudi iz obrazov in oči otrok.

Ob jaslicah so se združili njihovi mladi glasovi v melodiji „Glej, zvezdice božje migljajo lepo“. Za pesmijo je šolarica Irena občuteno prebrala črtico in Peter je odprl Sveto pismo na strani, ki poroča o Jezusovem rojstvu.

Občutek blaženosti ob betlehemskega hlevčka je napolnil srca in duše mladih šolarjev in „Sveta noč, blažena noč“ je mehko priklopela na dan. Božji mir jim je obsijal obraze in oči so jim zažarele od veselja: „Rojen nam je Rešenik.“

Med pavzo sta poskrbeli za novo presenečenje učiteljici 1. in 2. oddelka šole, redovni sestri Nives Snój in Sikva Makovšek. Polno košaro svežih prest sta postavili na mizo. „Za vesel božič!“ sta pripomnili. Dovolj je bilo prest za vse in teknile so, teknile!

Bog živi naše najmlajše! Slovenska Cerkev na Württemberškem še ne bo izumrla. Res je, da posamezniki odhajajo domov, dejstvo pa je tudi, da imajo naše mlade družine rade naraščaj. Vsak mesec poročamo o novih krstih in tudi to pot čestitamo k novorojenčkom štirim družinam:

V Stuttgartu Jožefu in Verici Lenarčič k hčerki Moniki ter Antonu in Ančki Predanič k sinku Francu; v Ruitu Antonu in Julki Popit k sinku Danijelu; v Marbachu Rajku in Reziki Rožič k sinku Tomažku.

Vsi otroci so torej dobili lepa domača imena: Monika, Franc, Danijel, Tomaž; to so res krščanska imena, ki jih najdeš tudi v koledarju.

Sožalje ob težkem slovesu: V zadnjem času smo na Württemberškem zopet izgubili dva rojaka, oba družinska očeta, oba v najlepših letih življenja in še polna načrtov. Po kratki boleznii sta podlegla zahrbtnemu raku. V bolnici v Nürtingenu je 26. decembra umrl 48-letni Francè Truntič iz Poličke vasi, v bolnici v Tübingenu pa 53-letni Jožef Cvetko iz Strmca pri

Ptjuju. Pokojni Francè Truntič bo počival v domači zemlji na pokopališču v Jarenini, Jožef Cvetko pa na pokopališču v Metzingenu, kjer ga je pokopal naš župnik Janez Demšar.

Vsem, ki jih je smrt pokojnikov težko prizadela, izrekamo iskreno sožalje.

*

Cenjeni rojak Francè!

Dovoli mi, da k tvoji fotografiji v „Naši luči“ povem nekaj svojih občutkov iz tistih dni, ko sem te spremljal na bolniški postelji.

Že nekaj let sva se poznala. Prihajal si k maši v Esslingen in tudi v Stuttgartu sem te večkrat videl, čeprav je bila cerkev sv. Konrada 25 km oddaljena od tvoje stanovanja.

Po Božiču je ostalo tvoje mesto v cerkveni klopi prazno. Ko mi med sveto daritvijo oči obstanejo na njem, ne uzrem več tvojega obraza. Pri tem pa ne mislim le na

in svoji materi,“ si dejal tako samoumevno, kot da ni smrt nič posebnega. Ko si to izrekel, se ti je oko orosilo. Potem si mi pripovedoval, kako sta romala z materjo k Sveti Trojici. Šest dolgih ur sta bila na poti.

„Pa je bilo tako lepo in nič nisem bil utrujen,“ si še pripomnil in iz oči ti je zasijala globoka hvaležnost do matere, ki ti je v mladosti tako lepo kazala pot k Bogu. Tedaj je tudi mene stisnilo v grlu. „Da, brez take matere bi bila tvoja sedanja ura mnogo težja,“ sem si mislil.

Pred Božičem, samo tri dni preden si zaprl oči za ta svet, si hotel videti film o našem romanju v Palestino. Preden za zmeraj zapustiš to solzno dolino, bi rad še enkrat videl, kje je bil tvoj Odršenik rojen, kje je živel, kje je umrl in vstal od mrtvih. Po dobroti in razumevanju bolniške sestre, sem mogel tej tvoji zadnji želji ustreči in kar v bolniški sobi sva sledila Jezusovim stopinjam, življenjski poti Tistega, ki se je imenoval Luč življenja, Pot resnice, Življenje in Vstajenje. Da, v tistih trenutkih sva se še bolj oklenila Kristusa, katerega ime nosiva vse življenje.

Na sveti večer nisi mogel več domov, čeprav si si tako želel. Pa je bil tisti večer le sveti večer, saj je bila vsa družina vso dolgo sveto noč ob tvoji bolniški postelji. Kjer sta pa dva ali trije zbrani v Jezusovem imenu, in skupaj molijo ter skupaj trpijo, tam je res Kristus rojen, tam je živi Betlehem.

Še na nekaj te spomnim. „Tam bom priporočil Bogu vse naše izseljence,“ si dejal. Na to obljubo ne smeš pozabiti. Tvojega priporočila pri Najvišjem potrebujemo vsi!

Na pot v večnost, si se, dragi rojak Francè, pripravil tako, kot se to spodobi za kristjana. Bral si Sveto pismo, vzel si v roke molitvenik, prejel si svete zakramente. Vsi znanci smo spremljali tvoje trpljenje z molitvijo. Tako upamo, da nam boš lahko priprošnjik pred božjim prestolom. V tem upanju ti tudi kličemo: Na svidenje nad zvezdami! Tvoj župnik

WÜRTEMBERG-OBERLAND

V nedeljo, 21. decembra, lani zgodaj zjutraj nam je smrt pobrala mladega moža Franca Pačnika, ki je stanoval v Ravensburgu, Ahrenweg 12. Menda je imel raka na pljučih. Za pogreb so ga prepekljali v domovino. Pred štirimi leti je prav ob tem času imel še novorojenčka v družini. Bog daj večni pokoj njegovi duši, njegovi soprogi in otrokom pa tolažbo!

Kogar je lani le mikalo, da bi šel v Sveto deželo, a se ni mogel dokončno odločiti, bo imel letos zopet priliko, in sicer takoj v torek po Veliki noči, 20. aprila. Naj začne že sedaj misliti na to. Od tistih, ki so bili lani, gotovo nobenemu ni žal tistega denarja, ki ga je za romanje izdal.

Lani je marsikoga motilo tudi to, da je bilo še preveč pozimi. Letos bo torej drugače; bo že lepa, zrela pomlad celó tu pri nas, tam pa še bolj, ker je sredozemsko podnebje. Rojaki, ojunajte se, spomin na to vam bo v veselje vse življenje! Če se kdo odloči, se pa razume, da bo moral opustiti misel, da bi šel na Veliko noč domov, ker oboje najbrž ne bo mogoče. To romanje bo gotovo prav lepa sprememba.

BAVARSKA

MÜNCHEN

Nedeljo za nedeljo se zbiramo k slovenski maši v prelepo in sedaj dokončno prenovljeno cerkev Sv. Duha. Vsem se nam zdi škoda, da ni kje v bližini primerne gostišča, kamor bi se po maši zbirali, kot smo to počeli včasih, ko smo imeli mašo v Asamkirche.

Tudi vsi trije tečajji se spet redno vrše: oba slovenska in tečaj za narodne vezenine. Na predšolskem in šolskem tečaju se poleg verouka in slovenščine učimo tudi recitacij in pesmi za materinski dan. Časa je sicer še nekaj, a za tak dan morajo biti vse točke res lepo pripravljene.

Seveda bo prej — to pot 21. februarja — naše običajno pustovanje, ki se ga že mnogi veselijo.

Naša knjižnica je dobro obiska-

Pokojni Francè Truntič

to, kdo bo to prazno mesto zasedel, pač pa te za trenutek tudi pospremam na tvoji poti v večnost, v katero si tako trdno veroval. Zagledam te v klopi tiste božje hiše, ki ni narejena s človeškimi rokami.

Ko sem te, dragi rojak Francè, v bolnici obiskal, sva se kar odkrito pomenila o tem, da se poslavljaš od vsega, kar ti je tako drago tukaj na zemlji.

„Bom pa tam pri svojem očetu

Otroci predšolskega in šolskega tečaja so nastopili pri miklavževanju v Münchnu.

Del občinstva pri zadnjem miklavževanju v Münchnu.

na. Prek slovenskih 700 knjig, stalno izpopolnjevanih z novimi deli, je le lep zaklad tu v tujini. Naši ljudje znajo to ceniti in si knjige pridno izposojujejo.

Tudi *socialnega dela* ne manjka: krajši prevodi, izpolnjevanje formularjev, pismena ali telefonska posredovanja pri uradih ali v podjetjih, obiski po bolnicah... Vsega je dovolj! Ko bi bilo mogoče pomnožiti čas ali roke, bi šlo delo laže od rok.

Od *verske literature* stalno širimo „Družino“, „Ognjišče“ in „Mavrico“. Tudi svetega pisma smo precej prodali. Manj pa je zanimanja za mohorjevke, tako celjske kot celovške. Mnogo povpraševanja je po celovški „Družinski praksi“.

Krščen je bil Robert Tomšič, sin Janeza in Jožice, roj. Stropnik; Martina in Marko Pesko, hčerka in sin Jožefa in Amalije, roj. Kolmanič; Dušan Pjevac, sin Daneta in Rozalije, roj. Kozlar. Staršem čestitamo, otrokom pa želimo vse dobro v življenju!

Na sv. Antona dan *sta se poročila* g. Jernej Lipovšek in gdč. Zinka Kmetec. Poroča je bila v „naši“ cerkvi sv. Duha v Münchnu v krogu sorodnikov in prijateljev. Ker sta novoporočenca dolgoletna zvesta sodelavca župnije, je bilo slavlje še posebej prisrčno. Sva-

tovanje se je nadaljevalo v znani slovenski gostilni v Münchnu. Poročencema želimo mnogo božjega blagoslova na skupni življenjski poti!

AUGSBURG

Vse Slovence v Augsburgu je pretresla vest o nenadni *smrti* mlade slovenske matere ge. Albine Kežman: ko je darovala življenje četrtemu otroku, je izgubila svoje (na Novega leta dan).

Njeno truplo so prepeljali v Gornjo Radgono, kjer so jo ob udeležbi skoraj tisoč ljudi 5. januarja pokopali.

Kdor se je vsa ta leta udele-

Pokojna Albina Kežman iz Augsburga.

ževal slovenske maše v Augsburgu, je mogel skoraj vedno videti med udeleženci tudi nekoliko zadržano, a vedno prijazno go. Albino z možem in otrokoma. Kaj veliko več pa o njej na splošno nismo vedeli.

Rojena je bila pred 28 leti v Gornji Rodgoni, v družini s štirimi otroki. Njeni starši še živijo. Mladost je imela težko. Mogoče je bila prav zato vedno skromna, pa obenem vesela, prijazna in postrežljiva. Predvsem pa je bila zelo dobra žena in skrbna mati. Imela je štiri otroke: Jožeta (9), Andrejo, ki je umrla po treh tednih življenja, Mihaelo (5) in sedaj rojenega Albina, na čigar porodu je umrla.

Zadnjih deset let je živela z možem in otroki v Augsburgu. Doma so si gradili hišo (ta je še v grobem stanju; za 12 milijonsko posojilo morajo plačevati samo letnih obresti 800 tisoč, dela pa samo mož;), ker so nameravali iti leta 1977 za stalno domov, da bi mogli otroci tam v šolo. Sedaj, ko ni matere več, bi šli najrajši takoj za stalno domov, a kaj, ko hiša še ni vseljiva in še nekaj časa ne bo!

Možu in otrokom izrekamo najgloblje sožalje! Naj jim Bog pomaga vdano prenesti ta težki udarec! Pokojni ge. Albini pa želimo, da bi v Bogu našla izpolnitev vseh svojih želja!

WALDKRAIBURG

Slovenci v Waldkraiburgu cabimo rojake iz južne Bavarske na pustovanje, ki bo v soboto 7. februarja 1976, ob 20. uri v gostišču „Nolli“ (Waldkraiburg, Berlinerstr.). Igrali bodo „Štajerski fantje“.

nizozemska

Vseslovenska prireditev: V Heerlerheide sta Društvo sv. Barbare in „Zvon“ 22. nov. lani imela tradicionalno letno prireditev. Za to priložnost so nas obiskali „Zadovoljni Kranjci“. Navzoče je pozdravil g. Franc Jančič. G. Martin Zakonjšek je sporočil, da je naša domovina prof. Willemsa počastila z visokim odlikovanjem za zvesto in požrtvovalno službo slovenski pesmi. Rojaki so počastitev prof. Willemsa sprejeli z zadoščenjem, saj vedó, da je naš dolgoletni pevovodja kaj takega v resnici zaslužil. Iskreno mu čestitamo z željo, da bi še mnogo let mogel uspešno delovati med nami.

Po uvodnih besedah so „Zadovoljni Kranjci“ hitro vso dvorano spravili na noge. Živahnost in sproščenost sta naraščali vse do konca.

Naslednjo sredo smo spet imeli „Zadovoljne Kranjce“ med nami. Tokrat je bilo bolj mirno in je recitatorski talent g. Janeza Logarja, ki je predvajal krasne misli iz Vodnika, Cankarja in Prešerna, mogel bolj priti do izraza. Ta večer so društva in posamezniki porabili tudi za čestitke odlikovancu prof. Willemsu.

Društvo sv. Barbare v Lindenu je lani 6. dec. imelo svoj vsakoletni *družinski večer*, katerega so se udeležili skoro vsi člani. Goste sta pozdravila predsednik g. Anton Muha in g. Stane Reberšek, voditelj zabave. Za lepo muziko so skrbeli Kropivškovi in Rojnikovi. S svojim nastopom so nas prav prijetno presenetili. Vsi so bili domače pogoščen. Večer je potekal v prijetnem razpoloženju.

Isti večer so se zbrali tudi člani Društva sv. Barbare v Hoehens-

bröku, katerega že več let požrtvovalno vodi g. Jožko Resnik. Opazili in obžalovali smo odsotnost g. Franca Seliča, zvestega člana naše skupnosti. Zadržala ga je bolehnost. Med dragimi gosti je bil tudi g. Franc Gril, predsednik „Sv. Barbare“ iz Heerlerheide. Za zabavo je skrbel g. Slavko Strman. Ga. Minka Resnik, ki ima posebne darove za kuharsko umetnost, nam je za to priložnost iz prijaznosti napekla sladkih orehovitih potic.

Go. Markon in go. Vodeb je društvo kot najstarejši članici počastilo s šopkom in skromnim darilom. Bilo je res prav lepo. Hvala vsem, ki se tako nesebično žrtvujejo za našo skupnost!

V decembru so g. Franc Jančič, g. Rudi Garaj in njegova soproga g. Mija ter ga. Cili Robek slavili 25. obletnico sodelovanja pri „Zvonu“.

Slovesnost se je začela s sveto mašo, pri kateri je „Zvon“ zelo lepo prepeval, nato pa je bil sprejem in dvorani, ki se je zaključil z odlično večerjo. Pevovodja prof. Willems, slovenski duhovnik in vsi člani zbora so izrazili veselje in srečo zaradi tako vzornih sodelavcev. Ti so res odlični ambasadorji slovenske kulture in slovenskega imena v tujini. Hvala jim in na mnoga leta!

švedska

Sicer pozno — nesreča se je pripetila konec avgusta — a vseeno bi radi obvestili bralce „Naše luči“ o *tragični smrti* 23-letne zobozdravniške asistentke gdč. Marice Grilc iz Malmö. Kot mi vsi je tudi ona hrepenela po sreči, ljubezni, harmoniji. Upala je, da bo našla spremljevalca za vse življenje, moža, ki ji bo njene lepe in upravičene želje izpolnil. Pa je, kot je razvidno iz vsega, kar se je kasneje zgodilo, na žalost našla ravno nasprotno od tega, kar je iskala. Fant, ki si ga je izbrala, jo je spravil v tak obup, da ni znala najti iz njega drugega izhoda kot smrt.

Pri skupni maši v Malmö smo

Pokojna Marica Grilc iz Malmö, Švedska.

prosili Kristusa, naj ji bo mil sodnik.

Vsem prizadetim, posebno staršem in sestri, iskreno sožalje in veliko moči, da bodo tako hud udarec mogli prenesti!

Spet je eno leto za nami, ki je prineslo enim več veselja drugim več žalosti, vse pa je obogatilo z življenjskimi izkušnjami in s spoznanjem, da je naša življenjska pot za eno leto krajša. Vsi se bližamo enemu cilju, ki ga sami ne moremo premakniti z že vnaprej usojene božje poti.

Prav v tem bližanju našemu končnemu cilju pa nam manjka mnogo trdne vere katera se nam v današnjem tempu življenja in hlastanju za boljši standard rahlja. Posebno mi Slovenci v Švedski, kjer nimamo *stalnega slovenskega duhovnika*, smo potrebni duhovne podpore.

Zato se ob vstopu v novo leto tem bolj iskreno zahvaljujemo našemu *patru Janezu Sodji* za ves njegov trud in za njegovo požrtvovalno delo, ki nam ga je nudil v preteklem letu. Bog naj mu dá še mnogo let zdravja, poguma in dobre volje, da nas bo obiskal še večkrat in nas s svojim vzgledom vzgajal v krščanskem duhu! Želimo mu srečno in božjega blagoslova polno novo leto. Mnogo zdravja, sreče in božje milosti želimo tudi duhovniku Jožetu Flisu.

Slovenci iz Köpingsa, Švedska

švica

Božične praznike smo v Švici lepo praznovali. V Zürichu smo imeli polnočnico ob devetih zvečer. Iznenadili so nas otroci s flavtami in zaigrali božične melodije ter spremljali ljudsko petje. Na sam Božič je bila maša dopoldne v Amriswilu in Solothurnu ter popoldne še v Zürichu. Pri vseh mašah je bila izredno lepa udeležba, isto tako na Novega leta dan.

Več naših dobrih družin se je že poslovilo in se vrnilo v domovi-

no, prav tako posamezni iz različnih krajev v Švici. V pisarni smo se zbrali k poslovilnemu večeru družine Martina Štunfa iz Dietikonu. Za slovo nam je pokazal film iz lanskega romanja v Einsiedelnu, mterinskega dneva in film iz romanja v Sveto deželo. Družini Štunf in vsem ostalim, ki so se že za stalno vrnili v domovino ali se še bodo, želimo, da bi se doma v rajnem kraju dobro počutili. Vse, ki so že odšli domov, bomo ohranili v najlepšem spomnu.

V Švici smo v letu 1975 imeli 44 krstov, od teh 22 fantov in 22 deklic. Poroke so bile samo tri,

ker vsi ostali so se šli poročiti v domači, rojstni kraj.

Krsti: Po svetem krstu so postal otroci božji:

Emanuela Žagar, hči Jožefa in Stanislave, roj. Occhinieri; Sergej Kus, sin Marije; Renata Jakše, hči Franca in Milene, roj. Pirnar; Igor Ogrizek, sin Magde; Igor Bikošek, sin Cvetka in Ivanke, roj. Pesan; Barbara Čelič, hči Jožefa in Alojzije, roj. Rebernak; Mihael Perčič, sin Vinka in Jelene, roj. Sabol; Danijela Tomšič, hči Jožefa in Dragice, roj. Žnidarčič.

Staršem in njih otrokom želimo vse najlepše v letu 1976.

slovinci ob meji

KOROŠKA. — Vse tri nemške stranke (socialistična, ljudska in komunistična) so na občinski seji v Št. Jakobu v Rožu odklonile pevskega zboru „Rož“ obljubljeno podporo 3.000 šilingov, češ da bi to preveč razburilo prebivalstvo tega kraja. — V Zakamnu pri Celovcu so pokopali nekdanjega urednika „Koroškega Slovence“ učitelja g. Rada Wuteja. Pokojni je bil doma iz Dobja pri Ločah in med vojno interniran v taborišču Buchenwald. — Za 500-letnico vogrške župnije so Vogrčani prenovili cerkev; ob tem so restavrirali odkrili veliko starih fresk. — Čez božične praznike so koroška kulturna društva priredila veliko nastopov. Igrali so na raznih krajih Molièrovo komedijo „Dandin“ in igri: „Z lastovkami“ in „Lumpacij vagabund“; bilo je tudi več pevskih koncertov. — Veliko zanimanja je vzbudilo nenapovedano in neuradno srečanje Kreiskega s Titom in Kardeljem na Brdu pri Kranju med vsemi strankami na Koroškem. — Na Radišah pri Celovcu so priredili pred Božičem „dan starih“. V tej slovenski vasi pa na žalost ni bilo na prireditvi nič slovenskega!

GORIŠKA. — Združenje cerkvenih pevskih zborov na Goriškem je pripravilo za praznik Brezmadežne v Katoliškem domu v Gorici koncert slovenske pesmi. Nastopilo je osem otroških in mladinskih zborov. — Dobrdomski občinski svet je v posebni resoluciji obsodil načrt preštevanja slovenske manjšine na Koroškem in zaprosil italijansko vlado, da naj posreduje proti temu preštevanju. — Ljubljansko mestno gledališče je gostovalo v Gorici z igro „Izgubljeni sin“. — Razne občine na Goriškem so protestirale proti predlogu socialističnega deželnega odbornika Volpeja, ki slovenske šole podreja italijanskim šolskim okrajem, in zahtevajo, naj slovenske šole dobijo samostojen slovenski okraj.

TRŽAŠKA. — Delegacija Slovenske skupnosti iz Trsta je obiskala Narodni svet koroških Slovencev v Celovcu in se seznanila s problemi, ki tarejo Slovence na Koroškem. — Zveza cerkvenih pevskih zborov je hotela proslaviti 70-letnico skladatelja in zborovodja Ubalda Vrabca. V ta namen je priredila koncert pevskih zborov v Kulturnem domu v Trstu. — V Trstu so se razgovarjali o novi „prosti coni“, ki naj bi uredila trgovanje med sosednjima državama po sporazumu o nekdanjem „Svobodnem tržaškem ozemlju“. — Boljunska osnovna šola je dobila ime po domačinu, učitelju in glasbeniku Franu Venturiniju, ki je zaradi slovenskega prepričanja pod fašiz-

mom veliko trpel. — Tržaška Marijina družba, ki je nekaj imela do 1.200 članic, je praznovala 75-letni jubilej. Jubileja se je udeležil tudi goriško-tržaški nadškof.

slovinci po svetu

AVSTRALIJA. — Slovenski katoliški list „Misli“, ki sta ga ustanovila p. Bazilij Valentin, praznuje v letu 1976 svoj srebrni jubilej. — Cerkevna skupnost iz Melbournu je priredila tri taborenja ob morju. Prva so bila na vrsti dekleta, nato fantje in nazadnje otroci. V Avstraliji je sedaj pač poletje. — Slovenski fantje so na biljardskem turnirju v Adelaide dosegli drugo mesto. — Sydnejski Slovenci so že triindvajsetič priredili „štefanovanje“. Za zabavo je igral „Šernekov kvartet“.

ARGENTINA. — Kot 94. publikacija Slovenske kulturne akcije je izšla v Buenos Airesu četrta številka štirinajstega letnika kulturne revije „Meddobje“. Posvečena je našim padlim pred 30 leti. — Slovenske šole so zaključile svoje delovno leto. Posebno slovensko so zaključek proslavili učenci Slovenskega srednješolskega te-

čaja. Proslava je bila v Slovenski hiši v Buenos Airesu. — V Slovenski vasi v Buenos Airesu so v korist misijonom priredili „asado“, ki so se ga udeležili 3 slovenski misijonarji: Bug, Sušnik in Opeka. — Iz iste vasi sta odletela dva fanta v Slovenijo, da bosta tam študirala bogoslovje. — Slovenska kulturna akcija v Buenos Airesu je priredila v letu 1975 osem kulturnih večerov. — V Bariločah je otroke že petnajstič obiskal sv. Miklavž. Miklavževanje je bilo združeno z zaključkom slovenske šole. — Slovensko planinsko društvo v Argentini ima v Bariločah svoj stan ali kočico, ki daje zavetje slovenskim andinistom.

KANADA. — Na obisk v Kanado je prišel iz Koroške slovenski učitelj Francè Goršè. Za sloven-

sko letovišče je izdelal kip Barage z Indijančkom. — Kar 54 otrok obiskuje slovensko šolo v Montrealu. Dobili so tudi novo učiteljico za višji pouk, gdč. Danico Štrucelj.

ZDA. — V Milwaukeeju so proslavili 25-letnico Slovenskega kulturnega društva „Triglav“, ki si prizadeva ohranjati med našimi ljudmi zvestobo Bogu in narodu. — V Fairfieldu blizu New Yorka obstaja slovenski moški zbor „Zvon“, ki nastopa kot oktet, septet in vse do terceta. Zanimivo je tudi, da v zboru poje 5 bratov družine Us, ki so pred leti živeli kot otroci v špitalskem taborišču. — Spomladi so izdali prvo gramofonsko ploščo. — V Lemontu so se 16. nov. zbrali Slovenci iz različnih krajev ZDA, da so se spomnili 16-letnice smrti

škofa dr. Rožmana in 30-letnice smrti slovenskih fantov. Lemontska cerkev je bila do kraja polna. — V glavnem mestu ZDA v Washingtonu so proslavili 80-letnico senatorja Franka Lauscheta. Guverner države Maryland mu je podelil častno državljanstvo. Predsednik in podpredsednik ZDA sta poslala jubilatantu pozdravni pismi. — G. Franc Pajk je bil imenovan za pomočnika na fari sv. Kristine v Euclidu.

Pisma bralcev

UTIŠAN ZBOR V CHARLEROI

Kar je pod tem naslovom objavilo ljubljansko „Delo“ (24. 11. 75) o pevskem zboru „Triglav“ v Charleroi, je velika laž, ker ta pevski zbor ni nikdar obstajal. Zanimivo je, da rovari proti slovenkemu duhovniku človek, ki ga je prav ta rešil rudnika in mu preskrbel delo v pisarni...

Kar se pa tiče izseljenskega duhovnika g. Kazimira Gaberca, mu gre vsa čast, saj vsakemu človeku, ki je v stiski, rad pomaga.

E. L., Charleroi

DRAGI UREDNIK!

Bangkok, 10. jan. 1976.

Vse leto ste mi brezplačno pošiljali Vaš krasni list „Naša luč“. Iskrena hvala! Koliko spodbudnega, zanimivega in koristnega prinaša vsaka številka!

Ko čitam list za listom in gledam slike dragih rojakov širom sveta, me pa tudi srce boli, da je toliko Slovencev, ki delajo na tujem, ko bi vendar uboga domovina prav tako potrebovala delo njih rok in razuma. Kdaj se bodo razmere toliko uredile, da bi Slovenci v trumah prihajali nazaj, namesto da odhajajo v tujino? Saj tujina je mačeha, tudi če reže beli kruh.

Moja molitev vklepa vse one, katerih imena vidim v „Naši luči“.

Z najlepšimi misijonskimi pozdravi hvaležna v Gospodu
s. Ksaverija Pirc OSU.

Pabecki

Okrožnica Apostolske administrature za Primorje od 17. nov. 75 je med drugim zapisala:

„Poleg šole ima na otroka v šolski dobi in kasneje velik vpliv družina, prijateljstva, v katerih je. Znan je pregovor: Povej mi, s kom hodiš, pa ti povem, kdo si! Na to stvar danes polagamo premalo pozornosti. Otroci, pa tuči mladostnik, je izredno sprejemljiv za zunanje vplive in vtise, željan je znanja in dogodivščin.“

Tudi krščanski otroci in doraščajoča mladina danes prihaja v nevarno in morda celó veri sovražno družbo, njihovim vplivom se dejansko ne more popolnoma izogniti.

Kaj bo z njimi? Ali bodo mogli v takem okolju rešiti vero? Z božjo pomočjo je tudi to mogoče, vendar le pod pogojem, da so verni otroci in verna mladina med seboj, z dušnim pastirjem in versko skupnostjo povezani tesneje kakor z neverno družbo. To pomeni, da morajo krščanski starši skrbeti, da imajo njihovi otroci dobro krščansko družbo, da radi hodijo k šolskemu in pošolskemu verouku in so v domačem, prijateljskem, družinskem odnosu do svojih dušnih

pastirjev. To je edina pot za rešitev krščanstva v naših okoliščinah.

Koncil trdi: Kar je duša v telesu, to je kristjan v človeški družbi. Ta izjava nas stavlja pred strašno odgovornost. Če bo po naši krivdi naš narodni organizem izgubil svojo dušo, kaj bo z njim?“

Teh stavkov iz okrožnice sta se lotila v „Delu“ (20. dec. 75) neki Boris Kutin, v „Nedeljskem dnevniku“ (28. dec. 75) pa neki Milan Meden. Avtorju pisma očita prvi „prekanjeno sejanje razdora med občani in njihovimi otroki“, drugi pa „versko nestrpnost, ki hoče ločevati ljudi na verne in neverne“.

Nam tu v deželah zahodne demokracije se zde tako očitanja, milo rečeno, smešna. Le komu bi prišlo tukaj kaj podobnega na misel? Tu, kjer so pripadniki katekoleki veroizpovedi z nevernimi zares enakopravni (saj lahko dosežejo vse državne službe od državnega ministrskega predsednika, prek senatorjev, sodnikov, poslancev pa do župana v zadnjem kraju), imajo, kolikor hočejo, lastnih organizacij na vseh ravneh (državni, deželni, krajevni), prav zato da se zbirajo, si med seboj pomagajo reševati težave in tako ohranjajo svojo vero pod nevernim okoljem. Le komu drugemu, razen njih samih je to kaj mar?

Smučarji na Ribniškem Pohorju.

(Nadaljevanje z 19. strani)

in strah takega vladarja. In kardinal Evgen Marotta še daleč ni bil kak domišljav bedak.

Ob tej večerni uri in ob jasmninah je imel zadosti svojih problemov.

Pred dvema dnevoma je našel na delovni mizi pismo škofa iz Valente, majhne škofije v siromašnem predelu Kalabrije. Škofa je poznal le nejasno in sicer kot strogega reformatorja in s političnimi nagnjenji. Pred dvema letoma je dvignil ta škof precej prahu, ko je odstavil dva podeželska župnika zavoljo njunega neurejenega življenja in ko je upokojil nekaj postaranih župnikov zavoljo njihove nesposobnosti. Število volilcev v njegovi škofiji se je znatno nagnilo h Krščanskim demokratom in to mu je prineslo pohvalno papeško pismo. Toda bistrejši vidci, kot Marotta, so opazili, da je prišel ta porast iz vrst monarhistov, ne pa iz vrst komunistov, ki so tudi dosegli rahel napredek. Škofovo pismo je bilo preprosto in jasno, preveč preprosto, da bi imelo kaj za bregom, in preveč jasno, da ne bi zbudilo v skušenem bojevniku, kot je bil kardinal Evgen Marotta, suma.

Škof je začel pismo s spoštljivimi in vljudnimi pozdravi. Nato je

razložil, da je prejel prošnjo župnika in faranov iz kraja Gemelli dei Monti, naj bi začel s postopkom za proglasitev božjega služabnika Giacomo Neroneja za blaženega.

Tega Giacoma Neroneja so umorili komunistični gverilci v takšnih okoliščinah, da bi lahko govorili o mučeništvu. Od njegove smrti so mu začeli ljudje v obeh krajih in v bližnji okolici sami od sebe izkazovati češčenje in njegovi priprošnji pripisujejo več čudežnih ozdravljenj. Poprejšnja raziskovanja so potrdila sloves njegove svetosti in domnevno čudežni značaj ozdravljenj. Škof je bil pripravljen sprejeti prošnjo in izročiti zadevo pravni preiskavi. Preden pa bi začel, je vseeno hotel prositi Njegovo prevzvišenost kot prefekta Obredne kongregacije za svet in za pomoč, da bi določil v Rimu samem dva učena in bogaboječa moža: enega kot prosilca za zadevo, da bi pripravil preiskavo in jo vodil naprej, drugega pa kot branilca vere ali hudičevega advokata, da bi izročil izjave in priče najstrožji preiskavi in skladu z zadevnimi predpisi cerkvenega prava.

Bilo je še več, mnogo več, to je bilo jedro pisanja. Možno je bilo, da je imel škof svetnika na svojem ozemlju in sicer zelo ustreznega svetnika, ki so ga bili mučili komunisti. Edina pot, kako dokazati njegovo svetost, je bila

sodna preiskava: najprej v njegovi škofiji, potem pa v Rimu pod varstvom Obredne kongregacije. Prvi postopek bi morali napraviti v kraju samem z oblastjo krajevnega škofa in s funkcionarji, ki bi jih ta postavil. Navadno so bili krajevni škofje ljubosumni na svojo oblast. Čemu vendar tako spoštljivo vabilo v Rim?

Kardinal Evgen Marotta je hodil po svojem skrbno urejenem vrtu in razmišljal o predlogu.

Gemelli dei Monti je bil na skrajnem jugu Italije, kjer se češčenja pojavijo, razširijo ter umrejo enako hitro, kjer je vera pokrita s prevleko praznovernosti, kjer delajo kmetje z isto roko znamenje križa in znamenje proti urokom, kjer visi nad posteljo podoba malega Jezusa, na podbojih kašče pa so nabiti poganski rogovi. Škof je bil pameten človek, ki je potreboval svetnika v dobro svoji škofiji, ni pa maral zaradi ugleda nekega božjega služabnika tvegati svojega dobrega imena.

Če bo preiskava napredovala, bo imel škof na razpolago ne le blaženega, marveč tudi šibo, s katero bo tolkel po komunistih. Če pa ne bo uspela, bo del krivde padel na učena in bogaboječa moža, ki ju bo določil Rim. Premeitenost je spravila Njegovo prevzvišenost v smeh. Južnjaka je treba le malo popraskati, pa odkriješ v njem lisjaka, ki zavoha pasti miljo daleč in napravi, da pride do kurnika, ovinek.

A šlo je za nekaj več kot le za dobro ime nekega podeželskega škofa. Vmes je bila politika in manjkalo je komaj dvanajst mesecev do volitev v Italiji. Javno mnenje je bilo silno občutljivo za vmešavanje Vatikana v necerkvene zadeve. Protiklerikalci bi izrabili priložnost, da bi spravili ob dobro ime Cerkev, in imeli so že zadosti orožja, da bi jim ga dali v roke še več.

Šlo je pa še za globlje posledice, ki so se tikale bolj večnosti kot časnosti. Razglasiti nekega človeka za blaženega, pomeni, razglasiti ga za junaškega božjega služabnika, povzdigniti ga za

zgled in priprošnjika vernikov. Sprejeti njegove čudeže, pomeni, priznati onstran vsakega dvoma božjo moč, ki je delovala na svetnikovo priprošnjo, da je začasno prekinila ali odpravila naravne zakone. Zmota v teh stvarih je nekaj nepojmljivega. Trdni stroj Obredne kongregacije je bil izdelan, da to prepreči. Toda prenatrženost in nerodnost v preiskavi bi lahko povzročili hudo pohujšanje in bi oslabili vero neštetih vernikov o nezmotljivi Cerkvi, ki si prilašča neposredno vodstvo Svetega Duha.

Ko se je začelo mračiti in je zavel prvi večerni hlad, je Njegovo prevzvišenost streslo. Bil je človek, ki se je navadil na oblast in ki je dvomil o pretirani pobožnosti, vendar je tudi on nosil na ramenih težo vere in v srcu strah pred opoldanskim zlim duhom.

Ni imel pravice, da bi se smel motiti. Od njega je bilo veliko bolj odvisno kot od drugih, zato pa bi bila kazen strožja, če bi ga pobil. Navkljub visokemu naslovu in svetni časti, ki ga je spremljala, je bilo njegovo glavno poslanstvo duhovno. Tikalo se je duš, njihovega zveličanja ali pogubljenja. Prekletstvo mlinskega kamna bi moglo pasti ravno tako na kardinala, ki se moti, kot na župnika, ki ni zvest. Hodil je in resnobno razmišljal, medtem ko je prihajalo iz mesta rahlo blagglasno zvonjenje in so na vrtu začeli prepevati črički.

Ustregel bi škofu iz Valente in mu poklonil malo zmagoslavje. Poiskal bi mu dva moža: postulatorja, da bi ta primer zapisal in predložil, in hudičevega advokata, da bi isti primer uničil, če bi mogel. Najbolj važen je bil hudičev advokat. Njegov uradni naslov ga je natančno opisal: branilec vere. To je človek, ki ohranja vero čisto za vsako ceno, pa čeprav za ceno raztrganih src in strtih življenj. Moral bi biti učen, natančen in brez strasti. Moral bi biti hladen v presojanju in neizprosno v sodbi. Smelo bi mu primanjkovati ljubezni in sočutja, ne bi pa smel biti površen. Taki ljudje so redki

in tisti, s katerimi je razpolagal, so bili zaposleni že pri drugih postopkih.

Spomnil se je tedaj na Blaisa Mereditha, hirajočega in resnobelega gospoda, ki je imel že sivkasto barvo. Ta je imel potrebne lastnosti. Bil je Anglež, kar je izključevalo sum o političnih namerah. Toda, ali bi bil pripravljen? In mu je še preostajal čas? Če bi bila zdravniška ugotovitev neugodna, bi utegnil mož zavriniti tako težko nalogo.

Kljub vsemu je kardinal le že imel začetek odgovora. Občutil je zadovoljstvo. Počasi je še enkrat obhodil temni vrt, potem se je pa vrnil v dvorec, da bi zmolil večernice s hišnim osebjem.

Drugo poglavje

Dva dni kasneje je kardinal Evgen Marotta sedel v naslonjaču pred veliko delovno mizo in se razgovarjal z monsinjorjem Blaisom Meredithom. Njegova prevzvišenost je bila dobro spala in zaužila lahek zajtrk. Njegov okrogli in dobrodušni obraz je bil obrit in svež. V veličastni dvorani z opaženim stropom, s stenskiimi preprogami in s slikami plemenitajev v pozlačenih okvirjih si je nezavestno nadel dostojanstvo svojega stanovanja.

Nasprotno pa je bil Anglež videti majhen, pepelnat in sključen. Talar mu je visel ohlapno na shuj-

šanem telesu in škrlatni obšiv je samo poudarjal bolno bledico obraza. Utrujenost se je odražala v motnih očeh in globoke brazde bolečine so mu lomile ustna kota. Govoril je v gladki rimski italijanščini, njegov glas pa je bil neizrazit.

„Tukaj me imate, Prevzvišenost! V najugodnejšem primeru mi ostaja še dvanajst mesecev. Bog daj, da bi mogel polovico tega časa še delati.“

Kardinal je počakal za hip in ga opazoval z globokim sočutjem. Nato mu je dejal z nežnostjo:

„Žal mi je zavoljo vas. Jasno je, da se nam vsem bliža ura, pa vendar vselej osupnemo.“

„In kljub vsemu smo mi tisti, ki bi morali biti pripravljeni.“

Povešana ustna koticčka sta se dvignila v prisiljen nasmeh.

„Ne,“ je ugovarjal Marotta in vihtel z malimi rokami. „Ne smemo se precenjevati. Ljudje smo kot vsi drugi. Smo duhovniki po izvolitvi in poklicanosti in samski po cerkveni zakonodaji. To je naša življenjska pot, naš poklic. Oblast, ki jo vršimo, in milost, ki jo delimo, nista odvisni od naših osebnih zaslug. Bolje bi bilo, da

(Dalje na 38. strani)

Športhotel na Pokljuki.

otroški kotiček

zgodba o usmiljenem človeku

Jezus je nekoč povedal tole zgodbo:

Neki človek je ležal ranjen na cesti. Mimo so hodili ljudje. Nihče mu ni hotel pomagati.

Mimo je prišel tudi dober človek, po rodu Samarijan. Temu se je ranjenec zasmilil. Pomagal mu je. Rane mu je razkužil z vinom, bolečine olajšal z oljem, rane obvezal, ranjenca posadil na oslička in ga peljal v gostišče. Tam je naročil, naj skrbijo za reveža, in je zanj plačal.

Jezus je pohvalil usmiljenega Samarijana in naročil, naj vsi tako delamo. Pomagati moramo ranjencu in vsem drugim, ki so potrebni pomoči. Če sami ne moremo pomagati, pokličemo druge na pomoč.

za vsak dan

Lepo bi si bilo vsak dan v majhen zvezek zapisovati dobra dela, ki smo jih tisti dan naredili. Tako bi nas ti zapiski sproti opozarjali in navajali k novim dobrim delom.

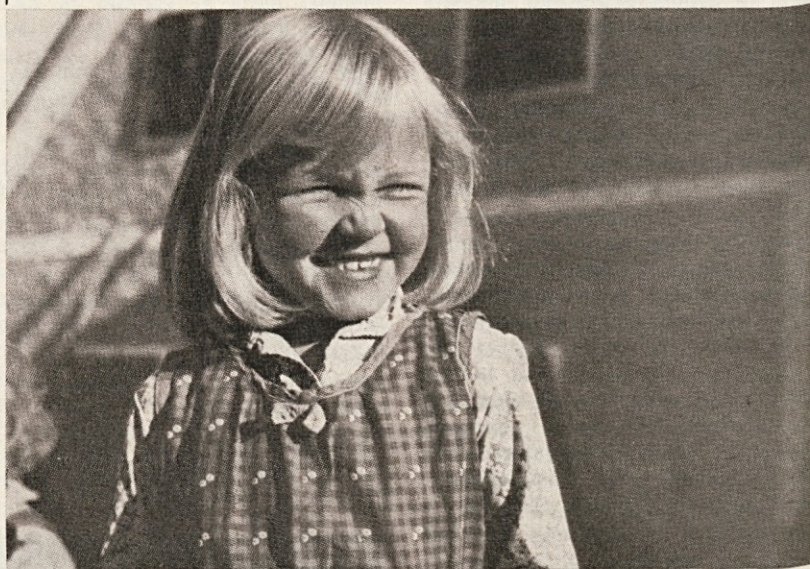
Nekaj vrst dobrih del: mami pomagati kuhinjo počistiti, postelje pospraviti, posodo pomiti in pobrisati, atu pomagati pri hišnem delu, iti v trgovino, v šoli razložiti sošolcu nalogo, govoriti s sošolcem, s katerim nihče ne govori...

MAMICA PIŠE TETI

Hvala za pismo.
Odpisali nismo,
je dela čez glavo...
Vse nam je zdravo...
vse gre po sreči,
vedno smo večji:
Draga
že pridno pomaga,
Peter
je hiter ko veter,
Mira

se včasih prepira,
Šaša
je dušica naša,
Jožko
že hodi po moško,
kmalu bo konja zajahal;
k tetki jo bo primahal.
Sladkih pogač mu pripravi,
vso hišo pozdravi,
pa še kaj se oglasi
pri svoji sestri na vasi!

Anica Černejeva

KO SEM SE KISAL

Ko sem bil majhen, sem se kakšenkrat kisal. V takih primerih se mi je smejala vsa hiša. To mi ni bilo po volji. Raztegnil sem usta in začel vpiti.

Pri nas ni bila navada, da bi takega kričača vzeli v naročje in ga ujčkali. Kaj še! Vsi hkrati so me gledali v usta.

„Joj, kako daleč se vidi!“ so se čudili.

Jaz pa usta še bolj narazen, da se je videlo še bolj daleč.

„Glej, miš ti skoči v usta,“ so mi rekli.

Zaprli sem usta in tulil skozi stisnjene zobe tako lepo, da so se začeli vsi čuditi in me hvalliti.

„Joj, kako naš Francè lepo poje!“

To mi je bilo pa preveč. Znova sem razširil usta in za-tegnil:

„Saj ne poojem, saj le rjoovem.“

F. Bevk

otroški kotiček

PROSIM! HVALA!

„Mama, kos kruha mi daj!“
„Ne razumem, Peter!“
„Mama, rad bi imel kos kruha!“
„Še zmeraj ne razumem!“
„Mama, prosim košček kruha!“
„Zdaj pa razumem. Na, vzemi!“
„Hvala, mama!“

IVANOVA MAJICA

Ne živim z Ivanom in ne sedim z njim za mizo, kadar zajtrkuje, kósi ali večerja. Vseeno pa lahko zmeraj uganem, kaj je Ivan jedel.

Kadar hočem zvedeti, kaj je kósil, grem in vprašam njegovo modro majico:

„Povej, modra majica, kaj je Ivan včeraj kósil!“

„Hm,“ se zamisli majica, „včeraj je kósil špinačo...“

„In kaj še?“

„Pa juho z rezanci in sir in na koncu orehov zvitek. Dolgo je jedel, da smo bili že vsi naveličani: mama in ata in jaz — kar naprej sta me morala brisati!“

„Prav, a povej mi, kaj je Ivan včeraj zajtrkoval!“

„Zdrob!“ odgovori modra majica.

„Ali ni bilo to predvčerajšnjim?“

„Ne, predvčerajšnjim je jedel kuhano jajce! Kar poglej!“ trdi majica.

Pogledam in res vidim prav natančno, kaj vse je Ivan zadnje dni jedel in s čim vsem se je popocal. Celo rezance vidim!

V. Stanojčič

UGANKE

*Pod nebom sika, svišče,
po zemlji igle išče,
na strehi iglo najde,
po niti v zemljo zajde.*

(Strela)

*Nima fantek kapice,
kapica ima fantička;
prišle hude sapice,
niso vzele kapice,
vzele so fantička.*

(Jelod)

PREGOVORI

Brez dela ni jela.
Brez potu ni medu.
Delo hvali mojstra.
Kakršna setev, taka žetev.
Mi o volku, volk iz gozda.
Rad te imam kot trn v peti.

poštni nabiralnik za otroke

HIŠA, V KATERI STANUJEM

Hiša, v kateri stanujem, je velika. Ima široka hišna vrata in mnogo oken. Na strehi stojе dimniki in antene. Hiša ima več nadstropij.

Dimnik je črn. Antena je visoka. Stopnice široke. Stanovnje je svetlo. Streha je rdeča.

Brigita,

München, ZR Nemčija

PROMET V MESTU

Hotimir,

München, ZR Nemčija

(Nadaljevanje s 35. strani)

bi bili svetniki kot pa grešniki, vendar smo prav tako kot naši neduhovniški sobratje na splošno nekaj vmesnega.“

„Slaba tolažba je to, Prevzvišenost, za človeka, ki je že skoraj pred sodnim stolom.“

„Kljub vsemu je to res,“ je dodal kardinal. „Dolgo časa sem že v Cerkvi, prijatelj moj. Čim više se povzpneš, več vidiš in z večjo jasnostjo. Da duhovništvo že samo od sebe človeka posveti ali da ga ceibati kar avtomatsko požlahiti, to je pobožna legenda. Če se more duhovnik zdržati denarja in ženske do petinštiridesetega leta, je prav verjetno, da bo vztrajal v tem, dokler ne umrje. Na svetu je polno poklicnih samcev. Vsi pa smo nagnjeni k napuhu, k častihlepju, k lenobi, zanikrnosti, skoposti. Večkrat je tako, da mi teže zveličamo svoje duše ko pa drugi ljudje. Človek, ki ima družino, je primoran, da se žrtvuje, da brzda svoje želje, da izkazuje ljubezen, da je potrpežljiv. Lahko manj grešimo, toda navsezadnje imamo manj zaslužnja.“

„Veliko praznoto čutim v sebi,“ je dejal Blaise Meredith. „Ne zavedam se krivde, da bi jo obžaloval, pa tudi ne zaslug, da katere bi mogel računati. Nikdar se mi ni bilo treba bojevati. Niti brazgotin ne morem pokazati.“

Kardinal se je naslonil na naslonjač in se poigraval z velikim rumenim kamenčkom svojega škofskega prstana. V dvorani je bilo čuti le rahlo tiktakanje bronaste ure na marmorni polici. Čez čas je dejal zamišljeno:

„Lahko vas takoj odpustim, če želite. Lahko vam zagotovim pokojnino iz sklada Kongregacije. Imeli bi mirno življenje...“

Blaise Meredith je odkimal.

„Velika dobrota bi bila to, Prevzvišenost, toda nimam talenta za premišljevanje in rajši delam da...“

„Nekega dne boste morali prenehati. Kaj boste počeli tedaj?“

„Šel bom v bolnico. Kolikor vem, bom hudo trpel. Tedaj...“ stegnil je roki s kretljivo porazom. „Konec igre. Če ne bi bilo preveč,

bi vas rad prosil, da bi me pokopali v cerkvi vaše Prevzvišenosti.“

Marotta je proti svoji volji občutil ganjenost ob strogem pogumu tega človeka. Ta je bil utrujen in bolan. Najhujši del Kalvarije ga je še čakal, pa vendar mu je šel nasproti z opustošenim dostojanstvom, ki je bilo izrazito angleško. Preden mu je kardinal utegnol odgovoriti, je Meredith nadaljeval:

„Vse to seveda s tem pridržkom, da me hoče vaša Prevzvišenost še zaposliti. Bojim se, da vam ne bi mogel jamčiti dobre službe.“

„Vi ste zmeraj opravljali službo bolje, kot mislite, prijatelj moj,“ mu je dejal mirno Marotta. „Zmeraj ste storili več, kot ste obljubili. Povrh tega pa je neka zadeva, pri kateri ste mi lahko v veliko pomoč, in kdo ve...“ Utihnil je, kot bi se domislil čudne nove misli. „Kdo ve, če ne bi moglo biti to v pomoč tudi vam.“

Takoj, ne da bi čakal odgovora, mu je razložil prošnjo škofa iz Valente in nujo, da poišče hudičevega advokata za postopek o Giacomu Neroneju.

Meredith je poslušal in se zamislil, kot se zamisli advokat v potankosti novega spisa. Podoba je bila, kot da bi ga prešinilo novo življenje. Oči so mu zasijale, zravnil se je na stolu in rožnata barva mu je oživela uvela lica. Evgen Marotta ga je opazoval, ni pa napravil nobene opazke. Ko mu je očrtal položaj, ga je vprašal:

„Dobro, kaj menite o tem?“

„Nepremišljenost je,“ je dejal Meredith odrezano. „Politična spletkar je in ne verjamem vanjo.“

„Vse v Cerkvi je politika,“ ga je popustljivo spomnil Marotta. „Človek je politično bitje, ki ima neumrljivo dušo. Vi ga ne morete razdeliti, kot tudi ne morete razdeliti Cerkve v posebne in samostojne naloge. Vse, kar dela Cerkve, je usmerjeno v to, da daje duhovni značaj tvarnemu dogajanju. Če določimo nekega svetnika za zaščitnika televizije, kaj to pomeni? Novo podobo stare res-

nice: vsako delovanje lahko vodi k dobremu, lahko pa tudi zavaja v zlo.“

„Preobilica podob lahko zamegli obličje stvarnosti,“ je na kratko odvrnil Blaise Meredith. „Preobilica svetnikov lahko vzame dobro ime svetosti. Zmeraj sem mislil, da ni naloga nas pri Obredni kongregaciji to, da bi vnašali svetnike v koledar, ampak da jih puščamo zunaj.“

Kardinal je pritrdil.

„To je v nekem pogledu res. Toda v tem primeru, kot tudi v vseh drugih, ni prišla prva pobuda od naše strani. Postopek začne škof v svoji škofiji, šele kasneje pošljejo dokumente nam. Nimamo neposredne oblasti, da bi prepovedali preiskavo.“

„Lahko bi mu svetovali.“

„Glede česa?“

„Glede obzirnosti. Čas ni primeren, zaradi bližnjih volitev. Giacom Neroneja so umorili komunistični gverilci v zadnjem letu vojne. Kaj nameravam doseči? Uporabiti ga za dosego enega mesta pri deželni volitvah ali za zgled junaške ljubezni do bližnjega?“

Kardinalove rdeče ustnice so se skrčile v posmehljiv nasmeh.

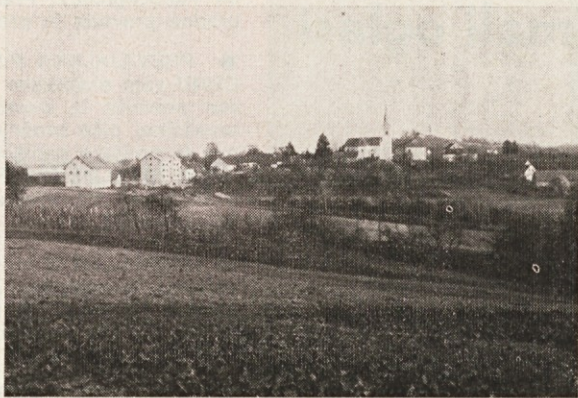
„Predstavljam si, da bi našemu bratu škofu ugajalo doseči oboje. In do neke mere je verjetno, da se mu bo to posrečilo. Domnevajo, da se je zgodil čudež. Po vsej priliki je vzkliko samo od sebe med ljudstvom češčenje. Oboje mora biti sodno preiskano. Prva preiskava je končana in sodni rek se nagiba k odobritvi. Naslednja stopnja sledi skoraj sama po sebi: uvedba postopka za proglasitev k blaženim pri škofijskem sodišču.“

„Ko se bo to zgodilo, bodo vsi časopisi Italije pograbili zgodbo. Turistični uradi bodo organizirali neuradne izlete. Krajevni trgovci bodo vreščali s streh. Tega ne boste mogli preprečiti.“

„Morda pa bomo mogli to nadzirati. Zaradi tega sem sklenil ustreči njegovemu blagorodju, kar je želelo. Zaradi tega hočem, da bi bili vi hudičev advokat.“

Sv. Trojica v Slovenskih goricah.

Sv. Tomaž pri Ormožu.

Blaise Meredith je sklenil fine in brezkrvne ustnice in premišljeval o ponudbi. Ko je pretekel trenutek časa, je odkimal.

„Bolani sem, Prezvzišenost. Ne bi zmozel opraviti dela v zadovoljivi meri.“

„Dovolite mi, da vas jaz presodim,“ je odvrnil Marotta s hladnim očitkom. „Poleg tega, kot sem vam že dejal, menim, da bi moglo biti to v pomoč tudi vam samim.“

„Ne razumem.“

Kardinal je porinil svoj izrezljani naslanjač z visokim naslonjalom nazaj in vstal. Šel je preko dvorane do okna in odgrnil težke zastore. Jutranje sonce je obililo dvorano in osvetlilo škrlat in zlato, da so bogati vzorci na stenski preprogi oživali kot cvetje. Blaise Meredith je ves prevzet kar mežikal in si zaslonil oči z dlanjo. Kardinal je obstal ob oknu in gledal na vrt. Njegov obraz je bil Meredithu skrit, toda ko je spregovoril, je njegov glas izdal rahločutno sočutje.

„Kar vam moram povedati, monsinjor, je morda domnevanje. Nisem vaš spovednik. Ne morem pogledati v vašo vest, a mislim, da ste zašli v krizo. Kot mnogi izmed nas tukaj v Rimu ste tudi vi duhovnik, uradnik, duhovnik, ki se mu nudi napredovanje. V tem ni sramotnega madeža. Veliko je že,

da je človek dober strokovnjak. Še v tem redkem poklicu je veliko poprečnežev. Vi ste nenadoma odkrili, da nepoprečnost ne zadošča. Zbegani ste in prestrašeni. Vendar ne veste, kaj bi storili, da bi nadomestili to pomanjkljivost. Del težave je v tem, da smo bili vi in jaz in drugi kot mi dolgo časa oddaljeni od naših dušnopastirskih obveznosti. Zgubili smo stik z ljudmi, ki nas ohranjajo v stiku z Bogom. Vero smo skrčili na suhoparno razumsko pojmovanje in na pritrditev volje, ker je nismo videli delovati v življenju navadnih ljudi. Zgubili smo pobožnost in strah in ljubezen. Smo čuvarji skrivnosti, a do njih ne čutimo več spoštljivega strahu. Delujemo po zakonih ne pa po ljubezni. Kot vsi uradniki menimo tudi mi, da bi se brez nas svet pogreznil v nered in da nosimo na svojih rameh celó samo božjo Cerkev. To ni, a res, nekateri izmed nas bomo o tem prepričani do dneva, ko bomo umrli. Vi ste še srečni, ker se vas je vsaj ob tej pozni uri polastilo nezadovoljstvo... ja, celó dvom, kajti občutek imam, da ste prav sedaj v puščavi skušnjav... Zato menim, da vam bo ta preiskava mogla pomagati. Spravila vas bo iz Rima in vas popeljala v enega izmed najbolj ubožanih predelov Italije. Ponovno boste sestavili življenje mrtvega človeka po pričevanju tistih, ki so živeli z njim. Ti so siromaki, nevedneži, zaostali. Ne bo odločilno za vas, ali je bil tisti človek grešnik ali svetnik. Živeli in govorili

boste s preprostim ljudstvom. Kdo ve, če ne najdete med njimi ozdravljenja za bolezen svojega duha.“

„Kakšna je moja bolezen, Prezvzišenost?“

Ginljiva utrujenost glasu in pretresljiva zbežanost vprašanja sta ganili priletnega duhovnika. Obrnil se je in videl Mereditha sključenega na stolu, z obličjem, skritim v dlaneh. Počakal je za hip in tehtal svoj odgovor, nato mu je resno dejal:

„V vašem življenju ni strasti, sin moj! Vi niste nikdar ljubili ženske, ne sovražili človeka, ne sočustvovali z otrokom. Vi ste živeli predolgo časa samotarsko življenje in sedaj ste tujec v človeški družini. Ničesar niste prosili, pa tudi ničesar dali. Nikdar niste poznali dostojanstva pomankanja in tudi ne hvaležnosti, ker bi s kom delili trpljenje. To je vaša bolezen. To je križ, ki ste si ga sami stesali za svoja ramena. Iz tega se poraja vaš dvom in vaša bojazen, kajti človek, ki ne more ljubiti bližnjih, tudi ne more ljubiti Boga.“

„Kako pa začne človek ljubiti?“

„Iz potrebe,“ je dejal Marotta z gotovostjo. „Iz potrebe mesa in iz potrebe duha. Človek začuti potrebo po prvem poljubu in moli svojo prvo resnično molitev, ko začuti lakoto po izgubljenem raj.“

(Bo še.)

mali oglasi

PREVODE DOKUMENTOV, ki jih potrebujete za sklenitev zakona, vam radi poskrbijo slovenski duhovniki. Obrnite se vedno na najbližjega!

ZA CERKVENO POROKO potrebujete krstni list, ki ni star več kot tri mesece: Javite se en mesec pred poroko pri duhovniku, ki vas bo poročil, da lahko uredi oklice in dokumente in se zмени s krajevnim župnikom za kraj in čas poroke.

NA VSEH URADIH, kjer vas sprašujejo po narodnosti ali državljanstvu, povejte najprej, da ste Slovenci, potem šele, da ste Jugoslovani. Pri izpolnjevanju vseh formularjev napišite pri rojstnem kraju vedno: Slovenija-Jugoslavija.

MALE OGLASE sprejema uredništvo „Naše luči“ do 5. v mesecu pred naslednjo številko. Oglasi smejo obsegati največ 100 besed. Za vsebino oglasov uredništvo ne odgovarja. Cenik malih oglasov: Minimalna cena (do 20 besed) je: 40 avstrijskih šilingov, vsaka nadaljnja beseda pa 1.50 avstrijskega šilinga (ali enako vrednost v drugi valuti). Uredništvo posreduje le naslov oglaševalca, na druga vprašanja glede malih oglasov ne odgovarja. Kdor hoče zvedeti za naslov oglaševalca, naj pošlje v pismu v denarju ali v mednarodnih poštah kuponih pristojbino za dvoje plsem v tujino.

● **JANKOVIČ**, 17 rue de Belgrade, 54 Tucquegnieux, Francija, posreduje uradne prevode in prošnje. Pišite mu!

● **PREVAJALSKA PISARNA V MÜNCHNU** vam ekspresno in uradno uredi vse prevode iz slovenščine in srbohrvaščine, piše prošnje, daje informacije in poučuje nemščino po zanesljivi metodi. Dipl. filolog **JOSEPH ARECH**, 8 München 50, Pfeilschifterstraße 21, tel. 14 13 702.

● **PREVAJAM** iz slovenščine v francoščino in obratno. Zapriseženi prevajalec **NIKOLIC REGENT** Ljudmila, 9 bis, rue de Normandie, 94700 Maisons-Alfort, France. Tel. 368 74-00.

● **SLOVENEK** v ZDA, 31 let, 179 cm, nekadilec, mirnega značaja, nealkoholik, dobro situiran, želi spoznati sebi primerno, preprosto in nežno Slovenko, do 30 let staro. Naslov posreduje uprava „Naše luči“, če pošljete v pismu pristojbino, navedeno v barvnem pasu te strani spodaj. (Št. 3).

● **SLOVENSKI FANT**, 21/170, živeč v Nemčiji, z nemškimi dokumenti, želi spoznati slovensko dekle, od 16 do 24 let, iz Slovenije ali pa Nemčije oz. Avstrije. V poštev pridejo tudi mlade mamice. Slika zaželeno. Naslov posreduje uprava „Naše luči“, če pošljete v pismu pristojbino, kot je navedena v barvnem pasu te strani spodaj. (Št. 4).

● **MAGNETNI IN IONSKI VALOVI ZA REGENERACIJO TELESA**. Uspe-

šno zdravijo srčne, sladkorne in žilne bolezni, visoki krvni pritisk, astmo, gripo, kašelj, depresijo itd. Cena aparata DM 375.— in poština. Patentirano. Pošljemo prospekte. Naročila sprejema **JODE**, Marsstr. 2, BR Deutschland.

● **Prevzamem SELITVE** kamor koli v domovino z lastnim tovornjakom. A. Poje, Ju-62250 Ptuj, Cesta kurirjev NOV 22, Slovenija, Jugoslavija. Informacije lahko dobite tudi v ZR Nemčiji po tel. števil. 07121 - 72752 (vsak dan od 18. do 20. ure).

● **Prodajam novo dvostanovanjsko HIŠO** v Laškem, Slovenija. Hiša je zgrajena po najmodernejših vidikih in takoj vseljiva. Interesenti naj se obrnejo na naslov: Jože Petek, D-7031 Steinenbronn, Hohewartstr. 40, BRD.

● **PRODAM** takoj trisobno HIŠO s kuhinjo, kopalnico, vodovodom, elektriko, velikim dvoriščem, brajdami. Zraven je sodobna delavnica ob cesti prvega reda. Takoj vseljivo. Vse skupaj na prodaj ali tudi brez delavnice. Cena primerna, po dogovoru. Hiša stoji v Framu št. 17 pri Mariboru. Informacije direktno pri lastniku: Florian Brandstätter, D-7550 Rastatt, Raulenstalerstr. 61. (Telefon: 07222 -35771).

● **PRODAM** lep GOZD (bor, smreka) v okolici Celja. Zelo lepa lega in ob cesti, preko 4 ha, za 7.500 DM. Informacije: Ivan Stanik, Grasserstr. 1/1, 8000 München 1, BR Deutschland.

Aleksander Solženicyn:

„ODPRTO PISMO VODITELJEM SOVJETSKE ZVEZE“

- V majhni knjižici razgali Solženicyn zlaganost sovjetskega sistema, kot ga doslej menda ni še nihče.
- S treznimi potezami zariše tudi pot iz njega v demokracijo, spoštovanje vseh mnenj, svobodo.
- Naj bo slehernik od nas poznavalec, izvrševalec in propagator teh misli!

Knjižica stane 35.— šil. in jo dobite v Mohorjevi knjigarni, Viktoringer Ring 26, A-9020 Klagenfurt-Celovec, AUSTRIA.

— o —

„GOSPODARSKO-SOCIALNI PROBLEMI KOROŠKIH SLOVENCEV“

Kot že nekaj drugih pomembnih knjig je tudi to izdal Dom v Tinjah. Prav posebno je aktualna zaradi pereče vsebine, ki še nikdar doslej ni bila tako temeljito obravnavana z vidika strokovnih izvedencev — naših koroških rojakov.

Prav zato je knjiga v času narodnega prebujanja in nove skupne zavesti naših koroških rojakov kažipot k novim nalogam, a hkrati tudi k obetajočim lepšim obzorjem. — Stane 50.— šil. Pišite zanjo na:

Kat. dom prosvete „SODALITAS“, A-9121 Tinje/Tainach, AUSTRIA

četrto stoletje v službi slovenskih zdomcev in izseljencev

jenci vedno menjavali pri delu, le duhovniki so bili dva meseca neprenehoma zapored določeni za gramoznico...

Iz Št. Vida sem bil premeščen na Žale pri Ljubljani. Tam so bili v gradnji štirje bloki za UDBO. Na Žalah je bilo tudi večje število duhovnikov, okrog 50. Vsi so bili zaposleni pri gradnji velike mizarske delavnice. Imeli so svojo barako, poleg tega pa se niso smeli družiti z ostalimi obsojenci...

(1955, štev. 3)

IZ DOMOVINE

Škotiji v Ljubljani so naložili toliko davkov, da jih ne more plačati. Sedaj ji nameravajo tudi uradno zapleniti Baragovo semenišče (okrogla stavba za Gospodarskim razstaviščem op. NL) in ga prodati za plačanje davkov.

Oblasti še vedno ne pustijo škofova in duhovnikom, da bi natisnili knjige, katekizme in molitvenike.

(1955, štev. 8)

SLOVENSKI DOM NA ANGLEŠKEM

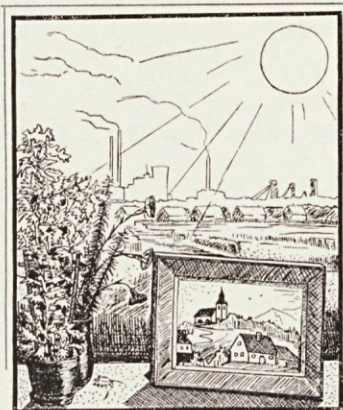
4. junija je bila blagoslovljena hiša 62 Offley Road, London S. W., ki je s tem postala „naš dom“. Stavba je blizu središča mesta. Stavba je bila kupljena za ceno 2400 funtov. Od tega je bilo plačanih 900 funtov.

Najlepši prostori v visokem pritličju so ostali namenjeni skupnosti. Tam bo tudi mogoče prenočiti in dobiti domačo hrano. V hiši bo tudi mala pisarna, ki bo nudila pomoč v vsakem oziru ne samo tukajšnjim Slo-

vincem, ampak vsem, ki bodo obiskali to deželo.

(1955, štev.7)

leto 1956

NAŠA LUČ

Vas pozdravljaja v novem letu 1956

JANUAR

O DEMOKRACIJI

Demokracija pomeni vlado ljudstva za ljudstvo. Ljudstvo določa z ustavo, osnovnim zakonom, obliko vladavine in obseg vladnih oblasti. Vsak državljan z enakim glasom odloča kot aktivni činitelj o vseh vprašanjih, ki se tičejo življenja in reda v državi.

Enakost državljanov pred zakonom in varstvo njihovih svoboščin je druga značilnost prave demokracije. Pravilno pojmovana enakost pomeni, da so za vse državljanke enake možnosti v državi. Pravno varstvo pa pomeni, da v demokraciji vlada zakon. Pred zakonom so vsi enaki in enako odgovorni. Tudi oblastniki niso nad zakonom. Celó proti vladi more sle-

hernik uveljaviti svoje upravičene zahteve.

V demokraciji ljudstvo svoje volje ne izvaja neposredno, temveč po svojih voljenih predstavnikih. Dolžnost vsakega poslanca je zastopati splošne koristi.

V pravi demokraciji izbere ljudstvo v svobodnih volitvah svoje predstavnike za narodno predstavništvo.

Najvišji zakonodajalec v moderni demokraciji je zakonodajna skupščina ali parlament, navadno v obliki dvojne zbornice: poslanske zbornice in senata. V parlamentu sklepajo poslanci in senatorji z navadno večino, če pa gre za zelo važno zadevo, za dvetretjinsko večino.

Nadaljnja oznaka resnične demokracije so politične stranke, ki ljudstvo zastopajo po njegovih svetovnih nazorih, gospodarskih in stanovskih vidikih. Večstrankarski sistem je bistvena označba resnične demokracije.

K bistvu prave demokracije spada nadzorstvo nad politično oblastjo.

To nadzorstvo je dvojno.

Prvo je v delitvi oblasti na zakonodajno, izvršilno in sodno oblast, ki jih morajo opravljati različne osebe, da morejo nepristransko druga drugo nadzirati.

Drugo nadzorstvo pa izvaja parlamentarna opozicija nad vladajočo stranko. Opozicija mora biti zakonito zaščitena pri izvrševanju svoje naloge, ki je v tem, da z graditeljsko kritiko opozarja na pomanjkljivosti vladnih ukrepov.

(1956, štev. 7)

Erscheinungsort: Klagenfurt.

Verlagspostamt: A-9020 Klagenfurt.

P. b. b.

SLOVENSKI DUHOVNIKI PO EVROPI

ANGLIJA

Msgr. Ignacij Kunstelj, 62 Offley Road, London S.W. 9. (Tel. 01-735-6655).

AVSTRIJA

Ciril Lavrič, Kirchenstraße 1, 4053 Haid bei Ansfelden.

Martin Belej, Enzenbach, 8112 Gratwein bei Graz. (Tel. 0 31 24 - 23 59).

P. Štefan Kržišnik, Zist. Stift, 6422 Stams, Tirol.

Ivan Tomažič („Korotan“), Albertgasse 48, 1080 Wien VIII.

Slovenski socialni urad, Seitzerg. 5/II, 1010 Wien I. (Tel. 0 222 - 63 25 07).

Janez Žagar, Bahnhofstr. 13, 6800 Feldkirch, Vorarlberg.

BELGIJA

Vinko Žakelj, rue des Anglais 33, B-4000 Liège. (Tel. 0 41 / 23 39 10).

Kazimir Gaberc, avenue L. Empain 19, B-6001 Marcinelle.

(Tel. 071-36.77.54).

FRANCIJA

Nace Čretnik, 4 rue St. Fargeau, 75020 Paris. (Tel. 636-80-68).

Jože Flis, 7 rue Gutenberg, 75015 Paris. (Tel. 577-69-93).

Stanislav Kavalar, Presbytère Ste. Barbe, rue de Lens, 62680 Mericourt.

Anton Dejak, 33 rue de la Victoire, 57710 Aumetz.

Msgr. Stanko Grims, 259 bis Avenue de l'Europe, 57800 Freyming-Merlebach.

Franjo Pavalec, 8 Avenue Pauliani, 06000 Nice.

ITALIJA

Jure Rode, Collegio Pio Latino, Roma, Via Aurelia Antica 408.

NEMČIJA

Dr. Janez Zdešar, 8 München 2, Schubertstr. 2-I. (Tel. 089 - 53 64 53).

Ivan Ifko, 43 Essen-Altenessen, Bausenhorststr. 2. (Tel. 0201 - 34 40 45).

Pavel Uršič, 420 Oberhausen 11, Oskarstraße 29. (Tel. 0 208 - 64 09 76).

Ludvik Rot, 4006 Erkrath 2, Kempenweg 25. (Tel. 0 21 04 - 31 6 55).

Jože Bucik, 4006 Erkrath 2, Kempenweg 25. (Tel. 0 21 04 - 31 6 80).

Mirko Jereb, 6 Frankfurt 70, Textorstr. 75-II. (Tel. 06 11 - 61 37 22),

Stanko Gajšek, 68 Mannheim 1, A 4, 2. (Tel. 0621 - 2 85 00).

Ciril Turk, 7 Stuttgart 1, Stafflenbergstr. 64. (Tel. 0711 - 23 28 91).

Janez Demšar, 7417 Pfullingen, Burgstr. 7. (Tel. 07121 - 7 75 25).

Dr. Franc Felc, 798 Ravensburg, Raueneeggstr. 13. (Tel. 0751 - 2 20 00).

Vili Stegu, 8070 Ingolstadt, Hohe Schulstr. 3 1/2. (Tel. 0841 - 3 42 74)

P. Janez Sodja, 8 München 80, Röntgenstr. 5. (Tel. 089 - 98 19 90).

Dr. Branko Rozman, 8 München 2, Schubertstr. 2-I. (Tel. 089 - 53 64 53).

Martin Mlakar, 8 München 2, Schubertstr. 2-I. (Tel. 089 - 53 64 53).

Dr. Štefan Steiner, 1 Berlin 61, Methfesselstr. 43, Kolpinghaus.

(Tel. 030 - 785 30 91 do 93), in 1 Berlin, Kolonnenstr. 40. (Tel. 030-784 84 34).

NIZOZEMSKA

Vinko Žakelj, rue des Anglais 33, Luik, Belgie.

ŠVICA

P. Fidelis Kraner, Postfach 191, Seebacherstraße 15, 8052 Zürich.

(Tel. 01/50 31 32).

P. Angel Kralj, Kapuzinerkloster, 4500 Solothurn. (Tel. 065-22 71 33).